

Giới thiệu Yêu Thêm Lần Nữa

Đọc truyện Yêu Thêm Lần Nữa độc giả sẽ được đưa đến một truyện tình yêu nghe như lời thủ thi đáng yêu, là những trang tâm sự thật lòng về cuộc tình mà một chàng trai đã trải qua, có chút day dứt nhớ nhưng lại thoải mái hạnh phúc, đôi lúc đầy những bất ngờ nhưng lại chan chứa tình cảm. Đọc truyện bạn sẽ được đưa đến những cung bậc cảm xúc khác nhau, đôi khi lại có cả sự lạnh lùng bá đạo nhằm phủ lấp đi tình yêu vô bờ. Cô vợ trước xinh đẹp đột ngột quay về, còn mang theo sự bí ẩn cùng thay đổi nghiêng trời lệch đất trở lại. Giống như là hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng vẫn quyến rũ như trước, lúc yêu cô lần nữa, lại phát hiện... Trên người cô như bao phủ một lớp sương mù, rốt cuộc thì hai năm qua đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc cô là vợ trước của anh hay là ai khác??? Cậu chủ nhà giàu trẻ tuổi tìm tới cửa đây đưa không dứt, cứ nói rằng cô chính là vị hôn thê của mình, rốt cuộc thì cô là vợ trước của anh hay là tình nhân cũ của hắn??? Ngủ bên cạnh chính là bạn gái của anh, Từ Mỹ Quân. Anh là một luật sư, sống một mình. Vốn dĩ đêm nay dùng cơm với khách hàng xong, không có tiết mục gì khác nên về nhà, khi đang xem tin tức trên tivi, chuông cửa vang lên, Từ Mỹ Quân đến. Cô nói cô đi ngang qua, muốn lên thăm anh, lại mang theo hoa quả, rồi còn nhiệt tình giúp anh dọn dẹp nhà cửa, trời cũng đã tối, anh có chút ngại ngùng, cô liền hợp lẽ ở lại. Thật ra, anh không phải tôn sùng chủ nghĩa độc thân, anh có vợ, nhưng anh sống riêng với vợ cũng đã hai năm. Từ hai năm trước, cô đơn phương đề nghị ly hôn rồi bỏ nhà đi không một chút tin tức, cũng đã gần hai năm. Tính thời gian sống riêng đến nay, hôn nhân của họ sắp mất đi hiệu lực cũng còn không xa. Anh cũng đâu phải là người vô tình vô nghĩa. Vợ trước, Tô Mân, bỏ nhà đi, anh đã dùng hết biện pháp muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, cũng đi tìm cô khắp nơi, nhưng từ đầu đến cuối cô lại biệt tăm biệt tích. Sau một thời gian tìm cô thật lâu mà không có chút tin tức gì, anh cũng hơi nản lòng. Cuối cùng sau một năm rưỡi cô bỏ nhà đi, anh chấp nhận tình cảm của Từ Mỹ Quân. Rốt cuộc anh và cô duyên nợ của cả hai còn đi đến đâu nữa, kết thúc cuối cùng của truyện ngôn tình này rồi sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Đêm Không Ngủ

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Đêm nay thời tiết thật tệ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, trời quả thật đổ mưa, dự báo thời tiết nói đêm nay có mưa to, đúng thật như vậy.

Một tia chớp cắt ngang phía chân trời, tiếp theo là một loạt sấm sét, tiếng sấm pha lẫn tia chớp, bên ngoài mưa giông gió giật.

Sở Du bị tiếng sấm làm thức giấc, xuyên qua rèm cửa nhìn ra bên ngoài, quả nhiên, mưa bay hắt vào, càng lúc càng dày đặc, phút chốc nước ào ào chảy xuống bên ngoài ban công, có thể thấy được cơn mưa này rất to.

Anh cẩn thận rời giường, muốn đi xem xét các phòng, xem các vách tường của phòng khác có chỗ nào bị thấm nước hay không.

Khi rời giường, anh vô cùng cẩn thận, cũng không bật đèn, không muốn làm người bên cạnh thức giấc.

Ngủ bên cạnh chính là bạn gái của anh, Từ Mỹ Quân.

Anh là một luật sư, sống một mình. Vốn dĩ đêm nay dùng cơm với khách hàng xong, không có tiết mục gì khác nên về nhà, khi đang xem tin tức trên tivi, chuông cửa vang lên, Từ Mỹ Quân đến.

Cô nói cô đi ngang qua, muốn lên thăm anh, lại mang theo hoa quả, rồi còn nhiệt tình giúp anh dọn dẹp nhà cửa, trời cũng đã tối, anh có chút ngại ngùng, cô liền hợp lẽ ở lại.

Thật ra, anh không phải tôn sùng chủ nghĩa độc thân, anh có vợ, nhưng anh sống riêng với vợ cũng đã hai năm. Từ hai năm trước, cô đơn phương đề nghị ly hôn rồi bỏ nhà đi không một chút tin tức, cũng đã gần hai năm. Tính thời gian sống riêng đến nay, hôn nhân của họ sắp mất đi hiệu lực cũng còn không xa.

Anh cũng đâu phải là người vô tình vô nghĩa. Vợ trước, Tô Mân, bỏ nhà đi, anh đã dùng hết biện pháp muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, cũng đi tìm cô khắp nơi, nhưng từ đầu đến cuối cô lại biệt tăm biệt tích. Sau một thời gian tìm cô thật lâu mà không có chút tin tức gì, anh cũng hơi nản lòng. Cuối cùng sau một năm rưỡi cô bỏ nhà đi, anh chấp nhận tình cảm của Từ Mỹ Quân.

Sở Du đứng dậy, cầm đèn pin đi đến từng phòng kiểm tra một lượt, sau khi thấy tất cả không có gì, lúc này anh mới tắt đèn pin, muốn về phòng tiếp tục ngủ.

Còn chưa đi đến phòng ngủ, điện thoại anh để trên bàn đột nhiên run lên.

Anh tò mò cầm lên xem, thấy trên màn hình báo số lạ, lại xem đồng hồ, đã hai giờ sáng.

Anh hoài nghi nhận cuộc gọi, bên trong truyền đến một giọng nữ xa lạ: “Sở Du phải không? Tôi gọi đến từ bệnh viện thành phố, là bạn của Tô Mân.”

Tô Mân? Sở Du giật mình, cả người ngây dại.

Giọng điệu của cô gái kia vừa vội vàng vừa sốt ruột: “Sở Du, anh lập tức đến bệnh viện một chuyến, Tô Mân gặp tai nạn xe. Bây giờ cô ấy đang hôn mê, anh phải đến bệnh viện, bởi vì cô ấy có thể phải làm phẫu thuật, phải có người nhà ký tên.”

Sở Du ngạc nhiên, Tô Mân bị tai nạn?

Người nọ gọi anh trong điện thoại: “Sở Du, Sở Du?”

Anh nhanh chóng trả lời: “Tôi biết rồi, tôi đến đó ngay.”

Cúp máy, anh vẫn còn sợ hãi.

Lại nhìn điện thoại, xác định quả thật là vừa mới cúp máy xong, dư âm còn đó, tiếng nói vẫn quanh quẩn bên tai, đây là sự thật, là sự thật.

Tô Mân bị tai nạn?

Không phải cô ấy đã bỏ đi hai năm rồi sao? Hiện giờ lại quay về?

Suy nghĩ một lát, anh lập tức chạy đến phòng ngủ lấy quần áo của mình, âm thanh hốt hải rút cuộc đánh thức Từ Mỹ Quân.

“Chuyện gì vậy, Sở Du?” Cô còn ngáy ngủ, hỏi anh.

Anh thay đồ rất nhanh, rồi nói ngắn gọn: “Anh ra ngoài một chút.”

Từ Mỹ Quân ngạc nhiên, “Ra ngoài sao? Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Tô Mân bị tan nạn xe.”

Con buồn ngủ của Từ Mỹ Quân lập tức tiêu tan, ngồi bật dậy, “Tô Mân? Anh nói cậu ấy gặp tai nạn ư? Cậu ấy? Không phải cậu ấy đã bỏ đi hai năm rồi sao?”

Anh không đáp, đã nhanh chóng mặc xong quần áo, chụp lấy chìa khóa xe trên bàn.

Đi đến cạnh cửa đôi giày, Từ Mỹ Quân cũng xuống giường theo, cô đi đến cửa, lo lắng hỏi anh: “Nhất định phải đi à? Bên ngoài mưa to quá, đài khí tượng nói đã chuyển thành bão rồi.”

Không đợi Từ Mỹ Quân nói hết, anh đã mở cửa, lách người ra ngoài, cánh cửa đóng thật mạnh lại sau lưng anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Đêm Mưa Kinh Hồn

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Mới ra hành lang, lại một tia chớp đánh xuống, màn đêm bị xé rách bởi tia chớp chọt sáng lên như ban ngày.

Sở Du nhanh chóng chạy về hướng xe của mình, còn chưa chạy đến nơi, mưa như đá đã kéo tới đây, mỗi một hạt mưa như roi da quất vào trên người, đau đớn.

Anh nhanh chóng lên xe, sau khi lên xe thì hít thở thật mạnh, lập tức nổ máy, vội vàng chạy ra khỏi khu nhà.

Xe cán qua đường cái, bọt nước bắn lên tung tóe, cả con đường một màu trắng xóa, ngay cả một bóng xe cũng không có. Đây đúng là kiểu thời tiết giết người mà, thời tiết khắc nghiệt như vậy, không có việc gì thì người ta cũng không đi ra ngoài, nhưng sao Tô Mân lại xảy ra tai nạn xe vào cái thời tiết này cơ chứ?

Tay anh lái xe, lòng anh lại dậy sóng, chỉ luôn nghĩ đến một chuyện.

Hai năm trước, cô cũng lựa chọn thời tiết thế này mà bỏ nhà trốn đi, ngay cả nguyên nhân cũng không nói, đầu tiên là gửi một lá đơn đến tòa án xin đơn phụng ly hôn, luôn tiện bỏ nhà đi. Anh là luật sư, nắm rõ quy trình những vụ án này nhất, đối với chuyện cô đột ngột đề xuất ly hôn, anh chẳng dám tin, vô cùng hoang mang. Tại sao cô lại đề nghị ly hôn chứ, nhưng anh hỏi mãi, cô cũng không trả lời.

Cô cứ thế mà đi, đi một cái mà đã gần hai năm.

***

Anh đang miên man suy nghĩ, đột nhiên xe xóc nảy lên một cái, dừng mạnh lại, tắt máy.

Gay rồi, anh vỗ mạnh tay lái, chiếc xe vô tội phát ra tiếng còi thật dài.

Nhìn thấy bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, lại không có chiếc taxi nào qua lại, anh bị cầm chân tại đây.

Cách bệnh viện còn một đoạn, anh lại bị vây trong mưa gió, tiến không được mà lùi cũng không xong. Ngắm lại, cô còn đang ở bệnh viện, bất chấp suy nghĩ, anh lập tức xuống xe, quyết định chạy bộ đến bệnh viện.

Vừa bước ra khỏi xe, mưa như mang theo đá, từng viên từng viên đá quất vào người anh, anh cảm thấy toàn thân tê cóng.

Hơn mười phút sau, anh chạy như điên đến được bệnh viện, hốt hải chạy đến bên ngoài phòng cấp cứu. Cả người còn nhiều nước, đôi giày da cũng ngập nước.

Bác sĩ đi ra hỏi anh: “Anh là người nhà của nạn nhân à?”

Anh thở hắt hắt đáp: “Đúng rồi.”

Còn có cảnh sát đồng thời xuất hiện.

Cảnh sát nói với anh: “Cô ấy bị xe đụng, nằm ở ven đường, là một chiếc xe chở hải sản chạy ngang qua phát hiện ra cô ấy. Nếu không có người đi ngang qua đưa cô ấy đến bệnh viện, với thời tiết này chắc chắn cô ấy không sống nổi.”

Anh vô cùng hoài nghi, bình tĩnh lại, anh hỏi: “Tôi muốn gặp cô ấy, đầu tiên tôi phải xác nhận xem có phải là vợ tôi không?”

Bác sĩ cũng không phản đối lập tức dẫn anh đi vào phòng cấp cứu.

Trong phòng cấp cứu đầy mùi thuốc sát trùng, trên sàn còn có nhiều vết máu khô lổm đổm, thoạt nhìn mọi thứ đều ghê người.

Bác sĩ kéo màn che ra, ý bảo anh: “Ồ trong này.”

Kéo màn ra, một cô gái nằm trên giường xuất hiện trong tầm mắt anh, anh bước qua đó, trong lòng căng thẳng.

Đó là một cô gái không có sức sống, sắc mặt nhợt nhạt, tóc rối bù xù, trên mặt có nhiều vết máu loang lổ.

Cô ấy rất trẻ, tuy rằng đang bị thương, nhưng vẫn nhìn ra là một cô gái xinh đẹp, lông mi rất dài, chiếc mũi thẳng, đôi môi cong cong. Cô nằm ở đó, hàng lông mi thật dài trên mí mắt, nếu không phải trên mặt có vết máu, có lẽ người ta chỉ nghĩ là cô đang ngủ.

Bác sĩ hỏi: “Có phải là vợ anh không?”

Anh cúi đầu, buồn bã đáp: “Đúng, là cô ấy.”

Bác sĩ và anh cùng nhau ra ngoài, bác sĩ nói: “Nạn nhân bị chấn động não, bây giờ phải làm phẫu thuật ngay, anh là thân nhân của cô ấy phải ký tên thì chúng tôi mới dám làm phẫu thuật. Nếu anh từ chối không ký, chúng tôi cũng không thể phẫu thuật tùy tiện được.”

Anh im lặng, đúng, quan hệ của họ vẫn là vợ chồng, hiện giờ quan hệ hôn nhân vẫn chưa bị hủy bỏ, cô vẫn là vợ anh.

Bác sĩ khuyên: “Cô ấy phải phẫu thuật, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cho dù giữa hai người xảy ra mâu thuẫn gì, đứng trên lập trường nhân đạo, chúng tôi đều cho là anh hãy bỏ xuống tất cả ân oán, cứu người trước đã.”

Anh không hề do dự, lập tức trả lời: “Tôi hiểu mà, để tôi ký.”

Anh nhận lấy giấy phẫu thuật, ngay chỗ người nhà ký tên, anh dứt khoát ký tên mình vào đó.

Q.1 - Chương 3: Tâm Tư Của Ba Người

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Đêm khuya, đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, ngồi trên băng ghế dài bên ngoài phòng phẫu thuật, chăm chú nhìn ba chữ màu đỏ “đang phẫu thuật” kia, vẻ mặt anh ảm đạm.

Bên ngoài trời đất mịt mù, tất cả cảnh vật như ẩn như hiện.

Chưa đầy một phút, Từ Mỹ Quân gọi điện thoại đến.

“Đúng là cậu ấy sao?” Cô do dự hỏi.

“Là cô ấy.”

Từ Mỹ Quân ngập ngừng một lát, vẫn lên tiếng hỏi: “Cậu ấy thế nào rồi?”

“Hiện giờ cô ấy phải làm phẫu thuật, phẫu thuật thế nào thì vẫn chưa rõ được.”

“Còn anh, Sở Du, anh vẫn khỏe chứ?”

“Anh vẫn khỏe.”

“Muốn em qua đó không?”

“Không, em không cần đến đâu. Còn nữa, chuyện này tạm thời đừng cho người khác biết.”

“Yên tâm đi, em sẽ không nói cho ai biết đâu.”

Từ Mỹ Quân cúp máy.

Một đêm này, thật sự là một đêm không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Nghi Vấn Ban Đầu

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Cuộc phẫu thuật vẫn đang tiến hành, anh nhìn đèn phòng phẫu thuật, quyết định đến hỏi thăm cảnh sát về tình hình cụ thể và chi tiết của vụ tai nạn.

Cảnh sát nói với anh: “Vụ tai nạn xe này có chút kỳ lạ, con đường kia bình thường rất ít người qua lại, hôm nay thời tiết lại thế này thì càng vắng người hơn, thêm vào đó...” Cảnh sát bổ sung: “Đoạn đường đó, từ đầu đến cuối chỉ có sáu cây số, không có camera.”

Sở Du cũng suy nghĩ rất nhiều, anh là một luật sư, nhạy cảm nghề nghiệp khiến anh cũng cảm nhận được mùi nguy hiểm kỳ lạ, anh không do dự hỏi: “Ý của anh là cô ấy bị mưu sát?”

Cảnh sát trả lời: “Không loại trừ khả năng này, tôi muốn hỏi trước đây cô ấy từng có ân oán với người nào hay không?”

Sở Du suy nghĩ rồi nói: “Tình tình cô ấy rất tốt, tất cả bạn bè quen biết cô ấy đều có ấn tượng rất tốt về cô ấy. Tôi không nghĩ ra cô ấy có kẻ thù nào.”

Cảnh sát đóng bản ghi chép lại, “Vậy thì tạm thời chúng tôi chỉ có thể xử lý thành vụ gây tai nạn giao thông thôi, tình hình cụ thể và chi tiết chúng ta sẽ tiếp tục nói thêm. Nếu thời gian này anh có phát hiện ra điều gì, xin hãy thông báo kịp thời cho chúng tôi biết.”

“Cám ơn anh.”

Cảnh sát đi rồi, anh trở lại bên ngoài phòng phẫu thuật tiếp tục chờ đợi, bởi vì chạy đến trong mưa nên toàn thân anh ướt sũng, ngồi trên chiếc ghế nhựa kia, nước vẫn còn đang liên tục nhỏ giọt xuống, từng giọt từng giọt nhỏ xuống dưới chân, nhanh chóng làm ướt mặt sàn nơi anh ngồi.

Anh vỗ đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Cô gặp tai nạn xe.

Nói không còn tình cảm, đó là giả, tuy rằng đã sống riêng hai năm, nhưng anh vẫn còn tình cảm với cô.

Đôi khi cũng oán trách cô, cảm giận cô không từ mà biệt, kiên quyết đề nghị ly hôn mà không có bất cứ lý do gì. Đôi khi anh cũng không biết làm sao, cách biệt hai năm, cô sống có tốt không?

Hiện giờ, anh không thể không thừa nhận, thật sự tuy rằng đã hai năm trôi qua, nhưng cô vẫn có một vị trí nhất định trong lòng anh, tuy rằng cô nói ra chuyện ly hôn, tuy rằng anh cũng đã có bạn gái mới, nhưng ngày tháng sống chung với nhau vẫn còn khắc cốt ghi tâm, cho nên sau khi anh nghe tin cô xảy ra chuyện đã lập tức ngồi không yên, chạy vội đến đây.

Hai năm, không ngờ cô lại trở về, hơn nữa, lại dùng một phương thức khiến anh trở tay không kịp.

Cô từng là một phóng viên, một cô phóng viên xinh đẹp sắc bén, dí dỏm và lý trí. Còn anh lại là một luật sư cứng chặc và thận trọng. Cho dù cả sự nghiệp lẫn hình thức, ai cũng nói họ là một đôi do trời đất tạo nên, ai có thể ngờ được hai người từng thắm thiết, lại có thể mỗi người mỗi ngã như ngày nay?

***

Cuộc phẫu thuật thật dài, từ ba giờ sáng kéo dài cho đến bây giờ mới chấm dứt.

Phẫu thuật kết thúc, bác sĩ đẩy Tô Mân ra.

Anh lập tức chạy đến đón, vừa nhìn thấy, trong lòng anh hoảng hốt một hồi.

Tô Mân lặng lẽ nằm đó, bởi vì phải làm phẫu thuật mở hộp sọ, cô bị cạo toàn bộ tóc trên đỉnh đầu, trên đó còn có vết khâu lại như con giun xấu xí, vết máu ngay gáy cô nhìn thấy phát sợ, anh hít sâu một hơi, hỏi: “Cô ấy sao rồi?”

Bác sĩ nói với anh: “Máu bầm trong đầu đã lấy ra rồi, trước mắt xem như phẫu thuật thành công. Tình trạng khác thì phải đợi cô ấy tỉnh lại mới có thể làm kiểm tra bước nữa.”

“Cám ơn bác sĩ.”

Bác sĩ lại hơi lưỡng lự bổ sung thêm: “Luật sư Sở, vợ anh bị chấn thương não, tuy rằng chúng tôi đã phẫu thuật loại bỏ máu bầm và khâu lại mạch máu cho cô ấy, nhưng bởi vì thần kinh não bộ vô cùng phức tạp, cho nên sau khi cô ấy tỉnh lại, có thể khoảng một tuần không nói chuyện lưu loát được. Hơn nữa, nếu hồi phục không tốt, có thể ảnh hưởng đến khả năng phát âm suốt đời của cô ấy.”

Lòng anh chùn xuống, lập tức hỏi: “Ý của bác sĩ là có thể cô ấy sẽ không nói được nữa?”

Bác sĩ giải thích: “Đây chỉ là phỏng đoán ban đầu thôi, anh đừng quá lo lắng.”

Anh im lặng, bây giờ chưa cần nghĩ đến những chuyện này. Trước mắt bước đầu tiên là hy vọng cô ấy tỉnh lại sớm một chút, bất luận thế nào, nhặt lại cái mạng từ cửa quỷ môn đều phải cảm ơn trời đất, trước mắt dẹp bỏ chuyện khác sang một bên đi.

Bác sĩ đi rồi, anh đứng trong phòng bệnh, cuối cùng cũng ở một mình bên cô.

Cô đi hai năm rồi, không biết anh đã tượng tượng tình cảnh gặp lại cô bao nhiêu lần, nhưng anh tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới sẽ gặp lại nhau dưới tình huống xấu như vậy.

Có đôi khi, anh cũng cảm nhận sâu sắc chuyện tạo hóa trêu người.

Nhìn khuôn mặt cô, anh có chút tức giận lại có chút thương xót, do mới vừa làm phẫu thuật xong nên mặt cô sưng lên, tái xanh, hoàn toàn không còn vẻ xinh đẹp trẻ trung như lúc trước. Hiện giờ, cô chặt vật như mới vừa may mắn thoát khỏi một trận động đất.

Anh cũng không cảm thấy cô xấu xí, lúc này chỉ cảm thấy thương cảm xót xa.

“Nói gì đi?” Anh lẩm bẩm nói: “Sao bây giờ em không nói? Sự cay nghiệt của em, sắc bén của em đi đâu hết rồi? Ngồi dậy mắng anh, ngồi dậy chế nhạo anh đi chứ?”

Nói xong những lời này, anh thở dài thườn thượt.

Nói những câu này có tác dụng gì chứ.

Cô vẫn nằm im đó, lông mi khép lại, giống như đang ngủ, hơn nữa còn ngủ rất say sưa.

Anh lại hít sâu một hơi, xoay người nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài căng đầy sương mù, rớt cuộc trời cũng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Lần Đầu Gặp Người Ấy

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Mãi cho đến bây giờ, anh vẫn cho rằng được quen biết với Tô Mân đúng là một dịp tình cờ tuyệt đẹp.

Đó là sáu năm trước.

Sáu năm trước, một người bạn của anh muốn tổ chức buổi dã ngoại, một nhóm mười mấy người chạy ra ngoại ô chơi, dựng lều trại, nhóm lửa nướng thức ăn, chuẩn bị tận hưởng một cuối tuần thoải mái.

Đáng lẽ anh đi một mình, nhưng Từ Mỹ Quân lại nhất định muốn đi chung với anh, anh không có cách nào, đành phải dẫn cô theo.

Giữa lúc anh quay về lấy áo sơ mi của mình, vô tình phát hiện áo đang ở dưới thân của một cô gái, giờ phút này cô đang nằm trên võng, lấy quyển sách đắp lên mặt.

Đầu tiên anh nhìn cô gái kia, còn tưởng là Từ Mỹ Quân, hôm đó Từ Mỹ Quân cũng mặc áo sơ mi trắng, quần jean, cho nên anh không để ý, bước đến vỗ vỗ cô, “Quân Quân, đứng lên, em đè lên áo của anh rồi.”

Cô lấy quyển sách xuống.

Ánh mặt trời len lỏi qua đám lá cây, đang chiếu lên mặt anh, anh hết hồn.

Duyên phận đúng là rất kỳ diệu, khi đó anh hai mươi sáu tuổi, cũng không phải trước đó chưa từng yêu ai, anh cũng gặp rất nhiều cô gái xinh đẹp, nhưng bỗng nhiên, anh vừa nhìn thấy Tô Mân, trái tim như bị va chạm một cái, tim anh cứ đập thình thịch như vậy, chàm mắt vài nhịp.

Đó là một cô gái rất thanh tú và đáng yêu.

Cô gái ấy lúc này mới phát giác ra mình đang đè lên áo sơ mi của anh, cô ngượng ngùng rút ra, nhìn thấy trên đó có nếp nhăn, cô liên tục xin lỗi: “Xin lỗi anh, trước khi ngồi đã không nhìn kỹ.”

Anh hoàn hồn lại, vội vã trả lời: “Không sao.”

Tim đập mạnh mà thông thả, tay anh đặt trong túi, gần như siết chặt vì căng thẳng, chuyện này là sao vậy nhỉ?

Cô thật đẹp, đôi mắt trong veo, đôi môi hơi mỏng, đường cong khóe môi khi mỉm cười thật đáng yêu, làn da trắng mịn, cô hết như một con búp bê barbie Trung Quốc xinh đẹp với đôi mắt to tròn.

Cô thoải mái mỉm cười với anh, nói: “Chào anh.”

Anh hơi hồi hộp, mặt đỏ lên, vội đáp: “Chào em.”

Đưa áo sơ mi của anh, cô tràn ngập áy náy lại xin lỗi lần nữa: “Thật có lỗi với anh.”

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh liền hỏi: “Em tên gì?”

Hỏi xong liền cảm thấy xấu hổ, không ngờ cô cũng không để tâm, thoái mái trả lời anh: “Em tên là Tô Mân, Tô trong tua cò, Mân trong ngọc thạch.”

Anh lại nói, “Mân chi điều điều, bất nhược ngọc chi chương chương.”[1]

Tô Mân liền mỉm cười, “Còn anh?”

“Anh tên Sở Du, Sở trong sở mộc thâm kiều, Du trong ngọc đẹp.”

Tô Mân nghĩ một lúc, lập tức nói, “Hà bất yểm du, du bất yểm hà.”[2]

Anh nở nụ cười, thích cô ngay tại khoảnh khắc ấy.

Không có cách nào không thích cô, cũng tuyệt đối không thể không thích cô.

Dường như được sự yêu thích của bản thân thúc đẩy, anh lại hỏi cô, “Lát nữa em có muốn đi dạo với anh không? Bên kia có nhánh sông, nước sông rất trong, mà ở đó còn có ốc và cua nữa.”

Nói xong anh có hơi hối hận, đây chỉ là lần đầu gặp nhau, nói chuyện còn chưa đến năm câu, anh lại mạnh dạn hẹn cô như vậy?

Tô Mân cười, nâng mắt sáng trong suốt lên, ý là chấp nhận.

Mấy người bạn ở bên kia gọi họ: “Nướng xong rồi nè.”

Mọi người ồn ào từ bốn phía chạy qua đó, bầu không khí liền náo nhiệt lên.

Tuy là đi cùng với Từ Mỹ Quân, nhưng giờ phút này anh đã quên mất cô ấy. Khi ăn đồ nướng, anh tự nhiên ngồi bên cạnh cô, muốn đặc biệt chăm sóc đến cô hơn một chút.

Tô Mân là cô gái cười mở, không hề kiêu căng, cô tiếp nhận sự chăm sóc của anh một cách tự nhiên, lại nhỏ giọng hỏi anh: “Con sông mà anh nói ở đâu vậy?”

Anh nháy mắt mấy cái với cô, “Không thì bây giờ chúng ta đi qua đó nhé.”

Hai người cùng cười, lại hết như lén lút chuồn mất, tránh khỏi đám người huyên náo bên đây, lặng lẽ đi tìm con sông nhỏ kia.

Con đường dẫn đến dòng sông kia toàn là đá cuội, Tô Mân đi lao đảo, đương nhiên anh phải đỡ cô.

Khi đến đến bờ sông, hoàng hôn đã buông xuống, nước sông chảy ào ào bên cạnh hai người, cây cối hai bên sông thật cao, còn có tiếng chim hót líu lo trên cành, ánh tà dương sáng rỡ len lỏi qua khe hở của tán cây rọi xuống, kéo bóng dáng của hai người ra thật dài.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, tim đập mạnh, nảy lên trong lòng, phát ra tiếng thỉnh thỉnh, xuyên qua ánh sáng giữa lá cây, anh đột nhiên rất muốn hôn cô.

Mà thực tế, họ đã làm vậy thật.

Biết nhau chưa đầy hai tiếng đồng hồ, nhưng lại như đôi tình nhân lâu ngày không gặp, anh kinh ngạc với sự chủ động và nhiệt tình của chính mình. Anh cúi sát đầu lại, chụp lấy môi cô, nhẹ nhàng hôn lên đó.

Thức ăn nướng lúc chiều có mùi vị cay nồng, nhưng khi hôn lên đầu lưỡi cô, trong miệng lại toàn là hương vị ngọt mát, anh tham lam mút lấy đầu lưỡi cô, hưởng thụ sự ngọt ngào nhẹ nhàng trong miệng cô. Còn cô, từ từ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt ung hờng, nhưng không hề chống cự, chỉ hồi hộp và vui vẻ cùng anh.

Cho tới bây giờ, anh vẫn cảm thấy đêm đó thật sự rất đẹp.

***

Sở Du ngẩng đầu, anh mệt mỏi thở hắt ra.

Đoạn hồi ức trước đây hiện ra thật rõ ràng, hồi ức mà cô cho anh, anh vĩnh viễn không bao giờ quên.

Nhưng tại sao, tại sao cô lại làm như vậy? Tại sao không từ mà biệt? Tại sao muốn rời xa anh?

Q.1 - Chương 6: Cô Bạn Của Vợ Trước

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Rốt cuộc mưa cũng ngừng, cảnh vật bên ngoài xơ xác.

Đợi suốt đêm, Sở Du cũng khá mệt mỏi, đành phải ngồi lên ghế chợp mắt một chút.

Cửa mở ra, có người rón rén đi vào, vỗ vai anh, ôn hòa gọi anh: “Sở Du.”

Anh mở mắt ra, là từ Mỹ Quân? Sao cô lại đến đây? Hiện giờ trong tay còn cầm bình giữ nhiệt, còn có một túi giấy, bên trong là đồ sạch.

Thấy anh có thái độ lúng túng, cô vừa đau lòng vừa quan tâm anh nói: “Mau đi thay đồ đi, anh xem anh kia, quần áo trên người vẫn còn ẩm”

Anh liên tục nhận lỗi: “Cám ơn em.”

“Nhìn anh xem, lại còn khách sáo với em như vậy.” Cô oán trách anh.

Anh nhận lấy đồ đi vào nhà vệ sinh thay. Từ Mỹ Quân thật sự rất quan tâm anh, cô mang đến nguyên bộ quần áo, áo sơ mi, áo khoác, thậm chí đồ lót cũng mang đến.

Lại nói đến chuyện anh quen biết Từ Mỹ Quân còn trước cả khi quen biết với Tô Mân. Anh và Từ Mỹ Quân biết nhau trước, hai gia đình còn có qua lại, ban đầu Từ Mỹ Quân có ấn tượng đặc biệt tốt với anh, chẳng qua là chuyện tình cảm phải nói sao đây, có người cả đời đối mặt nhau cũng khó nảy sinh ra thiện cảm, còn có người chỉ cần một ánh mắt, một câu nói liền có thể sinh lòng cảm mến. Anh và Tô Mân khi ấy chính là vừa gặp đã yêu; còn với Từ Mỹ Quân, nếu không phải sau khi Tô Mân bỏ đi, cô đeo đuổi bám riết không tha, hơn nữa hai người cũng là chỗ quen biết, có lẽ anh sẽ không dễ dàng yêu cô.

Hiện giờ, anh cũng có hơi khó xử, Tô Mân đã về, nhưng anh lại có bạn gái mới, mối quan hệ này phải xử lý thế nào đây?

Còn có, bây giờ Tô Mân là người bệnh, ai sẽ đến chăm sóc cô?

Nói đến đây, Tô Mân cũng thật đáng thương, mẹ cô mất khi cô 16 tuổi, mới 21 tuổi thì ba cô lại qua đời vì ung thư gan, người thân duy nhất của cô chỉ còn có người chồng là anh đây, nhưng ngay cả chồng cô anh cũng sắp không phải.

Hiện giờ cô đang hôn mê, ai sẽ chăm sóc cô, làm sao đây? Đó là một vấn đề đau đầu.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Từ Mỹ Quân đã nhanh nhẹn dọn xong cháo lên bàn, còn có món điểm tâm ngon miệng, cô bắt chuyện với anh: “Mau đến đây ăn chút gì đi, em nấu cháo khoai tím mà anh thích nhất nè, vẫn còn nóng đó.”

Anh có hơi áy náy: “Làm phiền em rồi.”

Cô mỉm cười: “Anh đó! Lúc nào cũng khách sáo với em như vậy.”

Hai người chính là ăn sáng ở trước giường Tô Mân, đối mặt với một đồng ống dẫn, một đồng máy móc, nói thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên và căng thẳng. Hơn nữa, bây giờ Tô Mân còn đang hôn mê, còn anh tâm sự chồng chất, bất luận thế nào cũng ăn không vào.

Anh áy náy đóng hộp lại, nói: “Hiện giờ anh chưa đói, nên không ăn nổi.”

Từ Mỹ Quân do dự một chút, rồi nở nụ cười, “Cũng được, em dọn đây.”

Anh lại nhìn Tô Mân, cô vẫn đang ngủ. Làm xong phẫu thuật trông cô vô cùng chật vật, mặt cô sưng vù, bởi vì trải qua phẫu thuật não xong có thể còn chút ứ vật chưa tống ra hết, cho nên một bên vẫn còn cắm ống nhỏ để bài tiết máu mủ ra bên ngoài. Mà tình trạng trên cơ thể cô cũng không tốt lắm, bởi vì bị trầy da diện rộng, cánh tay cô, chân cô đều bị băng bó lại, nằm ở đó có hơi giống như xác ướp.

Anh xoay mặt đi, khẽ thở dài.

Từ Mỹ Quân cũng không dám nhìn Tô Mân, cô có hơi sợ hãi.

Nhưng Từ Mỹ Quân là người thông minh, thấy sắc mặt anh phiền muộn nên lập tức ra vẻ ôn tồn an ủi anh: “Yên tâm đi anh, cậu ấy không sao đâu, nếu

không hôm nay em xin nghỉ, em ở đây chăm sóc cậu ấy?”

Sở Du giật mình, trả lời theo bản năng: “Vậy sao được, em còn phải đi làm”

Nhớ tới xe của mình vẫn còn bỏ giữa đường, anh lập tức gọi điện thoại liên hệ kéo xe đi, cũng báo án với trung tâm chỉ huy cảnh sát giao thông, tránh cho chiếc xe bị xem là vô chủ, bị kéo đi mất.

Từ Mỹ Quân ngập ngừng nói, “Em xin nghỉ nha.”

Anh quả quyết từ chối: “Không cần đâu, anh đến phòng y tá bảo họ chăm sóc, hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên cô ấy mới vừa làm xong phẫu thuật, chắc chắn cô ấy không tỉnh lại đâu. Có y tá và bác sĩ trông nom cô ấy rồi, cho dù một đám người như chúng ta canh chừng ở đây cũng không giúp được gì đâu.”

Từ Mỹ Quân gật đầu.

Anh tìm áo khoác mặc vào, vừa mặc vừa nói: “Anh đi xử lý chuyện chiếc xe trước, xe anh bỏ lại giữ đường, mặt khác hôm nay anh còn hẹn khách hàng bàn công việc, phải đến văn phòng luật sư.”

Từ Mỹ Quân lại ôn tồn khoát tay anh, “Vậy chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Anh có chút không quen, nói thế nào thì người đang nằm cũng là vợ trước, tuy rằng cô chưa tỉnh, nhưng thân mật khoát tay bạn gái như vậy trước mặt vợ trước còn đang hôn mê, anh cảm thấy không thích ứng lắm, cho nên anh nhẹ nhàng đẩy cô ra.

Từ Mỹ Quân hơi bất ngờ, nhưng cô đặc biệt quan sát về mặt anh, lập tức phản ứng lại, nhanh chóng thay đổi đề tài, “Nhìn anh xem, còn chưa chỉnh lại cả vạt.” Tiếp đó liền đưa tay ra chỉnh cả vạt cho anh. Bỗng nhiên Sở Du lùi lại một bước, hình như có chút không quen, nói từ chối: “Để anh tự làm”

Tay Từ Mỹ Quân cứng lại giữ không trung, thoáng run lên.

Anh liếc mắt mình Tô Mân còn đang hôn mê, lúc này mới nói: “Đi thôi.”

Hai người đi thẳng ra khỏi phòng cấp cứu, khi đi đến cạnh thang máy, cô nhớ tới gì đó, hỏi anh: “Sở Du, hôm nay là sinh nhật ba em, chúng ta đến sớm một chút, cùng nhau chúc mừng sinh nhật ba nhé.”

Anh cũng đã suy nghĩ đến chuyện này. Nghĩ một lát, anh nói: “Được, tối nay anh đến đón em, chúng ta cùng dự sinh nhật của bác trai.”

Từ Mỹ Quân liền cảm thấy hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Nhìn Nhắm

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du xuống taxi, thời gian vừa đúng giờ đi làm, anh hòa theo dòng người tràn vào thang máy.

Anh đang công tác ở một văn phòng luật sư sự vụ nổi tiếng, năm nay 31 tuổi, 18 tuổi đậu đại học, chuyên ngành pháp luật, sau khi tốt nghiệp đại học anh lại bồi dưỡng thêm 3 năm, trước sau tốn thời gian bảy năm, đến năm 25 tuổi thì chính thức thi đậu giấy phép luật sư trở thành luật sư đủ tư cách hành nghề, năm nay là năm thứ sáu.

Cuộc đời của anh rất suôn sẻ, là con trai độc nhất của ba mẹ, là đứa con hiếu thảo trong mắt người thân, cũng là người xuất sắc trong nghề.

Vào phòng làm việc, anh chào hỏi các đồng nghiệp: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, luật sư Sở.”

Đẩy cửa phòng ra, đã có hai người đang đợi anh.

Ngày hôm qua đã hẹn trước hai vị khách, nguyên nhân là một vụ ly hôn, hai vợ chồng này cứ tranh chấp không xong, cuối cùng chọn chịu thẩm vấn trên

tòa.

Lúc đầu, hai người vốn là cặp vợ chồng yêu thương nhau, nhưng hiện giờ chẳng biết thế nào lại muốn ly hôn, kết quả trên phương diện ly hôn, bên nào cũng cho rằng mình đúng, đều mở miệng quát mắng đối phương, hoàn toàn mất phong độ, ngay cả một viên gạch viên ngói cũng tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, thậm chí ngay cả bánh xe ô tô cũng tranh quyền sở hữu đến người chết ta sống.

Vừa trông thấy Sở Du, hai người này im lặng được hai giây, đều muốn mở miệng nói trước, kết quả trùng mắt với đối phương, lại bắt đầu chửi với mắng.

Sở Du không khỏi nhún mày.

Nhìn thấy hai người tranh giành không phân được cao thấp, anh xen vào: “Hai vị, tôi chỉ là luật sư, không phải chuyên gia phân tích hôn nhân, nếu hai vị nhất định muốn ly hôn, chúng ta làm theo trình tự bình thường, vấn đề gì tranh chấp không xong? Chi phí nuôi con hay là phân chia tài sản?”

Nản nhất chính là hai người này không muốn nuôi con.

Sở Du im lặng, khi hai người này kết hôn cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày muốn ly hôn sao? Vậy đứa trẻ vô tội kia lại càng không nghĩ đến sẽ có một ngày ba mẹ nó lại muốn ly hôn, mà ba mẹ nó lại có thể không nhận nuôi nó!

Hiện thực xã hội này khiến người ta không biết phải làm sao.

Anh hơi đau đầu, sao cặp vợ chồng này lại đến đây cùng một lúc thế này, hai người tự mời luật sư của chính mình không phải tốt hơn sao? Hiện giờ lại xuất hiện đồng thời trước mặt anh, đây được gọi là chuyện gì?

Rốt cuộc anh không thể nhịn được nữa: “Hai vị bao nhiêu tuổi rồi? Cũng sắp 40 chứ? Tuổi này rồi còn xem mình mới 17-18 sao? Hôn nhân là trò đùa à? Kết hôn chỉ là nhất thời kích động? Vậy còn ly hôn? Là trò chơi nhà nào cũng có sao? Được rồi, nếu muốn ly hôn, vậy thì mau mau một chút. Giữa hai vị, ai muốn tôi là người đại diện? Tôi không thể đồng thời làm luật sư cho cả hai vị, xin hai vị nhanh chóng quyết định.”

Vậy mà hai người lại hết hồn, đồng loạt lên tiếng: “Anh như vậy được gọi là thái độ gì?”

Sở Du bình tĩnh nói: “Vậy hai vị muốn tôi có thái độ thế nào? Thời gian của tôi tính theo giờ, hai vị không quyết định xong chuyện lại chạy đến văn phòng luật sư làm lãng phí thời gian của tôi, thời gian của tôi có thể tốn không cho hai vị sao? Nếu quyết định rồi thì mời lập tức ký thỏa thuận đại diện. Nếu chưa quyết định xong còn muốn bình tĩnh cân nhắc lại, mời hai vị về nhà cân nhắc cho rõ ràng, nhân tiện, chỗ thu phí ngay cửa có kê khai danh sách thu phí.” Anh liệt kê một chút: “Tôi thu phí theo giờ, hai vị đã ở đây cãi nhau hết một tiếng đồng hồ, xin hai vị thanh toán phí trong một giờ này cho tôi.”

Hai người này sững sờ một chút, sau khi liếc mắt nhìn nhau lại không hẹn mà cùng nói: “Có loại luật sư như anh sao? Thái độ gì đây, anh cho rằng anh giỏi lắm sao!”

Hai người thở hổn hển đập cửa đi khỏi, cánh cửa đóng ầm một tiếng, Sở Du vui mừng vào ghế, có chút mệt mỏi.

Thật ra anh cũng là người không dễ nổi cáu, gặp phải mấy vị khách muốn ly hôn, anh đều kiên nhẫn khuyên nhủ họ, nhưng không biết hôm nay bị gì nữa, con tức còn lớn hơn cả khách hàng.

Trợ lý bước vào, “Luật sư Sở.”

Anh nhắm hờ mắt lại, có chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu Đàm, phiên cậu lần sau có mấy người khách ý chí không kiên định, lại quấy rối như vậy thì xin miễn giới thiệu cho tôi.”

“Xin lỗi luật sư Sở.”

Anh lấy ly uống nước, Tiểu Đàm lại tò mò hỏi, “Luật sư Sở, anh nói xem xã hội bây giờ, sao lại có nhiều vụ ly hôn quá vậy.” Cậu kéo dài giọng, có chút hoang mang: “Lúc trước kết hôn, bảo là đi xem mắt, hiện giờ ly hôn, thì nói là lúc trước nhìn nhầm. Rốt cuộc là cái gì đã tạo nên nguyên nhân này chứ?”

Sở Du đang uống nước, anh suy nghĩ rồi trả lời đùa rằng: “Xã hội rất văn minh, uyên ương ở trong công viên cũng không phải một vợ một chồng, động vật linh trưởng cấp cao như loài người sao có thể làm ra cái chuyện chung thủy được chứ.”

Tiểu Đàm bỗng nhớ tới vị luật sư Sở này cũng là người thất bại trong hôn nhân, cậu liền cảm miệng, lấy cớ bên ngoài có việc, lập tức đi ra.

Sau khi Tiểu Đàm rời khỏi, anh lại rơi vào suy nghĩ sâu xa.

Nói đâu xa, nói đến cuộc hôn nhân của chính mình đó? Vì sao lại đi đến bước này?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Bữa Tiệc Sóng Gió

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Buổi tối.

Sở Du dừng xe, đến trước cửa khách sạn đã hẹn với Từ Mỹ Quân.

Anh vốn không muốn đến, muốn đến bệnh viện thăm Tô Mân, nhưng nghĩ lại đã hẹn với Từ Mỹ Quân một tuần trước rồi, bây giờ từ chối cũng có hơi khó, cho nên đành phải đến đây.

Từ Mỹ Quân đứng ngồi không yên chờ đợi từ sớm, vì chờ anh đến mà cô đã tới nhà vệ sinh trang điểm lại vài lần, hiện giờ cuối cùng anh cũng đến, cô lập tức từ trong phòng tiệc chạy ra đón anh.

Sở Du chào hỏi cô, áy náy giải thích với cô: “Ngại quá, bận chút việc nên đến trễ.” Anh lại mỉm cười khen cô: “Em... tối nay rất đẹp.”

Lúc đầu, Từ Mỹ Quân hơi âm thầm lo lắng, nhưng thấy anh cuối cùng cũng đến nên mới nở nụ cười, cô thân mật khoát tay anh cùng nhau đi vào, cười nói, “Không sau đâu, chỉ là tiệc gia đình, không có người ngoài mà.”

Đẩy cửa bước vào phòng, quả nhiên chỉ có ông bà Từ và Từ Hồng Quân, anh trai của Từ Mỹ Quân, cũng không có thêm người nào khác.

Vừa nhìn thấy Sở Du, ông Từ vui vẻ gọi anh ngồi xuống bên cạnh mình, bà Từ cũng vui vẻ, mặt mày hớn hớn.

Từ Hồng Quân thấy em rể tương lai đến liền căn dặn phục vụ dọn thức ăn, anh hỏi Sở Du: “Uống rượu gì nào?”

Sở Du từ chối: “Không thể uống rượu rồi, em còn lái xe.”

Từ Hồng Quân phớt lờ nói: “Không sao, để Từ Mỹ Quân lái xe đưa cậu về.” Nói xong anh đã khui một chai rượu trắng, không nói gì thêm mà rót cho Sở Du.

Người nhà họ Từ đã sớm xem anh là người một nhà nên khá niềm nở, ngược lại anh có hơi ngượng ngùng, không biết làm sao chỉ đành phải để từ Từ Hồng Quân, nhưng anh vẫn không quên lập đi lập lại: “Tối nay quả thật em còn có việc, không thể uống nhiều.”

Từ Hồng Quân tò mò, anh liếc mắt qua cô em gái, lập tức ngẫm hiểu, thoáng trêu chọc: “Sẽ không làm trở ngại chính sự của hai người đâu, có một số chuyện, đàn ông uống chút rượu sẽ cực kỳ sung sức.”

Từ Mỹ Quân nhất thời đỏ mặt.

Sở Du thì cảm thấy xấu hổ, thật ra trong lòng anh còn có tâm sự khác, tối nay anh còn muốn quay lại bệnh viện, Tô Mân vẫn chưa tỉnh, đêm nay anh không thể bỏ lại cô.

Ông Từ ngắm hộp nhân sâm, quà Sở Du tặng mình, vô cùng thích thú. Cây nhân sâm này nhìn mọi phương diện nguồn gốc, năm tuổi đều tính là loại thượng hạng, đứa con rể này đối với cha vợ tương lai thật chu toàn lễ nghĩa, ông cảm thấy rất hài lòng.

Buổi tiệc bắt đầu, mọi người vui vẻ tán gẫu với nhau.

Sở Du chỉ lễ phép nói chuyện phiếm với trên dưới nhà họ Từ, cũng không hề bắt kính hay mất kiên nhẫn. Từ Mỹ Quân ở bên cạnh lặng lẽ quan sát anh, cảm thấy hồ hởi, người đàn ông này diện mạo anh tuấn, ôn trọng đáng tin cậy, đối nhân xử thế lại nhã nhặn chu toàn, thật sự khiến cô yêu thích đến nỗi nằm mơ cũng bật cười.

Bà Từ gấp cho Sở Du một cái cánh gà tương cay, bà hỏi anh: “Gần đây có nhiều vụ kiện không?”

“Dạ cũng tạm, đều có thể đối phó được.”

Bà Từ lại tò mò hỏi: “Bác nghe nói có luật sư chỉ chuyên về mấy vụ ly hôn đúng không? Mọi người nói xem vậy có đáng trách hay không chứ, người ta thường nói thà hủy đi mười ngôi miếu, không bằng hủy đi một cuộc hôn nhân. Những người này sao lại cứ khư khư làm chuyện ác, muốn hủy đi nhân duyên vợ chồng người ta chứ!”

Sở Du thân nhiên giải thích: “Duyên phận giữa người với người vốn đã được định sẵn từ trước, chúng cháu làm luật sư không phải là người hủy hôn nhân người ta, chúng cháu cũng chỉ là thay người ta lên tòa giải quyết vấn đề, để lấy chút ít tiền công mà thôi.”

Bà Từ gật đầu, thật sự dẫn dắt vào chủ đề chính: “Sở Du, thời hạn ly hôn giữa cháu và vợ trước cũng sắp đến rồi đúng không?”

Trong lòng Từ Mỹ Quân cũng hiểu kỳ, cô ngừng chiếc đĩa trong tay lại, cẩn thận quan sát Sở Du.

Sở Du suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Vâng, thời hạn bình thường sắp đến.”

Tò Mân đề xuất ly hôn, theo thời hạn sống riêng bình thường, hôn nhân của hai người đã có thể tuyên bố hủy bỏ vô hiệu, chỉ chờ tòa án phán quyết.

Bà Từ hài lòng, thở phào nhẹ nhõm rồi lại tiếp tục câu nệ dò hỏi Sở Du: “Vậy cháu và Quân Quân định khi nào thì kết hôn?”

Sở Du giật mình.

Từ Mỹ Quân cũng ngăn người sùng sốt, cô nhanh chóng cúi đầu, gấp một cọng rau bỏ vào miệng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Quan Hệ Cặp Váy*

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du suy nghĩ một lát rồi nở nụ cười, ung dung trả lời bà Từ: “Hai chúng cháu tôn trọng nhau, tới thời điểm chín muồi tự nhiên sẽ kết thôi.”

Bà Từ mỉm cười.

Trong lòng Từ Mỹ Quân lại có suy nghĩ khác, thật ra lời này của Sở Du là dạng ‘ba phải’ cái gì cũng được, cái gì gọi là ‘thời cơ chín muồi’, thật ra ý tứ không khác gì với ‘còn chưa đến lúc’.

Sở Du bưng rượu lên: “Bác trai, cháu kính bác một ly.”

Mọi người lập tức chuyển đề tài, tiếp tục cười nói vui vẻ.

Giữa buổi tiệc, Sở Du đi toilet, Từ Hồng Quân bỗng nhiên chui vào như cá trạch, anh giữ chặt lấy Sở Du, “Em rể.”

Trong lòng Sở Du không thích kiểu xưng hô trực tiếp như vậy của Từ Hồng Quân, anh và Từ Mỹ Quân còn chưa tới mức bàn tới chuyện hôn nhân, lại xưng hô với mình là em rể nhanh như vậy, anh thật là không quen.

Còn có nguyên nhân khác, anh đối với người tên Từ Hồng Quân này, trong lòng có chút chán ghét.

Từ Hồng Quân không phải là người đứng đắn đài hoàng, cũng không có nghề nghiệp ổn định, nói là cùng bạn bè hợp tác làm ăn kinh doanh, rồi lần nào cũng kết thúc thất bại, cho nên hiện giờ đã ba mươi, vẫn không có nghề gì, không nghiêm chỉnh.

Nề mặt Từ Mỹ Quân, xem như anh cũng khách sáo, anh hỏi Từ Hồng Quân: “Có chuyện gì?”

Hai người nói chuyện ở hàng lang, Từ Hồng Quân thân thiết nắm vai anh, đi thẳng vào vấn đề, “Gần đây tài chính của anh có chút eo hẹp.”

Anh lập tức hiểu được ý của Từ Hồng Quân. Anh lễ phép lấy tay của Từ Hồng Quân xuống, giọng điệu nói chuyện cũng giống hần, “Gần đây em cũng có chút việc phải chi tiêu, em định mua nhà.”

Từ Hồng Quân cũng không phải tên ngốc, hiểu là Sở Du đang từ chối mình, nhưng hần vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn trơ mặt hỏi: “Hiện giờ giá nhà đang duy trì ở mức cao, người thích thời thì nên mua vàng chứ đừng vội mua nhà. Đợi đến khi giá nhà hạ xuống, lúc đó ra tay mới tốt.”

Sở Du im lặng.

Từ Hồng Quân còn nói thêm: “Cậu kiếm tiền không giỏi bằng anh đâu, tiền vốn bọn anh đạt được là một vốn bốn lời, còn cậu cũng chỉ dựa vào nguồn tài nguyên của chính mình. Như cậu đây, nhận thêm nhiều đơn kiện thì tiền tài sẽ ào ào mà đến.”

Từ Hồng Quân giơ hai ngón tay lên, “Thật ra anh chỉ cần hai vạn tệ thôi, cậu giúp anh ứng phó trước, dù sao cậu cũng sẽ kết hôn với em gái anh mà, đến lúc đó, hôn lễ của hai đứa anh sẽ tặng quà lớn.”

Với lời hứa hẹn của người như thế, Sở Du luôn không dám hứa theo. Anh đành phải khách sáo chối từ: “Chuyện này bàn sau đi, thật sự trong tay đang

rất eo hẹp.”

Anh không để ý tới Từ Hồng Quân nữa mà về phòng trước, trong phòng, Từ Mỹ Quân đang bàn bạc gì đó với ba mẹ cô.

Từ Hồng Quân hậm hực theo sau anh, vừa vào phòng, Từ Hồng Quân lập tức cao giọng nói với mẹ hắn: “Mẹ, vừa rồi em rể của con mới nói, cậu ta định mua nhà, chuẩn bị nhà để kết hôn.”

Sở Du kinh ngạc, tên Từ Hồng Quân này há miệng thật là nhanh hơn cả gió xuân.

Bà Từ đầu tiên là ngẩn ra, rồi lại bật cười: “Thật sao? Sở Du, cháu thật sự muốn mua nhà à? Được lắm, khu chung cư gần nhà hai bác đúng lúc sắp bắt đầu rao bán, cháu mua nhà ở đó gần nhà hai bác lắm, về nhà cũng tiện lợi.”

Từ Mỹ Quân lặng lẽ nhìn Sở Du.

Sở Du cười gượng, “Việc này, chỉ là mới nghĩ thôi, để nói sau!”

Đúng lúc này, điện thoại của anh đột nhiên reo lên.

Anh thật sự cảm ơn cú điện thoại này, lập tức bắt máy.

Là điện thoại của bệnh viện, bác sĩ báo với anh: “Luật sư Sở, nếu anh có đến bệnh viện, xin ghé qua văn phòng của tôi một chút, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Anh lập tức trả lời, “Bây giờ tôi qua đó ngay.”

Những người trong bàn tiệc hỏi anh: “Có chuyện gấp à?”

Ông Từ liền nói: “Đúng lúc cũng ăn xong rồi, mọi người cùng nhau về thôi!”

Sở Du lập tức nói ngay: “Cháu ngồi xe taxi, Mỹ Quân lái xe của cháu đưa mọi người về nhà nhé!” Anh đưa chìa khóa xe cho Từ Mỹ Quân, nhân tiện vỗ vai cô: “Lái xe cẩn thận!”

Từ Mỹ Quân nhìn anh, ánh mắt cô phức tạp, trong lòng cô hiểu rõ, anh là đến bệnh viện...

(*) lợi dụng quan hệ hôn nhân để kết cấu mưu cầu danh lợi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Bóng Đêm Như Sương

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du vội vàng chạy đến bệnh viện. Anh đẩy cửa phòng bệnh xem Tô Mân trước, thấy cô còn chưa tỉnh, dưới ánh sáng lạnh lẽo vô cảm trong phòng bệnh, khuôn mặt cô xinh đẹp mà lạnh lùng như điêu khắc.

Anh thở phào nhẹ nhõm, rồi lại lơ mơ cảm thấy bất an, lập tức đi tìm bác sĩ.

Bác sĩ đang đợi anh.

Bác sĩ nói thẳng: “Luật sư Sở, chuyện vợ anh xảy ra tai nạn xe tương đối kỳ lạ, cảnh sát nghi ngờ có người hãm hại, cho nên không cho là một vụ tai nạn giao thông bình thường. Hiện giờ cảnh sát cần một báo cáo xác định thân phận, tốt nhất là anh có thể cung cấp chứng minh gì đó về thân phận vợ anh, ví dụ như bản xét nghiệm máu là tốt nhất.”

Anh suy nghĩ rồi nói, “Có, trước đây vợ tôi đã làm người tình nguyện hiến tế bào tạo máu, trong trung tâm máu nhất định có báo cáo mẫu máu của cô ấy.”

Vài năm trước, anh và Tô Mân cùng nhau đăng ký làm người tình nguyện hiến tế bào máu, hai người cùng có một nguyện vọng, thật ra rút một chút máu

hoàn toàn không tổn hại gì đến bản thân, nếu có thể cứu được người khác, điều này mới chân chính là công đức vô lượng.

Không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng.

Bác sĩ gật đầu: “Vậy thì rất tốt, chúng tôi sẽ liên hệ với trung tâm máu ngay, làm báo cáo DNA cho cô ấy, thật ra cảnh sát làm vậy cũng là có dụng ý sâu xa, bởi vì trước kia cũng từng xảy ra một vụ tương tự như vậy, có người bị tai nạn xe, cảnh sát thông báo người nhà từ nơi khác đến rồi, nhưng đến nơi mới phát hiện hai người chỉ là giống nhau, thật ra không phải cùng một người. Bây giờ cảnh sát làm vậy, là vô cùng cẩn thận và có trách nhiệm.”

Hóa ra là sợ nhận lầm người, anh xót xa, người vợ đầu áp tay gối suốt mấy năm, cảm giác hơi thở vẫn còn quanh quẩn trong đầu óc, sao có thể nhận lầm chứ.

Anh lại do dự: “Bác sĩ, cô ấy làm phẫu thuật xong cũng đã 12 tiếng, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, có thể có vấn đề gì không?”

Trả lời của bác sĩ vừa cẩn thận vừa dè dặt: “Bây giờ bệnh nhân vẫn chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm, bình thường sẽ tỉnh lại trong vòng 72 tiếng, theo kết quả quan sát trước mắt cho thấy, cô ấy có dấu hiệu sống, các bộ phận khí quan cũng có dấu hiệu hoạt động, cho nên anh đừng quá nóng vội. Chúng ta hãy thử đợi xem một chút nữa.”

Sở Du đành phải cáo từ: “Cám ơn bác sĩ.”

Anh trở lại phòng bệnh, nhin không được lại cẩn thận quan sát Tô Mân.

Tô Mân, trong lòng anh khẽ gọi, cái tên nghe thật hay, người cũng rất đáng yêu.

Tô Mân vốn dĩ làm phóng viên trong một tòa báo kinh tế, một người giỏi về nhiều mặt, viết báo sắc bén súc tích, cũng có chút giống với thái độ làm người của cô, trong cuộc sống Tô Mân cũng như vậy, giữa sự xinh đẹp lạnh lùng mang theo chút kiêu ngạo, trong sự trầm lặng vẫn lộ ra chút dí dỏm.

Sau khi quen biết cô, anh cũng thay đổi, thích xem báo kinh tế, đặc biệt thích xem văn phong cô viết, bởi vì ngôn ngữ của cô sắc bén, có thể mổ xẻ đúng vấn đề, cho nên được rất nhiều người tán thưởng, nhưng cũng bị một số người cùng nghề ganh ghét.

Cho dù thế nào thì cô vẫn là một người phụ nữ xứng đáng với chức vụ, rất chuyên nghiệp và miễn cưỡng.

Xinh đẹp, bình tĩnh, nhìn xa trông rộng, toàn bộ đều phù hợp với tiêu chuẩn người vợ lý tưởng trong lòng anh, cho đến bây giờ anh chưa từng hối hận khi đã yêu cô.

Nhưng chính anh hiện giờ cũng hoang mang: Tại sao, em phải rời bỏ anh? Anh biết em là một người kiên quyết, nhưng dù kiên quyết thế nào đi chăng nữa thì em cũng nên cho anh một lời giải thích hợp lý chứ?

Anh khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, thấy mí mắt cô hơi rung rung.

Trong lòng khẽ động, nhưng nhìn kỹ, anh lại thất vọng rồi, cô vẫn đang mê man, vẫn chưa tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Mẫu Tử Liên Tâm

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du nằm trên giường nuôi bệnh nhân ở bên cạnh, các khớp giường có hơi lỏng lẻo, động đậy một chút liền phát ra tiếng kêu kệt, anh nhanh chóng nghiêng đầu, sợ phiền đến cô, vừa nhìn Tô Mân, cô vẫn lặng lẽ ngủ, hết như đứa trẻ không có tâm sự.

Trong lòng Sở Du có chút xót xa, em đã trở về, anh lại có bạn gái mới, làm sao đây?

Ý nghĩ này chỉ nhoáng lên một cái rồi biến mất, anh lại nghĩ tới hai năm trước cô bỏ đi, hai năm trước cô bỏ đi tuyệt tình như vậy, thời gian hai năm trôi qua, chẳng lẽ cô có thể còn tình cảm với mình sao? Hay cô đã suy nghĩ lại?

Anh có chút phiền muộn, hiện giờ người nhà họ Từ bức bách anh sớm kết hôn với Từ Mỹ Quân, ngoài mặt anh không nói gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó, thật sự phải kết hôn như vậy với Từ Mỹ Quân hay sao?

Còn có, anh không thể bỏ mặc Tô Mân, nếu cô ấy thật sự có chuyện, ngộ nhờ cô ấy... , anh thật không dám nghĩ tới chuyện này, nếu cô có chuyện gì, như là không thể đi đứng hoặc là phẫu thuật để lại di chứng thì phải làm sao đây? Dù gì hai người cũng từng là vợ chồng, cô bị tai nạn anh không thể bỏ mặc được.

Hôn nhân đúng là một vụ đầu tư mạo hiểm cao.

Bỗng nhiên điện thoại reo lên inh ỏi, anh nhanh chóng cầm lấy, vừa nhìn, là điện thoại của mẹ anh, bà Tần Phong.

“Chuyện gì vậy mẹ?”

“Sở Du, con đang ở đâu?”

“Con?...” Anh do dự một chút, “Mẹ có chuyện gì vậy?”

Hình như Tần Phong có chút phiền lòng, “Sở Du, sáng nay Từ Mỹ Quân có đến nhà, mời ba mẹ ra ngoài dùng cơm, nói là sinh nhật của ba nó. Mẹ tính toán trong lòng, tìm đại cái cớ để từ chối.”

Tần Phong nói: “Ba con cũng không chủ trương quá khứ, thật ra Mỹ Quân có ý tốt, muốn cùng ba mẹ ăn cơm, để bồi dưỡng thêm tình cảm, nhưng nếu thật sự đi, trong bữa ăn khó tránh khỏi sẽ nói về hôn sự của con và Mỹ Quân. Đó mới chính là điều khiến ba mẹ đau đầu.”

Sở Du hiểu rõ nguyên nhân đau đầu của mẹ. Thật ra Tần Phong không hề ghét Từ Mỹ Quân, trong gia đình bốn người họ Từ, tính tình của Từ Mỹ Quân rất khác với ba mẹ và anh hai của cô ấy. Ông Từ là người chồng bỏ mặc không quan tâm đến chuyện nhà; còn bà Từ? Sở Du và Tần Phong không hẹn mà cùng nhũn mẩy, đó là người phụ nữ chanh chua hàng thật giá thật, một khi vô ý chọc vào bà ấy, hết như gặp phải tổ ong vò vẽ từ trên trời rơi xuống, người bị chích chết không toàn thây. Nói về anh trai Từ Hồng Quân, là kẻ tham ăn biếng làm bịp bợm lừa đảo. Cái gia đình như vậy cho dù Từ Mỹ Quân hiền lành, nghĩ lại anh hai và mẹ cô ấy, điều đó cũng khiến người khác đau đầu.

Tần Phong trách mình, “Đều do mẹ không tốt, ngày trước ở trước mặt Mỹ Quân, mẹ hay nói cái gì mà con và Mỹ Quân là một đôi thích hợp nhất, kết quả bây giờ hay rồi, mẹ của Mỹ Quân vừa gặp mẹ đã nói là mẹ có dự tính trước, thật là mẹ có miệng cũng không nói cho rõ được.”

“Còn có.” Tần Phong nói tiếp: “Tiểu Mân bỏ đi cũng gần hai năm rồi, suốt hai năm nay, con vẫn không tìm bạn gái, nếu không phải còn tình cảm với nó, sao thời gian dài như vậy mà bên cạnh con không có lấy một người phụ nữ nào, một ngày nó chưa về là một ngày trong lòng còn chất chứa tâm sự, con là con trai mẹ, sao mẹ có thể nhìn không ra chứ.”

Trong lòng Sở Du có chút chua chát, anh kim lòng không đầu nói: “Mẹ, cô ấy đã về.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12: Hôn Nhân Không Con

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Tần Phong kinh ngạc, “Con nói gì?”

Sở Du do dự một chút, cuối cùng anh nói: “Mẹ, Tiểu Mân đã trở về rồi.”

Anh kể chuyện tối qua cho mẹ biết, Tần Phong nghe mà kinh ngạc. Bà cẩn thận nghe Sở Du kể hết những chuyện xảy ra, lại không kim được khở sở: “Nói thế nào cũng từng là con dâu của mẹ, nó cũng không phải là người gian xảo, xảy ra chuyện thế này mẹ cũng không chịu nổi. Nhưng hiện giờ nó về, vậy con và Mỹ Quân phải làm sao? Con và nó phải làm sao?”

Sở Du an ủi mẹ: “Mẹ, chuyện gì cũng đều có nguyên do, cơm phải ăn từng miếng, việc phải làm từng chuyện.”

Bên kia, Tần Phong chỉ thờ dài.

Hai mẹ con nói thêm vài câu, lúc này Tần Phong mới cúp máy.

Cúp máy, anh cũng cảm thấy đau đầu. Lỡ như Tô Mân trở về là không phải muốn ly hôn, mà muốn quay về với anh, vậy anh phải trả lời Từ Mỹ Quân thế nào? Dù sao Từ Mỹ Quân cũng quan tâm chăm sóc anh, cô không có lỗi gì.

Quan hệ giữa nam và nữ, sợ nhất chính là rơi vào loại quan hệ tam giác rối rắm này.

Anh không ngủ được, cầm lấy tờ báo tài chính kinh tế ở bên cạnh qua xem. Vừa xem, anh ngạc nhiên, hóa ra đây đúng là tờ báo của tòa soạn mà trước kia Tô Mân làm việc.

Hai năm trước, Tô Mân bỏ nhà đi, đồng thời xin từ chức, khi anh đến tòa soạn hỏi thăm tin tức của cô, người phụ trách tòa soạn còn đánh giá Tô Mân.

“Luật sư Sở, là vợ anh khẳng khẳng muốn nghỉ, không phải chúng tôi sa thải cô ấy, chúng tôi cũng rất thích cô ấy. Nói về con người Tô Mân, thật sự là khó có thể tưởng tượng được, cô ấy nhã nhặn lịch sự vậy mà không ngờ khi viết báo lại đàng đàng sát khí như vậy.”

Sau khi Tô Mân đi, anh cũng không xem nhật báo đó nữa, bởi vì cảm thấy người sau này viết khá nông cạn, không đúng gu mà anh muốn đọc.

Đối với chuyện cô bỏ đi, anh có rất nhiều phỏng đoán, hiện giờ đối với tai nạn xe của cô, anh cũng có vô số nghi vấn.

Sao giữa thời tiết tồi tệ như vậy Tô Mân lại xuất hiện ở một nơi ít người lui tới? Từ đầu đến cuối sáu km không có camera, đoạn đường thần bí, thời tiết giết người, cô không phải đứa trẻ không có khả năng tư duy bình thường, sao lại đến con đường đó?

Trong lòng anh hơi sợ hãi, trực giác mách bảo nhất định cô đã gặp phải chuyện gì đó.

Chẳng lẽ có người hại cô?

Nhịn không được, anh lại sinh lòng hào hiệp, bắt luận cô gặp phải chuyện gì, chỉ cần anh đứng bên cạnh cô, nhất định sẽ có thể hết sức bảo vệ cô.

Khi làm vợ chồng, đôi lúc hai người cũng cãi nhau, anh cũng sẽ mắng cô một hơi thế này: “Nghe em nói em hồi nhỏ, hai tuổi biết đánh nhau, ba tuổi biết nói dối, năm tuổi đã đánh khắp thôn không địch thủ. Có phải hồi nhỏ em uống sữa bột hay không? Tích trữ lượng lớn melamine?”

Hồi đó nghe nói tới melamine, thật là nói trong lúc vợ chồng giận nhau thôi.

Tô Mân cũng không nhường nhịn, nói lại: “Anh không hiểu em, trong xã hội này, hết thầy phụ nữ có chí hướng đều không được người khác nhìn nhận.”

Có một lần, bởi vì cô viết chuyên mục tố giác một xí nghiệp, kết quả chuyên mục bị đóng, cô bị uy hiếp, anh lo cho cô, muốn khuyên cô đổi nghề.

“Đổi công việc khác đi, bằng không em viết tin tức giải trí đi, em làm ơn đi mà, em chỉ là người cầm bút, nhưng xin em đừng múa bút như bút phán quan trong tay Diêm Vương chứ.”

Tô Mân nhất quyết không chịu, “Nếu ai ai cũng mang thái độ bàng quan, xã hội này vĩnh viễn không có người vạch trần chân tướng.”

Anh tức giận: “Xem ra em nhất định muốn làm người mở đường vạch trần tội ác, thật là người phụ nữ có chí hướng.”

Tô Mân không vui, trách anh: “Anh không hiểu em!”

Anh đúng là rất tức giận, cho nên trực tiếp bác bỏ cô: “Đúng là anh không hiểu em, em là người điên rất có chí hướng!”

Tô Mân hét lên rồi đánh anh: “Sở Du, tên khốn này!”

Anh lập tức đập cửa ra ngoài, sau khi ở bên ngoài bình tĩnh chốc lát, đi mua bánh lão bà mang về nhà.

Tô Mân vẫn còn chưa hết giận, thấy anh về liền nghiêm mặt mắng: “Vâng vâng vâng, người đàn ông có chí hướng đã về.”

Anh đành hừ một tiếng: “Đi ngang qua tiệm bánh, thấy trong tiệm đang xử lý bánh của ngày hôm qua, thấy bánh lão bà rẻ, rẻ đến nỗi có thể mua hai hộp, nên nhân tiện mua cho em luôn.”

***

Sở Du đột nhiên lấy tay ôm mặt, thật sự không dám buông tay ra.

Vợ chồng ân ái như thế sao lại có thể đi đến nông nỗi này.

Cuối cùng anh nằm xuống, hai tay gối sau đầu.

Nhịn không được anh lại lầm bầm: “Không phải chúng ta đã nói rồi sao? Muốn sống bình yên qua hết một đời. Thật ra, không có con cũng không phải là tận thế, hai người chúng ta cũng có thể sống tốt mà. Chúng ta có thể ân ái với nhau, quan tâm lẫn nhau, xem nhau thành trẻ con, đó không phải là lời em từng nói sao?”

Bọn họ không thể có con, đây... là bí mật của hai người họ.

Q.1 - Chương 13: Tỉnh Lại

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Một tuần sau.

Sáng sớm tinh mơ.

Cửa thang máy mở ra, Sở Du đi tới, anh khách sáo chào hỏi người y tá đang đứng trước bàn chỉnh lý lại đồ đạc, “Buổi sáng tốt lành.”

Người y tá cũng khá quen mặt người đàn ông cao to phong độ này, nên mỉm cười với anh: “Chào luật sư Sở.”

Sở Du đẩy cửa phòng bệnh, Tô Mân đã dậy, hộ lý đang đỡ Tô Mân ngồi lên, sau khi đỡ Tô Mân dậy, kê cái gối sau lưng cô, đang hỏi cô độ cao thích hợp chưa.

Sở Du mỉm cười với Tô Mân: “Tiểu Mân.”

Tô Mân nháy mắt một cái với anh.

Cô vẫn chưa hoàn toàn phục hồi khả năng nói chuyện, cho nên giao tiếp bây giờ chỉ có thể dùng nháy mắt và một số động tác tay đơn giản để thay thế.

Bác sĩ nói với Sở Du, do lúc phẫu thuật Tô Mân dùng một lượng thuốc lớn, sau khi phẫu thuật có thể sẽ có một thời gian nói chuyện không được bình thường, quả nhiên sau khi Tô Mân tỉnh lại, nhìn bác sĩ và Sở Du, mở to mắt, môi nhấp nháy cả buổi cũng không nói được gì. Nhưng bác sĩ đứng trước mặt cô hỏi cô, chỉ một số hình dạng vật thể, hỏi một vài con số đơn giản, cô có thể dùng động tác tay để biểu đạt, nên tư duy của cô không có vấn đề gì, anh nhẹ lòng.

Nghĩ lại, cô đúng là đại nạn không chết, làm một cuộc phẫu thuật lớn như vậy, tìm được đường sống từ trong chỗ chết, hơn nữa từ chi đầy đủ tư duy rõ ràng, đây không thể nói là ông trời không thương hại cô.

Sở Du cởi áo khoác treo vào trong tủ, anh nói với hộ lý: “Tối qua cô ấy không có chuyện gì không?”

“Không có gì, ngủ rất ngon.”

Sở Du nâng thanh ngang trên giường lên, nói lại cho cứng, rồi mở hộp giữ nhiệt ra, vừa mở, mùi canh nhẹ nhàng bay ra.

Sở Du hít sâu một hơi, chớp mắt với Tô Mân: “Đây là canh tuyệt thái mơ nấm nấu thịt nạc mà em thích ăn nhất, hôm nay tự mình động thủ giải quyết hết chỗ canh này được không?”

Tô Mân lại chớp mắt với anh một cái.

Hôm nay là cuối tuần, anh có thể ở cả ngày tại bệnh viện, chăm sóc ngủ nghỉ cho cô.

Anh múc canh ra đầy chén, canh này là sáng sớm mẹ anh nấu cho cô, trước kia khi Tô Mân còn là vợ anh, vẫn luôn rất kính trọng người mẹ chồng Tần Phong này, mẹ chồng nàng dâu hòa thuận. Cho nên khi biết cô gặp tai nạn, hôm sau Tần Phong liền chạy đến thăm Tô Mân, lúc ấy cô vẫn chưa tỉnh, bà cũng hơi lo lắng.

Sau đó, cuối cùng Tô Mân cũng tỉnh, trải qua kiểm tra, các bộ phận trên cơ thể phục hồi khá tốt, lúc này mọi người mới yên tâm phần nào.

Sở Du chỉnh gối lại vừa đúng cho cô, vừa đẩy cái bàn đến trước mặt cô, canh vị trí vừa đúng ngang ngực, cô có thể thuận tiện dùng muỗng múc canh.

Cô làm phẫu thuật não, trên đầu cũng có miệng vết thương rách ra. Nhưng tay cô lại không bị gãy, sau một tuần hồi phục, có thể tự ngồi dậy dùng thìa và muỗng để ăn cơm.

Sở Du bưng canh đến cho cô, Tô Mân uống một ngụm, ra vẻ cô rất thích nước canh đậm đà, bậm môi một chút, cô lại nháy mắt với Sở Du, lại giơ ngón cái lên nhúc nhích mấy cái, ngụ ý là cảm ơn.

Ngoại trừ canh, còn có một món điểm tâm chỉ dùng khoai tây để làm, Tần Phong rất tỉ mỉ, bà sợ Tô Mân không nuốt xuống được, liền nghĩ đến đánh khoai tây cùng với dầu thực vật cho nhão ra, sau đó bỏ thêm chút bắp ngọt và đường rồi hấp lên, sau khi hấp xong lại bỏ vào trong tủ lạnh để đông lại

một chút, khi ăn vào rất thanh mát, lại hơi ngọt, Tô Mân dùng muống múc một miếng để ăn, cô gật gật đầu, lại mỉm cười với Sở Du.

Cô dễ dàng thỏa mãn hết như đứa trẻ, Sở Du cũng mỉm cười.

Ăn xong điểm tâm, Sở Du dọn dẹp bàn, anh lấy một chiếc khăn nóng chườm lên tay Tô Mân, quán quanh tay cô, anh lại hỏi cô: “Hôm nay lại muốn nghe chuyện gì? Nếu không muốn nghe chuyện, lát nữa chúng ta chơi trò câu đố được không?”

Bác sĩ từng nói với Sở Du, hiện giờ cô đang ở giai đoạn phục hồi, nên chơi một số trò chơi hỗ trợ cùng cô, sau khi bệnh nhân làm xong phẫu thuật khó tránh khỏi có chút lo âu buồn bã, triệu chứng trầm uất, khuyên người nhà phải đúng lúc thay đổi sự chú ý của cô.

Anh lấy câu đố trong túi ra.

Tô Mân bỗng nhiên phát ra chút âm thanh từ trong cuống họng.

“Sở Du.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14: Điềm Báo Nguy Hiểm

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Lúc đầu Sở Du còn tưởng mình nghe nhầm, em đang gọi anh sao?

Anh nhìn cô: “Tiểu Mân?”

Tô Mân chớp chớp mắt, lại gọi một tiếng: “Sở Du.”

Lần này nói rất rành mạch, anh nghe rất rõ, cô chính xác đang mở miệng nói chuyện.

Anh ngạc nhiên xem lần vui mừng, “Vừa rồi là em gọi anh ư?”

Tô Mân cong môi nở nụ cười.

Sở Du mừng rỡ, anh ngồi trước mặt cô hỏi han không ngừng: “Em thật sự có thể nói chuyện sao? Tốt quá rồi. Em còn muốn nói gì nữa? Có phải rất buồn chán không? Chúng một tuần không nói chuyện, chỉ nghe anh nói, có phải anh lải nhải nhiều quá không?”

Tô Mân lại mỉm cười với anh.

Anh cảm khái, phát hiện vừa nãy bản thân đúng là có chút ngây ngô lúng túng, đã qua cái tuổi 30, lại xúc động mất không chế như trẻ con.

Anh lập tức nhấn chuông gọi bác sĩ.

Nhân lúc bác sĩ vẫn chưa tới, anh lại thử thăm dò Tô Mân, “Nói thêm vài câu cho anh nghe được không?”

Cũng đã 700 ngày đêm không được nghe giọng nói của cô rồi.

Tô Mân nghĩ nghĩ, giọng nói có hơi chậm, nhưng nói rất rõ từng câu từng chữ:

“Trẻ, không, lừa, thói, tục,

Tình, thích, núi, non, chơi,

Lười, bụi, khi, trót, vương,

Chốc, ba, chục, năm, trời” [1]

Lúc Sở Du nghe xong bỗng chớp mũi cay cay như hít phải mù tạt.

Bác sĩ nói với anh, sau khi Tô Mân tỉnh lại sẽ có một thời gian không thể nói chuyện bình thường, vì kích thích khả năng khôi phục lại ngôn ngữ của cô sớm, bác sĩ bảo anh phải đọc sách báo trước mặt cô, nghe nhiều đương nhiên sẽ có ham muốn nói chuyện. Vì thế, anh liền đọc báo đọc thơ cho cô nghe, anh thích nhất là thơ của Đào Uyên Minh, biết cô xuất thân khoa văn, anh đọc không thể hay hơn cô được, nhưng anh vẫn thích đọc, xem như ôn lại kỷ niệm.

Không ngờ trí nhớ của cô vẫn tốt như trước, hôm qua mới đọc cho cô nghe, hôm nay cô liền đọc lại.

Rất xúc động, anh đỡ dành cô: “Không cần vội, mọi việc đều phải tiến hành tuần tự.”

Tô Mân nhìn anh, hàng mi hơi rung lên, ánh mắt phức tạp.

Bác sĩ nhận được tiếng chuông thi đến, khá vui vẻ.

Bác sĩ hỏi Tô Mân: “Tô Mân, cô muốn nói gì? Tôi muốn hỏi một chút, đầu tiên cô nói xem tôi là ai?”

Tô Mân nghĩ nghĩ, giọng nói khá chậm nhưng rõ ràng: “Bác, sĩ, Trần, Lập, Hoành.”

Bác sĩ vỗ tay: “Tốt lắm tốt lắm, biểu hiện của học trò anh không tệ nha, đúng là không uổng công thầy giáo Sở.”

Hai người thoải mái cười ha ha.

Bác sĩ còn nói thêm “Hôm qua có chụp X-quang cho cô ấy, tôi xem kết quả rồi, lượng máu bầm trong đầu cũng giảm không ít, trước mắt thấy cô ấy hồi phục tốt hơn so với những gì mong đợi.”

Sở Du cũng thở phào nhẹ nhõm, vô cùng vui vẻ.

Hai người đang nói về chuyện hồi phục của Tô Mân, nói tới mặt tươi như hoa, Tô Mân ở một bên chỉ lẳng lặng nhìn, bỗng nhiên cô xen vào, chỉ từ từ thốt ra một câu: “Sở Du, sao em lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Mất Trí Nhớ

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du và bác sĩ đồng thời kinh ngạc nhìn Tô Mân, quả nhiên cô tò mò nhìn họ, cô sợ sệt hỏi Sở Du: “Cho hỏi sao em lại ở đây? Đây là bệnh viện mà, em... đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lời này cô nói rất dè dặt, tay nắm chặt, trong mắt tràn ngập bất an.

Sở Du cũng kinh ngạc, anh và bác sĩ đưa mắt nhìn nhau, sao cô lại hỏi vậy? Chẳng lẽ cô không biết mình bị tan nạn giao thông sao? Suốt tuần nay hai người không nói chuyện, anh cũng không hỏi cô nhiều, mỗi ngày chỉ ngồi trước giường đọc sách báo, cũng chưa từng đề cập đến chuyện quá khứ gì, hiện giờ sao cô lại hỏi vậy?

Anh hỏi cô: “Em không nhớ sao em lại ở đây à?”

Tô Mân ngỡ ngàng, “Em... đã rất cố gắng nhớ lại, nhưng khi em nghĩ thì liền vô cùng đau đầu, giống như có thứ gì đó rất lớn bị bịt chặt lại.”

Sở Du đối mắt với bác sĩ Trần, rõ ràng đều cảm thấy không đúng.

Bác sĩ Trần suy nghĩ xong liền hỏi Tô Mân, “Tô Mân, năm nay cô bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu?”

Đây là câu hỏi đơn giản nhất.

Tô Mân hơi mờ mịt nhìn Sở Du.

Sở Du cũng không tin, lại hỏi: “Em làm công việc gì?”

Tô Mân càng không biết gì, trong mắt có vẻ bất lực như đứa trẻ bị lạc đường.

Cô hoảng sợ nhìn Sở Du, lại ngập ngừng hỏi: “Em... em không nhớ lắm, anh có thể nói cho em biết được không?”

Trong lòng Sở Du chùn xuống, không nhớ ư?

Bác sĩ Trần lại nghĩ, rồi chỉ vào Sở Du hỏi: “Anh ấy là ai?”

Tô Mân trả lời không chút do dự: “Anh ấy là Sở Du.”

“Anh ấy là gì?”

Tô Mân nhìn Sở Du, mặt cô ửng hồng, cặp mắt ngại ngùng, giọng nói cũng nhỏ hơn, có hơi xấu hổ: “Nghe mọi người nói, anh ấy là chồng em.”

Lòng Sở Du đột ngột chùn thêm nữa, mọi người nói ư? Đây là ý gì? Tự cô không nhớ sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chỉ Số Iq Hơn Người

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du đứng trong phòng làm việc của bác sĩ Trần, bác sĩ Trần đang phân tích kết quả hội chẩn của mấy bác sĩ khác cho anh nghe.

Lời của bác sĩ Trần có chút nuối tiếc: “Luật sư Sở, đúng là vợ anh bị mất trí nhớ.”

Sở Du thờ dãi, anh đã đoán được kết quả này, vô cùng đau đầu, giống như bị người khác đánh một gậy vào đỉnh đầu vậy.

Bác sĩ giải thích: “Mất trí nhớ là một chuyện khó tưởng tượng được, trong y học, mất trí nhớ chia làm mất trí nhớ do nguyên nhân tâm lý và mất trí nhớ do rối loạn. Bởi vì não bộ của người bệnh bị ngoại lực hoặc bị thuốc kích thích nên ảnh hưởng đến hệ thần kinh trung ương, dẫn đến gần như mất toàn bộ ý thức của chính mình, não bộ đối với khả năng thích nghi với môi trường hoàn toàn bị hủy hoại. Chứng bệnh này chúng tôi không cách nào giải thích cặn kẽ và đầy đủ được, cho nên, chúng tôi đành phải gọi là mất trí nhớ.”

Sở Du hoàn toàn không có hứng thú với mấy thuật ngữ chuyên môn này, anh chỉ muốn biết tại sao Tô Mân lại xảy ra tình trạng này.

“Có một số bệnh nhân vì mắc chứng này mà về già sẽ bị Alzheimer, sẽ không nhớ chuyện xung quanh mình, nhưng tất nhiên vợ anh không thuộc nhóm này, hiện giờ cô mất trí nhớ có thể là do bị thuốc kích thích, lúc phẫu thuật bởi vì dùng quá nhiều thuốc để rửa não, dưới kích thích của thuốc khiến cô ấy mất đi một phần ký ức. Trước kia cũng có bệnh nhân mất trí nhớ giống như vậy, sau khi phẫu thuật bệnh nhân đó bị mất ký ức của mười năm, hoàn toàn không nhớ những chuyện xảy ra trong mười năm...”

Sở Du cắt ngang lời bác sĩ: “Tôi chỉ muốn biết, giờ cô như vậy, sau này có thể hồi phục lại không, có thể sẽ không bị nặng hơn chứ, hoặc là có di chứng khác không?”

Bác sĩ thận trọng trả lời: “Chúng tôi không kết luận được, vừa rồi anh cũng thấy đó, tôi cho cô ấy làm bảng đánh giá chỉ số IQ, 120 mục, một người bình thường hẳn là mất một tiếng để làm xong, nhưng cô ấy chỉ cần dùng 27 phút để hoàn thành nó.”

Bác sĩ lấy bảng đánh giá chỉ số IQ cho anh xem, “Anh xem đồ thị này nhé, đồ thị của cô ấy đi lên, nhìn từ phương diện này, trí lực của cô ấy không có vấn đề gì. Kết quả trắc nghiệm, chỉ số thông minh của cô là 120, đúng lúc trên ranh giới vô cùng xuất sắc, thẳng thắn mà nói, luật sư Sở, tôi đã làm bảng đánh giá này hai lần, thành tích tốt nhất chỉ mới 110. Với kết quả này, chỉ số IQ của tôi còn không bằng vợ anh, vợ anh là một người vô cùng thông minh.”

Sở Du không cho là đúng: “Nhưng một bảng đánh giá cũng không nói lên được điều gì, anh muốn biết chỉ số thông minh của tôi không? Để tôi nói cho anh biết, chỉ số IQ của tôi còn chưa đến 110, không thể dựa theo chỉ số mà xác định một người là thông minh hay ngu ngốc được.”

“Nhưng chúng ta có thể xác định một chuyện, đó chính là não bộ của vợ anh không có vấn đề, tư duy của cô ấy là bình thường.”

Q.1 - Chương 17: Bỏ Qua Chuyện Cũ

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du có chút không hiểu: “Vậy bác sĩ muốn nói gì với tôi? Ý của bác sĩ là cô ấy đang giả bộ? Đóng vai mất trí nhớ?”

Bác sĩ lắc đầu: “Không không không, tôi không có ý này. Trên thực tế, cô ấy hoàn toàn không giả bộ, cô ấy đúng là bị mất trí nhớ. Nhưng tôi tin chứng mất trí nhớ này của cô ấy chỉ là tạm thời thôi, chính là kích thích của thuốc mới có thể ảnh hưởng đến cô ấy như vậy.”

Sở Du lại càng không hiểu, “Tại sao lại như vậy được? Cô có thể nhớ những sự vật trong cuộc sống hằng ngày, thậm chí cả con mèo con chó, nhưng lại không nhớ tôi, ngay cả tôi là chồng của cô ấy mà cô ấy cũng không nhớ, còn có ba mẹ, đồng nghiệp, công việc, địa chỉ nhà của cô ấy nữa.” Anh nổi giận: “Tôi là chồng cô ấy, mà cô ấy lại không nhớ lại đi nhớ mấy người không liên quan.”

Bác sĩ an ủi anh: “Luật sư Sở, mấy thứ như củi gạo dầu muối tuy rằng thoát nhìn không quan trọng, nhưng nó lại gắn bó chặt chẽ với cuộc sống của chúng ta, cũng giống như đi xe đạp vậy, nếu học xong cách chạy xe đạp, kỹ năng này là điều vĩnh viễn không quên. Chúng ta có thể quên một số sở trường khác, nhưng kỹ năng chạy xe đạp thì chúng ta lại không thể nào quên, đây là một chuyện rất kỳ lạ.”

Sở Du buồn bã, bây giờ phải làm gì đây? Tô Mân tỉnh lại rồi, nhưng cô lại mất trí nhớ, trong một đồng ký ức mơ hồ hồ đồ đó, con mèo con chó cô ba cô sáu trên tivi lại nhớ, chỉ là không nhớ một người sống là anh đây.

Anh tức giận bất bình.

Bác sĩ đành phải tiếp tục an ủi anh: “Không sao mà luật sư Sở, chúng ta có thời gian mà, có thể xây dựng lại ký ức của cô ấy lần nữa. Mất trí nhớ cũng không đáng sợ lắm đâu, đáng sợ nhất chính là mất đi lòng tin, hãy tin tưởng vào câu nói, xe đến trước núi ắt có đường.”

Ra khỏi văn phòng bác sĩ, anh không thể diễn tả được tâm trạng của mình.

Cách lớp kính, anh nhìn vào bên trong, Tô Mân nửa nằm trên giường xem tiết mục trên tivi, trên đó đang chiếu Tom & Jerry, cô xem đến cười như hoa.

Tâm tình của anh vô cùng phức tạp.

Làm xong phẫu thuật cũng được cả tuần rồi, trước khi phẫu thuật y tá có cắt tóc của Tô Mân, hiện tại vì để che đi, nên cho cô đội chiếc mũ trùm trắng, chếc mũ kia hơi nhỏ, trùm lên đỉnh đầu cô, vô cùng buồn cười, cô giống hệt như em gái chia thức ăn trong nhà bếp.

Nhìn rồi lại nhìn, ánh mắt anh dần trở nên dịu dàng. Cho dù giống em gái chia thức ăn, cô vẫn là cô em gái xinh đẹp.

Một lần tai nạn xe đã hủy hoại đi ký ức của cô, thương tổn cơ thể cô, lại hoàn toàn không tổn hại đến gương mặt cô.

Mất cô xem ti vi, trên mặt tràn ngập ngất ngưởng, khi xem đến đoạn con chuột bị con mèo điên cuồng truy đuổi, trong mắt cô cũng lập lòe bất định, tràn ngập lo lắng, nhưng đến cuối cùng khi nhìn thấy con chuột đáng yêu lại lần nữa đánh bại con mèo, cô lại nhìn không được bật cười ha ha. Cô của bây giờ, trên mặt không chút son phấn, hoàn toàn là vẻ tự nhiên, chỉ là môi cô hơi thiếu hồng hào, nhưng lại càng khiến người ta thương tiếc.

Sở Du thờ dài, vốn nghĩ rằng, cô tỉnh lại thì rất nhiều nghi vấn có thể được giải đáp, nhưng không ngờ, mở ra một cánh cửa, lại vẫn là một cánh cửa khác, cánh cửa này so với cánh cửa trước đó càng kiên cố hơn.

Đúng là chuyện không giải thích được, có người lúc nào cũng muốn xóa đi một phần ký ức của mình, nhưng trước sau những ký ức đau khổ đó lại ăn sâu bén rễ. Còn Tô Mân, bởi vì trời xui đất khiến gặp tai nạn mà mất đi một số ký ức hỗn loạn của ngày xưa, đây có phải là ông trời cố tình an bài không?

Trong lòng anh khẽ động, đúng rồi, nếu đã mất một phần ký ức, vậy bay mất luôn đi, đừng quay về nữa.

Hơn mười năm cuộc đời ngắn ngủi, chuyện buồn vui đã nhiều lắm rồi, có thể tẩy đi thì sao không nhân cơ hội này làm lại từ đầu chứ?

Q.1 - Chương 18: Người Đẹp Hai Mặt

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du đẩy cửa ra, chào Tô Mân như không có chuyện gì: “Tiểu Mân.” Tô Mân đang xem tivi, vừa nhìn thấy anh bước vào, vẻ mặt lập tức vui vẻ, vui vẻ hết như đứa bé đến giờ tan học thấy phụ huynh đến đón vậy.

Anh cảm khái rất nhiều, không thể không an ủi chính mình, chỉ là mất trí nhớ thôi, không bị nhục trí tàn tật là vô cùng may mắn rồi. Ở tầng trệt có một bác gái bị bệnh, gọi con gái là mẹ, thấy cháu gái đang học trung học và ba nó ôm nhau thì cực kỳ tức giận mắng cháu gái là thứ tiểu tam dụ dỗ người khác. Tình trạng của Tô Mân tốt hơn người khác, đã là dễ chịu hơn rất nhiều.

Anh vui vẻ ngồi xuống hỏi cô: “Trưa nay muốn ăn gì nào?”

Cô mỉm cười: “Thật ra vừa mới ăn sáng xong, em còn chưa đói.”

Anh cười, cô cũng cười.

“Không thì chúng ta tâm sự nhé?” Cô vừa mới phục hồi lại ngôn ngữ, hiện giờ nhất định rất muốn nói chuyện.

Tô Mân vui vẻ gật đầu, “Được được! Em cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh.” Tuy rằng nói chuyện vẫn còn chậm rãi, nhưng trong lời nói của cô không giấu được vẻ tò mò.

“Em muốn hỏi gì?”

“Sở Du, chẳng hạn như trước kia em làm gì?”

Sở Du suy nghĩ, rồi anh đáp: “Em hả... trước kia em là nhà báo.”

Tô Mân ngạc nhiên, “Em viết thứ đó sao?”

Anh mỉm cười: “Không thể sao, văn phong còn rất sắc bén, có chút tiếng tăm, anh cũng lấy làm vinh hạnh vì em.”

Cô càng ngạc nhiên: “Em viết báo loại nào?”

Anh lại suy nghĩ tiếp: “... .. đại loại như báo kinh tế.”

Tô Mân lại kinh ngạc: “Không phải em viết trên mấy diễn đàn tình yêu sao?”

Anh thấy hơi lạ: “Em thích xem sách tình yêu à?”

Tô Mân lại xấu hổ: “Tiểu thuyết tình yêu không tốt sao? Tất cả những an ủi không tìm được ở hiện thực đều có thể tìm thấy trong tiểu thuyết mà.”

Điều này thật sự làm anh bất ngờ, trước kia khi nhắc đến tiểu thuyết tình yêu, Tô Mân luôn luôn khinh thường, cô sẽ thẳng thừng nói: “Tiểu thuyết tình yêu, cái đó chẳng qua chỉ là đùi gà chiên, mới ăn sẽ rất ngon, ăn nhiều sẽ khiến cholesterol tăng cao, hoàn toàn chỉ có cái mẽ ngoài, toàn bộ lõi trong đó đều vô nghĩa.”

Cho nên lúc trước, cô bình tĩnh trên vấn đề ly hôn, hoàn toàn không nghe lời anh, trực tiếp nói ly hôn rồi đi. Hiện giờ, cô lại nói vậy?

Tô Mân nhìn thấy anh ngây ngẩn nhìn mình, lại có chút mắc cỡ, lập tức cúi đầu.

Cô lại hỏi anh: “Anh là luật sư à?”

“Ừ.”

Cô mỉm cười: “Có thể nói cho em biết, làm luật sư có cảm giác thế nào không?”

Anh nhủ thầm, hay rồi, bệnh nghề nghiệp của nhà báo, muốn bắt đầu đặt câu hỏi theo hình thức thu thập tin tức đây mà.

Anh nhướn mày, “Sáu chữ tâm đắc, em đoán xem là gì?”

Tô Mân giương mi, lập tức hỏi anh: “Chịu ức hiếp rất vất vả?”

Anh gục gặt: “Thông minh thật.”

Tên bác sĩ nịnh bợ kia xem ra cũng không phải ăn nói vô căn cứ. Tuy rằng cô mất trí nhớ, nhưng vẫn là một người thông minh.

Không ngờ Tô Mân lại nói thêm một câu: “Người ta nói, luật sư chính là người xấu không cầm dao, đúng không?”

Anh nhất thời trở mặt nghiêm lại, chuyện này thì không cười nổi rồi: “Những lời em mới nói, dường như không có ý gì tốt nhỉ?” Anh cố ý hắt mặt lên một chút.

Tô Mân mỉm cười ha ha. Gương mặt tuy rằng còn hơi sưng, nhưng cười như mặt trời rực rỡ.

Anh lắc đầu, hết cách đành gọt táo cho cô, Tô Mân ở bên cạnh tò mò nhìn anh hết như đứa trẻ.

Anh bị cô nhìn đến phát ngượng, lạ thật, từ khi quen biết đến lúc thành vợ chồng, thời gian dài như vậy, làm tình trên giường cũng có 800 lần đổ lại, sao bây giờ bị cô nhìn đến đứng ngồi không yên thế này.

Anh đưa trái táo cho cô.

Tô Mân cảm lấy, lại ngại ngùng nói một câu: “Cám ơn anh, ông xã.”

Tiếng gọi “ông xã” này khiến anh cảm thấy rung động đến tâm can, như một luồng thanh mát thông thả từ lòng bàn chân hướng lên trên, thoáng đặng như đang lạc đường bỗng nhìn thấy đường chân trời, bao la trước mắt.

Tay chân anh hơi luống cuống, vội vàng khẽ nói: “Anh đi mua com, đợi anh, có chuyện gì thì nhắn chuông gọi y tá nhé!”

Tô Mân liên tục gật đầu, khi anh đang mặc áo khoát muốn ra cửa thì Tô Mân lại gọi anh: “Ông xã.”

Anh vừa kéo khóa vừa hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Mân chớp chớp mắt, chìa chìa vào ngực anh, sau đó đặt một ngón tay vào trong miệng, có chút xấu hổ: “Ông xã à, cơ ngực của anh lớn thật đó, rất rắn chắc, nếu mặc áo ngực, chắc kích thước phải lớn lắm.”

Anh đầu tiên là ngẩn ngơ, không khỏi cúi đầu nhìn ngực mình, Tô Mân liền bật cười ha ha, lúc này anh mới hiểu hóa ra là cô đang cố tình trêu đùa anh.

Anh không khỏi bật cười, đúng là người lo buồn cách mấy cũng sẽ bị cô chọc cho cười.

Cô gái này, khi đóng cửa lại, anh không khỏi than thở, cô vẫn là cô đúng không? Vì sao một lần gặp tai nạn xe trở về, lại có thể mang đến cảm giác hoàn toàn không giống như lúc trước?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Cảm Giác Động Lòng

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du đi mua com, Tô Mân một mình xem ti vi cảm thấy rất chán. Anh ở đây, trong phòng bệnh có không khí tươi mới, anh đi rồi, phòng bệnh yên lặng, cô lập tức cảm thấy rõ ràng trống rỗng.

Làm xong phẫu thuật cả tuần rồi, nhớ lại cảm giác trong một tuần này, thật sự là khổ sở đến không diễn tả nổi.

Tô Mân khẽ thở dài.

Cô cảm thấy bản thân hết như một người cực kỳ may mắn sau khi gặp phải vụ nổ hạt nhân, nói là bất hạnh, rồi lại xem như là vạn hạnh.

Còn nhớ cái ngày mà cô vừa mới tỉnh lại, đúng lúc là buổi sáng, ánh sáng mặt trời chiếu lên mắt, cô hết như một con gấu ngủ đông bị ánh nắng rọi xuống, toàn thân nhúc nhích một cái, có cảm giác, rồi chậm rãi mở to mắt ra.

Hệt như đã ngủ say trong thời gian rất lâu, lúc cô tỉnh lại, không biết là toàn thân đau nhức do ngủ lâu hay là trầy da trên người khá nhiều khiến cô đau đốn, cô vừa cử động liền đau muốn chảy nước mắt.

Vừa nhìn xung quanh, cô vô cùng kinh ngạc, đây là bệnh viện, sao cô lại ở đây?

Ngay khoảnh khắc đó, cô biết, mình bị mất trí nhớ.

Nhưng lúc ấy cô không thể nói chuyện, người đàn ông tên Sở Du kia đang rửa mặt trong nhà vệ sinh, khi từ nhà vệ sinh đi ra, anh đang lau tóc, liếc mắt nhìn thấy đôi mắt cô, lông mi anh khẽ động, lập tức chạy vội đến bên giường.

Cô mãi mãi không bao giờ quên ánh mắt anh khi nhìn cô lúc đó, giống như bị một gậy đánh vào đầu, mắt mở thật to, miệng cũng ngậm lại không được, biểu hiện kinh ngạc, rồi trong vòng hai giây, về mặt anh thả lỏng, từ khăn trương biến thành thoải mái.

Sau đó, anh nhấn chuông gọi bác sĩ: “Bác sĩ, vợ tôi tỉnh rồi.”

Cô kinh ngạc đến ngẩn ngơ, vợ ư? Từ ‘vợ’ này không phải chỉ phụ nữ đã kết hôn sao? Tại sao lại dùng nó trên người cô, chẳng lẽ cô đã kết hôn? Cô là vợ của anh sao?

Nhưng mà, cái gì cô cũng không nói được. Rắn cả buổi một tiếng hoàn chỉnh cũng chỉ là a, ừ. Đến cuối cùng, cô chỉ có thể dùng mắt, bác sĩ rọi đèn ở trước mặt cô, khi dùng tay ra hiệu hỏi cô có phản ứng không, cô chỉ có thể nháy mắt để biểu thị cảm giác của chính mình.

Không thể diễn tả sự sợ hãi đó là như thế nào, cô nằm trên giường, trên người cảm ớn lạnh thấu xương, cả người đau nhức như bị đánh hóa cốt miền chường, không thể xoay người, không thể xuống giường, ngay cả quay đầu một chút cũng phải dùng rất nhiều sức.

Cô đau đến muốn khóc, khi đau đầu, trong đầu như có quả chùy nện xuống thật mạnh, người đàn ông đó lại cảm giác được, anh lập tức đứng dậy, cẩn thận ôm lấy đầu cô trong khuỷu tay của chính mình, nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương cho cô, còn dịu dàng an ủi cô nữa.

Khi nghĩ đến Sở Du, trong lòng cô liền mềm mại đi.

Không nghĩ tới một lần bị tai nạn xe, một lần mất trí nhớ, sau cái đau đốn và tổn thương, cái gì cũng không nhớ, một lần nữa bắt đầu, lại khiến cô nhặt về một người chồng.

Người chồng này, tính tình rất tốt, diện mạo cũng không tồi, thái độ với y tá cũng tốt, đối với di hộ lý cũng vô cùng ôn hòa, thậm chí lúc gọi điện thoại, không hề nghe thấy anh ấy lớn tiếng khiến trách ai, thật sự là một người đàn ông tốt đủ tiêu chuẩn.

Rồi tiếp đó còn có chuyện trong một tuần này.

Tô Mân lấy lại tinh thần.

Hóa ra mình đã kết hôn, là vợ của anh ấy, chỉ là mình không nhớ thôi.

Cô hơi đỏ mặt, không khỏi nghĩ thầm, anh ấy thật sự là ông xã của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Tâm Tư Tình Nhân

Chuyển ngữ: nhoclubu ***

Từ Mỹ Quân cẩn thận dừng xe lại, cô ngẩng đầu nhìn phòng bệnh trong tòa nhà.

Tô Mân làm xong phẫu thuật cũng đã một tuần, một tuần này, Sở Du liền ở lý trong bệnh viện.

Vừa nhớ đến, cô vừa tức vừa hận. Người đàn ông này, thật sự không có đầu óc, anh lại có thể quên lúc trước Tô Mân tuyệt tình bỏ đi như thế nào, hai năm rồi, Tô Mân hoàn toàn bật vô âm tín, bây giờ lại xuất hiện, Sở Du liền giống như nhặt được khúc xương, vội ngoe nguẩy chạy đến bên cạnh vợ cũ, điều này sao làm cô không hận chứ?

Rốt cuộc, Tô Mân bị thương thành bộ dạng gì? Cô vô cùng muốn đến xem, nhưng lại cảm thấy không ổn, hôm nay là cuối tuần, cô thật sự nhịn không được nữa, liền âm thầm đến bệnh viện.

Có nên lên đó không? Cô do dự.

Nếu là thăm hỏi, hiện giờ cũng sắp giữa trưa, thời gian này không tốt lắm, còn nữa, ngộ nhờ gặp phải Sở Du, cô phải nói thế nào?

Có nhân viên hộ lý xuống ca, cô nhìn trước mặt thì thấy, từ trong tòa nhà có một người đàn ông trung niên đang đi ra, trong lòng cô khẽ động, lập tức xuống xe.

“Chủ nhiệm Trần.” Cô bước nhanh đến đó, chào hỏi bác sĩ Trần Lập Hoành.

Chủ nhiệm Trần dừng lại, đây là người nhà của bệnh nhân, đáng tiếc anh không có ấn tượng gì với cô.

Từ Mỹ Quân vô cùng khách sáo, “Anh là bác sĩ Trần Lập Hoành phải không? Là bác sĩ chủ trị của Tô Mân?”

Chủ nhiệm Trần gật đầu: “Đúng rồi, cô là bạn của Tô Mân à.”

Từ Mỹ Quân mỉm cười, “Đúng vậy, tôi là bạn của cô ấy.”

“Vậy sao cô không lên đó thăm cô ấy đi? Hiện giờ cô ấy hồi phục rất tốt.”

Trong lòng Từ Mỹ Quân sáng lên, hồi phục tốt lắm à, phương pháp tốt vậy sao?

Cô vội nói: “Thật ra, trước kia chúng tôi cũng có qua lại, tôi rất muốn tìm cơ hội để nghiêm túc giải thích với cô ấy, nhưng cô ấy bỏ đi thi đi suốt hai năm, nghe nói cô ấy trở về còn gặp tai nạn xe nữa, tôi muốn đến thăm, nhưng sợ cô ấy không muốn gặp tôi.”

Trần Lập Hoành mỉm cười chất phát: “Cô lo nhiều rồi, thật ra bệnh nhân Tô Mân này giao thiệp rất tốt, không biết trước kia cô ấy là người thế nào, nhưng hiện giờ, bất cứ ai cũng có thể đến thăm cô ấy.”

Từ Mỹ Quân vẫn không hiểu lắm.

Trần Lập Hoành bổ sung: “Cô ấy bị mất trí nhớ, tuy rằng ca phẫu thuật lần này rất thành công, nhưng có thể là do ảnh hưởng của thuốc nên cô ấy bị mất trí nhớ. Hiện giờ, những chuyện trước kia cô ấy đều không nhớ, cho nên cô không cần lo lắng cô ấy nhớ chuyện quá khứ nhé.”

Từ Mỹ Quân ngây người, mất trí nhớ ư?

Trần Lập Hoành phải đi, Từ Mỹ Quân nhanh chóng nói lời từ biệt với anh. Trong lòng cô bắt đầu lo lắng, mất trí nhớ? Bệnh gì thế này? Mất trí nhớ mà cô thấy chỉ có trong tiểu thuyết hoặc trong phim ảnh thôi, xung quanh chưa từng có người bị mất trí nhớ, hiện giờ Tô Mân lại như thế? Vậy hiện giờ cô ấy có bộ dạng thế nào?”

Trong lòng cô xuất hiện vô số nghi vấn, cũng không biết có cảm giác gì, vui có buồn có. Vui chính là mất trí nhớ sẽ quên hết mọi thứ, Tô Mân có thể trở thành một kẻ ngốc hay không, thấy ruồi bọ cũng ngu ngốc hỏi: Máy bay à? Buồn chính là, cô ấy mất trí nhớ, không nhớ chuyện quá khứ, ngộ nhờ Sở Du lại động lòng trắc ẩn với cô, hai người có quay về bên nhau không? Vậy thì phải làm thế nào?

Cô ngồi trong xe hơi của mình, suy nghĩ. Vừa ngẩng đầu, cô lại hoang mang.

Chỉ thấy Sở Du cầm theo hộp cơm, đi nhanh từ ngoài vào. Cũng may anh chỉ để ý đến phòng bệnh trong tòa nhà, hoàn toàn không nhìn đến chỗ của Từ Mỹ Quân.

Anh đi vào trong, Từ Mỹ Quân nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Lại Xảy Ra Chuyện

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Từ Mỹ Quân thấy Sở Du đi vào tòa nhà, sau khi suy nghĩ, rốt cuộc cô cũng bỏ đi.

Sở Du cầm theo hộp com bước ra khỏi thang máy, chợt nghe tiếng hét của mấy y tá hộ lý.

Đứng trước đám y tá có ba người đàn ông đang đánh nhau, nhìn kiểu cách đứng là hai đánh một, ba tên đàn ông cao lớn thô bạo, đẩy đẩy kéo kéo nên chắn cả con đường.

Anh vốn không muốn xem náo nhiệt, thăm nghĩ nên nhanh chóng quay lại phòng bệnh, nhưng vô tình liếc mắt nhìn xem mấy người này, vừa thấy anh không nhìn được kêu lên: “Từ Hồng Quân?”

Ba tên đàn ông đánh đấm túi bụi, lại có Từ Hồng Quân là một trong số đó?

Sao hắn lại ở đây?

Năm nay Từ Hồng Quân cũng gần 30 rồi, nhưng vẫn ăn chơi lêu lổng cùng băng nhóm côn đồ lừa gạt mà sống, lần này không biết hắn gặp phải vụ gì, lại tới tận bệnh viện đánh nhau? Ngẫm lại dù sao cũng là chỗ quen biết, anh không nghĩ nữa, vội chạy đến kéo Từ Hồng Quân ra.

Không ngờ anh có ý tốt, Từ Hồng Quân thấy anh, lại tưởng anh đến để giúp đỡ, càng làm ầm ỹ hơn. Mà hai người phía bên kia cũng không phải người dễ đối phó, nhìn thấy có người đến giúp Từ Hồng Quân nên nổi trận lôi đình, từ ba người đánh nhau giờ tăng lên bốn.

Trong lúc hỗn loạn, nắm đấm rắn chắc của một người phía bên kia đánh trúng lên mặt của Sở Du.

Sở Du sờ khóe miệng, anh cũng tức giận, tự nhiên mình lại ăn đấm mà không biết tại sao, rách khóe miệng, đang chảy máu.

Cửa thang máy mở ra, có mấy bảo an nghe tin liền xông lên, rút cục cũng tách được bọn họ ra.

Từ Hồng Quân bị cản lại mà vẫn không ngừng mắng: “Đừng hòng lừa ông, ông đây không sợ tội bậy đâu.”

Những người nhà của phòng bệnh khác đều đứng ở cửa tò mò nhìn về hướng này.

Sở Du có chút bức bối, vừa đến đánh nhau, Từ Hồng Quân giống như con khỉ uống nhầm thuốc kích thích, càng nhiều người càng hăng máu, một người 30 tuổi đầu lại không để ý đến thể diện, đứng trước bàn dân thiên hạ mắng người hăng hái như thế, hắn khiến cho những người biết hắn phải nhục nhã thay cho hắn.

Vừa nhìn quần áo của chính mình, anh càng thêm bức bối, xô sát một hồi, áo sơ mi của anh bị rách mất hai miếng, nút ngay cổ cũng không còn, nhìn nhếch nhác không chịu nổi.

Bảo an bệnh viện cũng không phải là công an, người ta cũng không tiện đối xử thô bạo với mấy người đàn ông này, chỉ có thể tách họ ra, bảo họ đừng đánh nhau nữa.

Vắt vả lăm mới tách được hai bên ra, hai người đàn ông kia trở về phòng bệnh, Sở Du kéo mạnh Từ Hồng Quân sang một bên, anh kiềm nén khó chịu, hỏi Từ Hồng Quân: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hóa ra, Từ Hồng Quân lái xe, vô ý đụng vào một bà lão, bà lão bị tai nạn đương nhiên được đưa vào bệnh viện, Từ Hồng Quân cho rằng bà lão ấy cố tình lừa hắn, nhưng hai đứa con của bà lão không cho là vậy, nếu hắn không đụng bà, sao bà có thể vào bệnh viện được? Kết quả trong bệnh viện, ba người nói chuyện không được, chuyển sang ra tay đánh đấm.

Từ Hồng Quân còn tức giận chửi ầm lên, hắn một mực chắc chắn bà lão kia cố tình lừa đảo tống tiền hắn, muốn tiền điều trị với giá trên trời.

Sở Du nhìn con hươu đực phát dục này cũng không phải là loại đàn ông có văn hóa gì, anh cũng không đồng tình với hắn, nhưng bình tĩnh nói: “Hay là anh nghe ý kiến của công an giao thông đi, nếu không thì anh ở đây đánh nhau võ đầu với họ thì có ích gì? Anh muốn thể hiện sao? Nếu hôm nay anh thật sự đánh thắng họ, vốn không phải lỗi của anh cũng biến thành trách nhiệm của anh thôi.”

Lúc này, Từ Hồng Quân mới chịu thôi, hắn lại bắt đầu tò mò: “Em về làm gì ở đây vậy?” Hắn nhìn thấy hộp com trong tay Sở Du: “Ai nằm viện à?”

Lúc này Sở Du mới nhớ, không thể để hắn biết Tô Mân đã về, người nhà họ Từ không phải dễ đối phó, nếu biết vợ trước của anh đã về, hơn nữa, còn biết anh ở bệnh viện chăm sóc cô, nhất định sẽ sinh ra rất nhiều rắc rối.

Anh vội nói dối: “Em đến thăm một người bạn.”

Không ngờ Từ Hồng Quân lại nói, “Bạn của cậu cũng chính là bạn của anh, nào nào nào, anh và cậu cùng nhau đi thăm người đó nào.”

Sở Du vội vàng ngăn hắn lại, anh muốn mau chóng tiễn tên ôn thần này đi.

Vắt vả lăm mới khuyên được, trước khi tiễn hắn ra thang máy, Từ Hồng Quân lại bày ra vẻ mặt đều giả: “Chuyện hôm nay khiến cậu chê cười rồi, ngại với em về quá, chuyện lần trước chúng ta nói đó, giúp anh đi, nói thế nào thì chúng ta cũng sắp trở thành người một nhà đúng không?”

Sở Du đành từ chối: “Gần đây quá thật em có chút eo hẹp, không thể giúp gì cho anh.”

Còn chưa đi đến thang máy, đúng lúc này, cửa phòng bệnh của Tô Mân đột nhiên mở ra, Tô Mân xuất hiện ở cửa, cô vội vã gọi khắp nơi: “Ông xã ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Em Là Vợ Trước U?

Chuyển ngữ: nhoclubu ***

Trong hành lang, mọi người đã tản ra, lúc này tiếng gọi ông xã của Tô Mân càng thêm rõ ràng.

Từ Hồng Quân cũng nhìn thấy Tô Mân, hần nhất thời kinh ngạc.

Tô Mân vốn đang nằm trong phòng, nhưng nghe thấy bên ngoài có tiếng ầu ẩu, tuy rằng tiếng nói ồn ào, nhưng cô vẫn nghe rõ ràng trong đó có tiếng của Sở Du, lúc đó, cô không kịp nghĩ nhiều, lập tức ngồi dậy xuống giường, trên đùi cô còn có vết thương, đi cũng không thể đi quá nhanh, gắng gượng chống vào tường đi đến cạnh cửa, kết quả vừa mở cửa, liền thấy Sở Du ăn mặc không chỉnh tề.

Đồ của Sở Du bị rách, khoe miệng cũng rướm máu, người không biết tình hình sẽ nghĩ anh bị đánh.

Tô Mân thật sự gấp muốn chết, cô xuống giường trong lúc hoang mang, trên chân cũng không mang vớ, trên người bị thương nặng, dựa vào cạnh cửa, toàn thân phát run.

Thấy Tô Mân, Sở Du buột miệng nói: “Sao em lại ra đây?”

Anh chạy vội đến đỡ cô, Tô Mân vuốt khoe miệng của Sở Du, vừa gấp vừa đau: “Sao lại thế này? Ai đánh anh vậy?”

Từ Hồng Quân tròn mắt há mồm nhìn một màn ở trước mắt, người ngoài không biết nhìn thấy còn tưởng rằng là vợ đang quan tâm chồng, nhưng hần nhìn đến giết mình.

Tô Mân? Không phải cô ta bỏ đi hai năm rồi sao? Sở Du và cô ta cũng sắp ly hôn rồi mà, hiện giờ cô ta lại trở về? Sở Du thì ở bệnh viện cùng cô ta?

Sở Du nhẹ nhàng an ủi cô: “Không có gì đâu, chúng ta mau về phòng thôi.”

Từ Hồng Quân hoàn hồn, hần gọi lớn một tiếng, “Sở Du.”

Sở Du quay đầu lại, anh biết không có cách nào né tránh nữa.

Tô Mân tò mò nhìn Từ Hồng Quân xù đầu như sư tử nổi giận ở sau lưng Sở Du.

Từ Hồng Quân đi tới, Sở Du lập tức chắn trước người Tô Mân, anh rất bình tĩnh: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!”

Từ Hồng Quân lại không bình tĩnh được như anh, hần chỉ vào Tô Mân, quát hỏi Sở Du: “Cô ta là ai?”

Sở Du nghiêng mắt liếc hần: “Tô Mân.”

Từ Hồng Quân nổi giận đùng đùng: “Tao biết cô ta tên Tô Mân, tao hỏi mày, mày đang làm gì vậy? Sao mày lại ở bên cạnh nó? Trong đầu mày đang suy tính cái gì, dự định làm sao nói rõ với em gái tao ư?”

Hần rất lớn tiếng, lại không chút nề nang, khiến mấy y tá đứng bên kia phải đập bàn nhắc nhở: “Đây là bệnh viện, là phòng bệnh, muốn cãi muốn đánh vui lòng ra ngoài dùm!”

Từ Hồng Quân đẩy mạnh Sở Du vào phòng bệnh, Tô Mân đứng sau lưng Sở Du, cũng bị anh đẩy đến lao đảo đứng không vững theo, liền lui lại mấy bước đập vào cạnh giường.

Từ Hồng Quân cũng lách người đi vào phòng, sau đó đập một đập lên cửa phòng.

Tô Mân xoa xoa thắt lưng, đau đến cắn răng, sau lưng cô có vết thương, cú đẩy này của Từ Hồng Quân khiến cô đập vào mép giường, đụng ngay chỗ bị thương.

Sở Du quýnh lên đau lòng, anh không kịp nghĩ gì khác, vội vã vén áo sau lưng cô lên xem, “Em có sao không?”

Từ Hồng Quân thờ ơ lạnh nhạt.

Thấy Tô Mân không sao, Sở Du yên tâm, anh đặt cơm lên bàn, lại đỡ Tô Mân ngồi lên giường, lúc này mới hỏi Từ Hồng Quân: “Anh muốn làm gì?”

Từ Hồng Quân hừ một tiếng, “Còn mày muốn làm gì? Mày vừa nói yêu đương với em gái tao, sống cũng sống chung rồi, bên kia lại dây dưa không rõ với vợ trước, rốt cục mày muốn gì?”

Vợ trước? Tô Mân nhất thời ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Dữ Dội

Vợ trước, theo ý nghĩa giải thích trong tự điển, vợ trước chính là người vợ đã từng kết hôn nhưng hiện giờ đã không còn tồn tại quan hệ hôn nhân nữa. Tô Mân hoang mang nhìn Sở Du.

Người đàn ông này gọi cô là vợ trước của Sở Du?

Sở Du nhìn thoáng qua Tô Mân, thấy vẻ mặt hoang mang và lo lắng của cô, cơ thể còn đang phát run nữa, anh lập tức an ủi cô: “Tiểu Mân, anh ra ngoài một chút, em tự ăn cơm trước đi.”

Nói xong, anh kéo mạnh Từ Hồng Quân ra ngoài.

Hai người đàn ông đứng trong góc khuất cuối hành lang, mắt lạnh nhìn nhau.

Từ Hồng Quân vừa định lên tiếng, Sở Du lại mở miệng trước.

“Từ Hồng Quân, đầu tiên tôi thanh minh một chuyện, bây giờ tôi và Từ Mỹ Quân vẫn chưa kết hôn, xin anh đừng gọi tôi là em rể. Thêm một chuyện nữa, bây giờ tôi và Tô Mân vẫn còn trong giai đoạn ly thân, trên danh nghĩa chúng tôi vẫn còn là vợ chồng, hiện giờ cô ấy gặp tai nạn, tôi không thể không quản.”

Từ Hồng Quân áp chế cơn giận: “Sao cô ta lại về?”

“Đó là tự do của cô ấy, ở đây có nhà của cô ấy, không ai có thể ngăn cản cô ấy về nhà mình.”

“Cô ta gặp tai nạn ư?”

“Tai nạn giao thông, mới vừa phẫu thuật xong.”

“Em gái tôi có biết không?”

“Biết, cái ngày Tô Mân xảy ra chuyện, cô ấy đang ở nhà tôi.”

“Cậu định làm thế nào?”

“Tô Mân không có người thân, về tình về lý, tôi là người thân của cô ấy, vào lúc này, tôi không thể không quan tâm cô ấy được.”

“Cậu dự định làm sao với em gái tôi?”

“Đây là chuyện giữa tôi và em gái anh.”

Từ Hồng Quân một phen nắm áo của Sở Du: “Cậu chuẩn bị một chân giẫm hai thuyền à? Tên khốn này, cậu quên cậu đã đồng ý với em gái tôi, cậu nói sẽ cưới nó.”

Sở Du hất tay hất ra, “Đúng, là tôi từng nói có thể sẽ kết hôn với Mỹ Quân, nhưng nếu nói kết hôn, thứ nhất tôi cũng phải đợi cuộc hôn nhân với Tô Mân chính thức chấm dứt, đợi sức khỏe cô ấy tốt hơn, thì chúng tôi mới có thể bàn bạc lại chuyện này. Còn nữa, cho dù muốn kết hôn, tôi cũng phải đợi thời điểm thích hợp, tất cả mọi người cho rằng có thể kết hôn thì tôi mới kết hôn.”

Từ Hồng Quân cười lạnh: “Đúng là nói thế nào cũng được, chẳng trách người ta nói luật sư mà mở miệng thì có thể đổi trắng thay đen. Nhưng mà tôi cũng cảnh cáo cậu, nếu cậu dám đùa bỡn em gái tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!”

Hắn lạnh lùng bỏ lại Sở Du rồi đi mất, hắn đi rồi, Sở Du mới thả lỏng, thở phào.

Hiện giờ, anh không thể không đối mặt với đoạn tình cảm cùng Từ Mỹ Quân.

Lấy vợ phải lấy vợ hiền, nhưng cũng phải xem người trong gia đình của đối phương nữa, Từ Mỹ Quân đúng là không tệ, con người dịu dàng hiền lành, nhưng mẹ và anh trai cô đúng là không còn lời nào để nói. Nếu thật sự kết hôn với Từ Mỹ Quân, có người anh vợ như vậy cũng có một ngày thiên hạ sẽ đại loạn.

Anh lại nghĩ tới Tô Mân, nguy rồi, tuy rằng cô mất trí, nhưng chẳng hề nhược trí, hiện giờ phải giải thích với cô thế nào đây?

Nhớ đến chuyện này, tim anh đau đớn không ngừng, càng thêm khổ sở. Một tuần nay, ánh mắt cô nhìn anh dần dần dịu dàng hơn, thì ra khi tưởng anh là người xa lạ, cô hơi có ý đề phòng, nhưng suốt tuần này, rốt cục cô đã tiếp nhận anh, gần như nương tựa vào anh, hiện giờ làm thế nào giải thích chuyện này với cô đây?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Anh Còn Tình Còn

Chuyển ngữ: nhoclubu

***

Sở Du trở lại phòng bệnh, không ngờ Tô Mân đang yên lặng tựa vào giường, thấy anh quay lại, chỉ nhìn anh mỉm cười, có hơi miễn cưỡng.

Anh giả như không có việc gì, mở hộp cơm ra thì thấy, cơm không vội đi chút nào.

“Sao lại không ăn cơm?”

“Đợi anh quay lại.”

Anh lập tức nâng thanh chắn chiếc bàn ở giường lên, nói lại cho cứng, rồi dọn cơm ra.

Tô Mân chỉ nhìn anh làm xong mọi chuyện, sau khi anh làm xong rồi, cô mới hỏi anh: “Sở Du, người lúc nãy là ai vậy?”

“Là một người bạn của anh.”

“Điều anh ta nói là thật sao?”

Sở Du suy nghĩ, anh trả lời: “Một số là thật.”

Tô Mân nhìn anh: “Sở Du, anh có thể kể cho em biết, giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì không?”

Sở Du chỉ cảm thấy rất đau đầu, cô đã về, rồi chuyện này chuyện kia cứ lũ lượt kéo đến, trong cuộc sống có rất nhiều chuyện phức tạp còn chưa giải quyết xong, bây giờ vấn đề khó giải quyết hơn lại chạy đến chờ anh giải đáp.

Anh kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô, khi cùng cô nói chuyện cũng lưu ý đến vẻ mặt của cô.

Có một số chuyện không thể nào trốn tránh, trước kia cô từng làm phóng viên, cho dù không nhớ chuyện quá khứ, nhưng vẫn còn tư duy nhạy bén, không thể giấu giếm cô được.

“Tiểu Mân à,” anh cố gắng làm cho giọng nói của mình vô cùng bình tĩnh: “Trước kia, giữa hai chúng ta đã xảy ra một chuyện.”

Tô Mân im lặng nhìn anh.

Anh nói ngắn gọn: “Chúng ta... là vợ chồng, nhưng hai năm trước, em nói ly hôn với anh, sau đó em bỏ nhà đi.”

Tô Mân lặng đi, cô nhìn anh, trong đôi mắt có vô vàn khó hiểu: “Em đề nghị ly hôn? Vì sao?”

Anh đành phải đổi cách để giải thích, “Đôi lúc anh cũng không hiểu tại sao mọi người lại chọn Obama làm Tổng Thống Mỹ, thật ra, anh không thích phong cách diễn thuyết của ông ấy chút nào, hơn nữa, anh có cảm giác như tiếng Anh kiểu Mỹ của ông ấy có giọng điệu thị tộc khá mạnh.”

Tô Mân biết anh đang muốn giải thích sự việc một cách khôn khéo, nhưng có một số chuyện, với người mất trí nhớ như cô, thật sự là giải thích tồi.

Sở Du suy đi nghĩ lại, không thể nghĩ ra cách giải thích nào, anh đành khó xử chà xát hai tay lại với nhau.

Anh khuyên cô: “Em ăn chút gì đi, có chuyện cũng cần com nước xong rồi giải quyết tiếp đúng không?”

Tô Mân im lặng, hiện giờ sao cô có thể nuốt nổi com đây?

Vợ trước, chính là người đã chuyển ra khỏi hộ tịch, nói đúng hơn, hiện giờ cô với anh, thật ra là quan hệ rất xấu hổ.

Trong lòng cô khổ sở, cuối cùng giữa họ đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện có thể biết được từ miệng anh, có chuyện chỉ duy nhất tồn tại trong đầu cô, mà chuyện này lại bởi vì tai nạn mất trí nhớ mà biến thành không biết gì, cô không thể nào biết được, cho nên càng thêm đau khổ.

Còn có, thoát nhìn anh là người đàn ông không tệ, tính cách tính tình cũng không thể nào bắt bẻ, nhưng tại sao cô lại chủ động đề nghị ly hôn với một người như vậy, đến cuối cùng là tại sao?

Còn có một chuyện, người xấu hổ đúng là cô, hai năm trước cô bỏ đi mà không có nguyên nhân, đi suốt hai năm, anh có bạn gái khác, đây không phải là lỗi của anh. Ai quy định một người phải mãi mãi chung thủy với một người khác chứ.

Anh có bạn gái.

Trong lòng cô không cách nào không cảm thấy khó khăn, vừa mới xây dựng được chút khát khao đẹp để lại từ từ tan biến như bọt xà phòng.

Sở Du nhìn cô, từng biểu hiện rất nhỏ trên mặt Tô Mân đều thu vào trong mắt anh, anh hiểu tâm trạng của cô lúc này.

Hai người đều không có tâm trạng ăn com.

Hồi lâu, Tô Mân lại hỏi anh: “Vậy thì, ba mẹ em đâu?”

Sở Du đành phải dùng lời nói đơn giản nhất để kể về thân thế của cô.

Trong lòng Tô Mân càng thêm thê lương khi nghe đến đó, hóa ra, ba mẹ cô đều đã qua đời, trong thành phố này, cô đã không còn người thân, ngoại trừ người chồng trên danh nghĩa này mà thôi.

Lòng cô chùn xuống, người càng thêm trầm lặng.

Thấy ánh mắt cô ảm đạm đi, trong lòng Sở Du cũng không muốn chút nào, dù sao đi chăng nữa, cô từng là vợ anh, dù có tranh cãi có ầm ĩ thì hai người vẫn từng ngủ chung một giường, hưởng hò, không phải anh đã hết tình cảm với cô.

Anh băn khoăn không biết phải an ủi cô thế nào, đành nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ không bỏ mặc em đâu.”

Tuy rằng có yếu tố an ủi trong đó, nhưng đây là lời nói thật lòng của anh.

Tô Mân nở nụ cười gượng gạo, “Chúng ta ăn com đi!”

Một bữa com, anh người đầu dề dặt ăn, lúc sáng, hai người còn kéo khoảng cách lại gần nhau, nhưng chỉ qua một buổi trưa, một cuộc nói chuyện, giữa hai người đã sinh ra khoảng cách.

Ăn com xong, khi Sở Du dọn dẹp bàn ăn, Tô Mân gọi anh: “Sở Du, áo anh bị rách rồi, mau về nhà thay đi.”

Sở Du hơi lo lắng: “Để anh gọi điện kêu hộ lý đến!”

Anh vừa định gọi, Tô Mân đã ngăn lại, “Không cần đâu, em không sao, lát nữa thì sẽ ngủ, có thể do đầu óc trống rỗng, nên dán vào gối là muốn ngủ ngay, hơn nữa, ngủ cũng rất dài rất sâu, anh cứ việc về nhà thay đồ đi, không cần lo cho em đâu.”

Sở Du còn hơi do dự, anh lơ mơ có chút bất an, không muốn đi, nhưng nhìn bộ dạng mình thật sự rất nhếch nhác. Kéo dài thời gian ở lại phòng bệnh đọc sách một lát, Tô Mân thì xem ti vi, con buồn ngủ kéo đến, cuối cùng Tô Mân cũng thiếp đi.

Sở Du đắp chăn cho cô, lại ngồi thêm một lát, rồi mới đến phòng trực dặn dò y tá chăm sóc cô, sau đó anh lập tức lái xe về nhà.

Lúc lái xe về, anh vô tình nhìn lên trời, sao lại u ám thế này, chẳng lẽ trời sắp mưa?

Anh không khỏi nghĩ đến lời nói bông đùa của một đồng nghiệp: “Lúc còn trẻ nói chuyện yêu đương nhiều một chút đâu có là gì, như vậy khi về già mới có thứ để hoài niệm chứ.”

Trời, cho dù muốn nói chuyện yêu đương thì cũng phải lượng sức mà nói chứ, nếu không chuyện này quá mức hao tâm tổn sức, hơn nữa tổn thương người khác tổn thương mình, không nên nóng vội thể nghiệm.

Rốt cuộc anh cũng về đến nhà, lên lầu, vừa mới vào cửa đã giặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Vô Cùng Mẫu Thuần

Có đôi giày cao gót nữ trên tấm lót, giày này đương nhiên không phải của mẹ anh, là của Từ Mỹ Quân.

Cô đến đây sao?

Quả nhiên, Từ Mỹ Quân nghe tiếng động, chạy từ nhà bếp ra, trên người cô còn đeo tạp dề, vừa nhìn thấy Sở Du lập tức vui vẻ gọi anh: “Em đang nấu com, vốn định đợi làm xong hết rồi mới gọi điện cho anh hoặc tự mình đem đến bệnh viện, nhưng khéo thật, anh về trước rồi nè.”

Máy giặt trong phòng tắm đang đảo ù ù, Từ Mỹ Quân đã giúp anh bỏ quần áo của cả tuần nay vào trong máy giặt.

Cô lặng lẽ làm hết việc trong nhà.

Thấy anh hơi nhếch nhác, Từ Mỹ Quân ngạc nhiên, “Anh sao vậy? Quần áo sao rách thế này?”

Anh cũng không muốn giấu cô, “Vừa rồi, anh trai em ở bệnh viện đánh nhau với người ta, anh đến khuyên can kết quả bị đánh thành thế này.”

Từ Mỹ Quân sững sốt, anh cô ở bệnh viện, đánh nhau với người ta? Cô bức bối, người anh này thật sự không để cho người khác bớt lo.

Cô lại nghĩ tới chuyện gì đó, anh cô ở bệnh viện, vậy anh cô có biết chuyện Tô Mân trở về không?

Cô vội vàng muốn giải thích, lại có hơi sợ sệt, “Sở Du, em... vẫn chưa nói cho người nhà em biết chuyện Tô Mân đã về.”

Sở Du vào phòng ngủ, đang cởi nút áo, “Anh biết, nhưng anh em đã nhìn thấy Tô Mân.”

Từ Mỹ Quân lại giặt mình.

Sở Du vứt chiếc áo bị rách xuống đất, lấy quần áo sạch ra, Từ Mỹ Quân ở nhà bếp đóng cửa nấu com, anh nhìn lên tầng trên cùng để tìm đồ lót, muốn đến phòng tắm để tắm.

Từ Mỹ Quân cảm xằng lợ đang nghĩ chuyện gì, đến khi cháo khét, cô mới hoàn hồn lại.

Nếu anh cô đã biết Tô Mân về, chắc chắn ba mẹ cô cũng sẽ nhanh chóng biết được. Bước tiếp theo cô nên làm gì đây?

Cô khổ sở suy nghĩ ra đối sách kế tiếp.

Trong phòng tắm, Sở Du đứng im dưới vòi hoa sen.

Sao Từ Mỹ Quân lại đến đây?

Cũng không thể trách cô được, chìa khóa là chính anh đã đưa cho cô, có một lần anh bị cảm cúm viêm phổi nằm nghỉ ngơi ở nhà, Từ Mỹ Quân đến chăm sóc anh, cho nên thuận tiện cầm luôn chìa khóa của anh. Từ sau lúc đó, cô thường đến chỗ anh qua đêm, bởi vì hai người đã có quan hệ thân mật, anh cũng không thể trơ trên đuôi cô đi, kết quả thỉnh thoảng thì dễ mà đuôi thì khó, ở riết rồi thành quen.

Nếu Tô Mân không trở về, đến ngày ly hôn, có lẽ anh sẽ chấp nhận cuộc sống thế này, quyết định kết hôn. Nhưng hiện giờ lại phát sinh chuyện bất ngờ.

Người nhà họ Từ không phải dễ đối phó, bây giờ đã biết Tô Mân trở về, trận phong ba này nhất định không thể tránh né. Làm sao bây giờ đây?

Một bên là người vợ trước bị mất trí nhớ, một bên là người nhà bạn gái thúc ép, chẳng biết phải làm sao.

Nói thật, lúc này vừa nhìn vào ánh mắt của Tô Mân, anh liền mềm lòng.

Cô mất trí nhớ, nhưng sự lo lắng toát ra trong mắt không phải là giả, thấy anh bị thương, cô sợ đến nỗi toàn thân phát run, rõ ràng là không đi được, nhưng cũng cố gắng đi, vừa nhìn thấy dáng vẻ của anh, vừa kinh sợ vừa hoảng hốt, suýt nữa bật khóc.

Ngay khoảnh khắc ấy, anh đã tha thứ cho cô.

Quên đi, bắt kẻ nguyên nhân tại sao lúc trước cô bỏ anh đi, hiện giờ cô đã về, anh đã tha thứ cho cô.

Nhưng khi nghĩ đến Từ Mỹ Quân, anh lại vô cùng mâu thuẫn.

Anh nhắm mắt lại, nước từ đỉnh đầu ào ào chảy xuống, làm ẩm cơ thể anh.

Tắm xong, anh thay quần áo sạch sẽ, từ phòng tắm đi ra, Từ Mỹ Quân đã chu đáo dọn xong thức ăn, còn mở một chai rượu vang.

Anh đang lau tóc, cũng không đói lắm, nhìn thấy thức ăn trên bàn, món nào cũng tinh xảo, đều là những món anh thích, tài nghệ nấu nướng của Từ Mỹ Quân luôn tỉ mỉ hơn Tô Mân, Tô Mân à? Cô là nữ cường nhân, về chuyện nhà và tài nấu nướng, thật sự không dám khen.

Nhưng Tô Mân có ưu điểm của cô ấy, ưu điểm của cô không phải những sở trường của Từ Mỹ Quân có thể so sánh được.

Anh nói: “Anh không thể uống rượu, vì còn lái xe.”

Cô nhanh chóng xếp đĩa, “Không sao đâu, lát nữa em đưa anh đến bệnh viện.”

Anh im lặng, để cô đưa anh tới bệnh viện ư?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 26: Quyền Rũ Khác Thường

Sở Du suy nghĩ rồi nói: “Mỹ Quân, chúng ta nói chuyện đi!” Trong lòng Từ Mỹ Quân sáng lên, giọng điệu của anh vô cùng trịnh trọng, mà anh dùng giọng điệu nghiêm túc để đặt như vậy để nói chuyện, tuyệt đối sẽ không phải là lời thường hoa dưới ánh trăng gì cả.

Nhưng mà đầu óc của Từ Mỹ Quân cũng xoay chuyển rất nhanh, cô nghĩ một hồi, lập tức tỉnh bơ lấy chai rượu rót cho anh, khi rót cô lại ôn tồn nói: “Được, em cũng muốn tâm sự với anh. Sở Du, còn nhớ trước kia chúng ta làm sao quen biết nhau không? Hình như, chúng ta quen biết nhau cũng đã bảy năm rồi!” Cô giống như quay về quá khứ, “Khi đó, anh chỉ vừa mới đi làm.”

Rượu rót vào ly, Sở Du đành phải để mặc cô, được rồi, uống thì uống, những lời không dám nói thì mượn rượu sẽ có can đảm để nói.

Từ Mỹ Quân giành nói trước, giọng nói chậm chậm, “Sở Du, thẩm thoát đã bảy năm trôi qua.”

Sở Du uống xong một hộp rượu.

Từ Mỹ Quân xót xa nói: “Bảy năm, anh có biết em vẫn luôn thích anh, vẫn luôn đợi anh, thời gian dài như vậy em không có bạn trai, bởi vì trong lòng em vẫn luôn ngậm ngùi ảo tưởng, anh cao cao tại thượng, không ai có thể sánh được.”

Sở Du có chút xấu hổ: “Mỹ Quân, cho anh chút thời gian, anh cũng muốn giữa chúng ta có một kết quả rõ ràng.”

Mấy lời này thật khó nói, đúng là người tài trí đến đâu, khi đối mặt với vấn đề tình cảm cũng đặc biệt đau đầu.

Từ Mỹ Quân lại dịu dàng nói: “Sở Du, bình thường anh chỉ uống trà xanh, uống có ngán không? Thật ra lâu lâu thử uống chút trà lá cũng không tệ, em giới thiệu cho anh một loại mới, uống ngon lắm, tên là Earl Grey của Greiner, hương vị có hơi ngọt, lại giống như có pha chút sữa, dịu dịu kéo dài, hẳn là anh sẽ thích nó.”

Sở Du lại im lặng. Anh hiểu, hiện giờ cô đang dùng chiêu mềm mỏng, cô càng dịu dàng, anh lại càng không thể mở miệng, kết quả cô sẽ chiếm thế thượng phong.

Từ Mỹ Quân cúi đầu, “Em vẫn sẽ tiếp tục chờ đợi anh, em biết anh cần thời gian để cân nhắc, hiện giờ cậu ấy thành ra như vậy, anh không thể bỏ mặc. Đợi anh suy nghĩ xong, chúng ta sẽ bàn lại chuyện này, được không?”

Sở Du nhìn cô, thật ra, thà rằng cô nổi nóng, lên cơn điên tiết một hồi với anh, nhưng cô lại cố tình không làm thế, đây thật sự là phương pháp lợi hại, để đàn ông không có cách gì đối phó được.

Từ Mỹ Quân điềm nhiên gấp thức ăn cho anh: “Anh không thích ăn thịt, em nấu toàn là hải sản, xem thử có hợp khẩu vị không. Đúng rồi, em còn nấu chút canh cho Tô Mân trong nồi đất, lát nữa anh đi đừng quên đem cho cậu ấy nhé.”

Từ Mỹ Quân thấy ly rượu của anh đã cạn, lại rót đầy, “Uống chút rượu đi, hôm nay đừng lái xe, lát nữa ngồi taxi vậy.”

Cô thu xếp toàn bộ xong, khuôn mặt tươi cười chào đón, dùng trận điệu dàng đánh vào tường đồng vách sắt, Sở Du cứng miệng không nói được gì.

Anh khẽ thở dài, “Cảm ơn em.”

Lại uống thêm một ly rượu lót dạ, anh im lặng động đũa dùng com, mới ăn vài miếng, bỗng nhiên anh cảm thấy khác thường.

Thứ cảm giác này rất lạ, anh nhủ mảy, vừa nhắm nháp thức ăn, vừa cố hiểu thứ cảm giác này. Hình như có một luồng nhiệt bắt đầu từ rốn, đang từ từ lan ra, luồng nhiệt này hết như ngọn lửa, càng lúc càng nóng, càng lúc càng bùng, làm cho hô hấp của anh gấp gấp hơn, đứng ngồi không yên.

Anh không khỏi ngẩng đầu liếc qua Từ Mỹ Quân, cô vẫn đang tỉnh bơ ăn com. Hôm nay cô mặc một chiếc áo form dài bó sát hoa văn màu xanh, khiến chiếc áo lót lấp ló ẩn hiện, tuy rằng cô không đẹp bằng Tô Mân, nhưng đáng người cũng nhỏ nhắn xinh xắn, bây giờ trời lại nhá nhem tối, bọn họ ngồi trong phòng ăn nhỏ, không bật đèn, ánh sáng nửa mờ nửa tỏ, khiến cô có thứ ý vị không diễn tả được.

Đột nhiên, tim anh đập tăng tốc, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập, mặt đỏ lên.

Từ Mỹ Quân ngẩng đầu, trong mắt có vẻ hỏi han. Tay cô sờ lên trán anh, “Sở Du, anh sao vậy?”

Anh bắt lấy tay của Từ Mỹ Quân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Sự Ôn Tồn Chí Mạng (18+)

Từ Mỹ Quân chỉ nhìn anh, ánh mắt cô trấn định, vẫn như mọi ngày.

Sở Du nắm chặt tay Từ Mỹ Quân, hô hấp của anh càng lúc càng dồn dập, cổ họng khô khốc, giống như bị xát muối, anh không chịu được, nuốt nước miếng.

Đột nhiên, tay anh dùng sức, kéo cô từ trên ghế lên, một hồi rầm rầm bàn ghế hỗn loạn va chạm vào nhau, anh lại trực tiếp bế bổng Từ Mỹ Quân lên, đặt ở trên bàn, ánh mắt nhìn xuống, nhìn vào nơi mềm mại bên dưới cổ áo trễ ngực của cô.

Từ Mỹ Quân nhìn anh không dời mắt, trong mắt cô cũng có khát vọng mãnh liệt, nhẹ giọng gọi anh như treu đùa như thăm dò: “Sở Du.”

Oành một tiếng, máu toàn thân Sở Du như chảy ngược lên trên, vị trí nhạy cảm nhất trên cơ thể anh đột nhiên cứng lại, máu nóng sôi sục, cả người nóng nực đến nỗi anh thậm chí chỉ muốn nhanh chóng đè cô gái này lên giường, sau đó khấn cấp còi hét quần áo cô ra, ra sức tấn công, muốn cô...

Nhưng làm sao lại nhanh như vậy, cảm giác kỳ lạ thế này?

Cảm giác này đến thật sự quá nhanh quá mãnh liệt, chính anh cũng không dự đoán được. Mà chuyện kể tiếp anh làm càng lúc càng khiến bản thân anh kinh ngạc, anh lại trực tiếp bế Từ Mỹ Quân lên, tư thế vắt ngang, anh ôm cô đến phòng ngủ.

Phòng ngủ có giường lớn, anh cùng cô ngã vào giường, lập tức nhào lên cơ thể cô, hung hăng phủ lấy cô, mặc kệ cô đã chuẩn bị tốt hay chưa, anh liền cắn nuốt cánh môi cô.

Từ Mỹ Quân không phản kháng chút nào, trái lại, cô còn phối hợp với anh. Phụ nữ đều thích đàn ông chủ động, cô cũng thích anh như vậy, đặc biệt, cô thích sự điên cuồng hoang dại của anh khi uống chút rượu vào, thời gian làm tình rất dài, rất thăng thần, cô bị anh chơi đùa, giày vò đến cả người như nhũn ra, nhưng cô lại cực kỳ hưởng thụ, chính là muốn anh xuyên vào cô, xuyên cho cô lên tới trời, xuyên đến hồn phách bay lên chín tầng mây.

Cô lập tức vươn tay, dùng mười ngón tay mảnh khảnh gấp rút cởi bỏ áo sơ mi của anh, tiếp theo là tháo thắt lưng, sau đó, bàn tay cô bắt đầu dò xét xuống dưới, một phen nắm lấy vật cứng rắn của anh.

Trong cổ họng Sở Du phát ra tiếng hỗn hển khó chịu, anh chỉ cảm thấy bản thân bây giờ giống như con thú bị vây khốn, bị dồn vào một góc, năng lượng tích tụ muốn bộc phát ra, rất muốn, muốn lắm rồi.

Anh nhanh chóng lột sạch sẽ quần áo của Từ Mỹ Quân, cắn nuốt lấy nơi mềm mại của cô. Cơ thể Từ Mỹ Quân run lên, trong miệng cô phát ra tiếng rên rỉ, mà tiếng rên rỉ ấy lại càng giống như thứ rượu ngon pha lẫn độc dược, biết rõ là thuốc độc, nhưng màu rượu tinh khiết và thơm ngon, làm cho anh muốn ngừng cũng không ngừng được.

Hai người nhanh chóng cời hết đồ của nhau, tốc độ của Từ Mỹ Quân cũng mau lẹ, vài động tác thôi đã cời hết đồ của Sở Du, vì để anh hưởng thụ khoái cảm cực hạn, thậm chí cô không cần anh yêu cầu, lập tức đề anh lên giường, chôn đầu vào giữa hai chân anh, dùng miệng với anh...

Sở Du mơ mơ màng màng, mồ hôi chảy ra trước ngực, khoái cảm xông lung hết như bay trên đám mây, cô dùng sức từng chút một, còn anh thì khó chịu cắn môi, muốn kháng cự cũng kháng cự không được. Thứ cảm giác này cũng là nhu cầu bức thiết của anh.

Sau đó, cô không để mất cơ hội, ngồi lên anh, bao lấy anh.

Cả người anh lạnh buốt như bị mưa thấm ướt, rồi cơ thể trần trụi như đột ngột bước vào một căn phòng được bật máy điều hòa, lỗ chân lông toàn thân như nở ra, vô cùng ấm áp.

Đột nhiên, cơ thể anh run lên, hình như đã tỉnh táo.

Anh tròn mắt, nhìn Từ Mỹ Quân trên người, đây là đang làm gì vậy?

Tay anh còn đang vịn lấy eo cô, nhưng bản thân anh đang làm gì thế này?

Cơ thể anh cứng đờ, thân thể khựng lại trong giây lát, rồi rút ra, anh đẩy cô sang một bên.

Thời điểm xuất thần như vậy mà anh lại đột nhiên rút ra, Từ Mỹ Quân kinh ngạc, ngay lúc nhu cầu của cô bức thiết nhất, anh bỗng đẩy cô ra, khoái cảm dạt dào bỗng nín nghẹn, suýt nữa nổi cơn điên.

Sở Du ngồi dậy, anh ần ần đầu mình, vô cùng khó hiểu, giống như vừa rồi là một màn hài kịch khủng khiếp khó tin: “Mình đang làm gì vậy?”

Hai người đều há miệng thờ đốc.

Từ Mỹ Quân suy nghĩ xong, lập tức ôm lấy anh, muốn nhân lúc anh đang còn mê man rối loạn, khơi dậy dục vọng của anh lần nữa, nhưng Sở Du đã tỉnh táo, hiện tại anh lạnh lùng hết như tảng băng.

Anh nhìn cô, rất nghi ngờ, vừa rồi là chuyện gì vậy? Máu toàn thân như chảy ngược lên trên, dục vọng căng trướng, trướng đến nỗi anh cấp bách muốn trút hết ra ngoài như con lũ, tiếp đó, cô ở bên người anh, anh giống như vừa uống xong thuốc độc muốn bức thiết tìm thuốc giải, mà cô chính là thuốc giải ấy, phải nuốt trọn mới có thể giải được thuốc độc.

Trong lòng anh đột ngột trầm xuống, không khỏi nhớ đến buổi tối vào ba tháng trước, anh và Từ Mỹ Quân ăn cơm với nhau, bữa cơm dưới ánh nến, vốn dĩ hai người đang trò chuyện, uống chút rượu đỏ, dưới ánh nến cô vô cùng dịu dàng, anh vốn dĩ cũng rất nhã nhặn. Nhưng đột nhiên anh lại có ham muốn, nhìn thấy Từ Mỹ Quân thì tâm thần chấn động, hết như kẻ chịu đựng đói khát mười năm chưa tiếp xúc với phụ nữ, mà cô lại cực kỳ quyến rũ...

Đêm ấy, anh mất hết phong độ, hết như tên tội phạm cường hiếp tung hoành ngang dọc trên cơ thể cô. Ánh mắt, đôi môi còn có đầu lưỡi của cô đều là vũ khí, trêu chọc anh muốn ngừng mà không được, anh mạnh mẽ xông vào cô, cô bị khoái cảm cao trào tra tấn đến chết đi sống lại, không ngừng rên la. Thậm chí, trước giờ anh chưa từng có lúc nào mất lý trí như vậy, muốn cô hết lần này đến lần khác, cuối cùng cô nhũn ra, suýt nữa bị hạ đường huyết do mất máu và mất nước quá nhiều.

Cảm giác hôm nay giống hết như cảm giác đêm đó.

Cơ thể anh lạnh dần, giống như đã hiểu ra được gì, bỗng nhiên anh lạnh lùng quát lên với Từ Mỹ Quân: “Cô cho tôi uống thứ gì?”

Từ Mỹ Quân hoảng hốt, toàn thân co lại thành một đống.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28: Lại Mất Tích

Sở Du dùng ánh mắt như hàn băng để nhìn Từ Mỹ Quân. Từ Mỹ Quân không ngờ anh sẽ đột nhiên hoàn toàn tỉnh táo thế này, cô nhất thời ngây người, mặt lúc xanh lúc trắng.

Trong lúc bối rối, cô kéo chăn đắp lên người mình.

Sở Du nói thẳng, anh gần từng tiếng hỏi cô: “Cô cho tôi uống thuốc ư?”

Từ Mỹ Quân đỡ người, cô lấp bắp phản bác: “Không, không có, Sở Du, em không có.”

Sở Du đã tỉnh táo hoàn toàn, anh nghĩ đến toàn bộ mọi chuyện, vì sao chính anh lại có cảm giác khác lạ như vậy, lại làm ra cái chuyện khiến cho bản thân hối hận không kịp như vậy, hóa ra nguyên nhân là đây, hóa ra là cô, cô bỏ thuốc vào trong rượu.

Anh đau đớn không thôi, nhìn cô, trong mắt là vẻ đau lòng, thất vọng: “Em... em...”

Từ Mỹ Quân nhìn anh, trong mắt anh toát ra vẻ đau khổ và thất vọng như vậy, một chút tình cảm dịu dàng với cô cũng không có, giây phút này đây, đột nhiên lòng cô chùn xuống, xong rồi, lòng tin của người đàn ông này với cô đã sụp đổ ngay tại khoảnh khắc này.

Từ Mỹ Quân rút nước mắt, cô cố gắng chống đỡ sự chột dạ của bản thân mà giải thích: “Em không làm gì cả, Sở Du, hãy tin em”

Cô nhích sát lại muốn ôm lấy anh, anh lại tàn nhẫn đẩy cô ra.

Cơ thể vẫn còn nóng như than lửa, anh lập tức xuống giường, liều mạng chạy vào phòng tắm.

Mở vòi hoa sen, nước từ trên chảy xuống, anh run rẩy nép mình dưới làn nước.

Cơ thể vẫn căng trướng, cho dù dùng nước cũng không giải quyết được vấn đề, anh nắm tóc, ngửa mặt há to miệng uống nước, bí bách quá anh chỉ có thể dùng tay, dùng cách thức trực tiếp nhất, dùng tay của chính mình để giải quyết.

Không ngờ công hiệu của thứ thuốc này lại mạnh như vậy, chả trách ngày đó anh lại đói khát khó nhịn, hóa ra là nguyên nhân này, thì ra là thế, cô lại có thể làm ra chuyện thế này, vì để có được anh, cô lại hại anh, bỏ thuốc vào trong rượu của anh.

Trời ơi, anh nhắm mắt lại, cắn chặt răng, rơi vào giữa đau đớn tự trách...

Cuối cùng, anh cố gắng phóng thích năng lượng tích tụ ra bên ngoài, cơ thể nhẹ bẫng, anh thở phào.

Nước chảy xuống ào ào, gột rửa sạch sẽ cơ thể anh.

Từ Mỹ Quân mặc quần áo, cô như cái xác không hồn ngồi ở trên giường. Đợi thật lâu, mới thấy Sở Du quấn khăn tắm, đầu tóc ướt nhẹp, sắc mặt cứng nhắc từ phòng tắm bước ra.

Cô hòng Từ Mỹ Quân khô khóc, cô muốn nói gì đó, nhưng há ra ngậm vào không biết nên nói gì.

Sở Du lặng lẽ kéo ngăn tủ tìm quần áo sạch, từ từ mặc vào, khi ngồi lên giường mang vớ, Từ Mỹ Quân cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cô ôm lấy anh từ phía sau.

Cô gối đầu lên vai anh khóc không thành tiếng: “Sở Du.”

Bây giờ, Sở Du đã nguội lạnh, không còn tình cảm cũng không còn đồng tình với cô gái này.

“Buông tay ra.”

Từ Mỹ Quân bị anh đẩy về giường, cô đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thì khóc rống lên.

Sở Du lại không thèm quan tâm đến màn diễn này của cô, anh nhặt lấy thất lưng trên đất thất vào xong, giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Anh đến bệnh viện.”

Khi đi đến cửa, anh lưỡng lự một hồi mới quay đầu lại nói với Từ Mỹ Quân: “Xin em về cho, để lại chìa khóa trên ngăn tủ bên cạnh cửa, cảm ơn.”

Chỉ một câu nói đã nói rõ hết quyết định của anh, anh không phải là người thích tự thuật dài dòng lời thôi bất cứ chuyện gì, một câu như vậy đã biểu thị cho toàn bộ quyết định của anh. Vốn dĩ trong lòng cô vẫn còn ảo tưởng, hy vọng có thể dùng sự dịu dàng để cảm hóa anh, nhưng không ngờ khi cô bức thiết muốn có được người đàn ông này, kết quả lại sai hết bước này đến bước kia, cuối cùng sự việc bại lộ, không còn đường để quay lại.

Từ Mỹ Quân bụm miệng lại, sức lực toàn thân bỗng chốc như bị rút hết đi, mềm nhũn không có điểm tựa, cửa đóng ầm một tiếng, cô mất hết tất cả niềm tin, quay đầu ngã lên giường nghẹn ngào khóc lóc.

Sở Du bình tĩnh xuống lầu, hơi rượu đã tan hết, bây giờ anh tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào, ngồi ở trong xe, anh hoàn toàn không lo lắng cho tình trạng của mình, cũng tuyệt đối không lo lắng chuyện mình uống rượu lái xe rồi xảy ra tai nạn. Lúc lái xe đến bệnh viện, anh lái an toàn hơn bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, anh có một loại khoái cảm của sự giải thoát, như một phạm nhân ngồi tù, ôm ấp cảm giác tội lỗi, rồi một ngày nọ có người nói với anh, đối tượng mà anh gây tội đã tha thứ cho anh, anh có thể giải thoát được rồi. Lúc này rốt cuộc toàn thân anh thoải mái, trái tim như bay ra ngoài, nhẹ nhàng bay bổng lên đến trời cao, vô cùng thư thả.

Anh nở nụ cười, đúng, được giải thoát rồi.

Ở tiệm ăn gần bệnh viện, anh vui vẻ xuống xe, mua vài món mà Tô Mân thích ăn.

Ông chủ tiệm đích thân giới thiệu các món canh cho anh: “Trong canh của tôi lúc nào cũng có xương mới, còn có đương quy, táo đỏ, đậu phộng, đậu nành, xương nấu canh, hầm rất lâu, nhưng không dùng khí gas để nấu, chỉ dùng than hầm từ từ trong nồi đất, đặc biệt tốt đối với người sau khi phẫu thuật xong.”

Sở Du đang vui vẻ, lập tức mua canh.

Nhưng mà vừa đem canh vào phòng bệnh, mở cửa ra, anh nhất thời hoảng hốt.

Trong phòng không bật đèn, trên giường chỉ có tấm chăn bị xốc lên, tivi cũng không bật, cả phòng bị bóng tối lúc ẩn lúc hiện vây quanh, Tô Mân đi đâu rồi?

Nhà vệ sinh cũng không có ai, máu của anh nhất thời chảy ngược lên đỉnh đầu, cô lại mất tích ư?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Vợ Trước Gây Họa

Tô Mân mất tích? Sở Du lập tức nóng lòng như lửa đốt, anh chạy vội tới phòng trực ban hỏi y tá: “Xin hỏi vợ tôi đi đâu rồi?”

Y tá lúng túng trả lời: “Tôi vừa mới giao ban, ngại quá tôi cũng không rõ nữa.”

Sở Du nhất thời nổi nóng, anh hét lên: “Cô không rõ là sao? Cô ngồi ở đây lại trơ mắt để cho một bệnh nhân không đủ sức tự lo cho mình, đi ngang qua trước mặt cô, ngay cả hỏi cô cũng không thèm hỏi một tiếng ư?”

Y tá kia cũng bức bối: “Phòng trực y tá tổng cộng có ba người, mỗi người đều có chuyện của mình, anh nhìn xem bây giờ tiếng nhấc chuông không ngừng vang lên trên đầu, nhiều bệnh nhân cần chăm sóc như vậy, anh cho rằng chúng tôi chỉ là y tá riêng cho một mình vợ anh thôi sao?”

Y tá trưởng ca trực nghe thấy lập tức chạy đến, cô nhanh chóng giảng hòa, không ngừng trấn an anh.

Sở Du gấp đến độ sốt ruột, Tô Mân đi đâu chứ? Trên đùi cô còn có vết thương, hơn nữa, hiện giờ cái gì cô cũng không hiểu không biết, bất cứ ai hay bất cứ chuyện gì cũng có thể làm tổn thương đến cô, ngộ nhỡ cô vì chuyện lúc trưa nghĩ quẩn mà làm ra chuyện ngu ngốc, thật sự cả đời anh cũng không cách nào tha thứ cho chính mình.

Y tá trưởng lập tức gọi điện thoại tìm bảo an, kêu phòng bảo an kiểm tra camera.

Hồi sau, phòng bảo an gọi điện lại báo, Tô Mân đang ở trong khu nghỉ ngơi điều dưỡng ở tầng trệt.

Sở Du lập tức chạy qua đó để tìm cô, quả nhiên nhìn thấy trong khu điều dưỡng, Tô Mân ngồi dưới tivi treo tường, đang chăm chú xem tivi, trong tay cô cầm một hộp kẹo xộp, vừa xem vừa bỏ kẹo vào miệng.

Cô gái này ngồi ở đó mang dáng vẻ dường như không có chuyện gì, hoàn toàn không biết vừa rồi anh sốt ruột biết bao, anh nhất thời tức giận sôi gan, thật sự ước gì có thể bước đến hét vào mặt cô.

Anh bức bối đi qua đó, “Tiểu Mân.”

Tô Mân quay lại, nhìn thấy anh lập tức mỉm cười: “Sở Du.”

Sở Du vốn định nổi giận, nhưng vừa thấy khuôn mặt không có suy tính gì của cô, liền mềm lòng, cơ mặt cũng hiền hòa lại, toàn bộ cơn tức thoáng bay đến tận Thái Bình Dương.

Anh hậm hực gọi cô: “Sao em lại chạy đến đây? Có năng lực có bản lĩnh chạy xa đến vậy? Rồi ngày mai là có thể học Lưu Tường[1] nhảy qua lan can phải không?”

Tô Mân thấy sắc mặt anh tái mét, nhất thời sợ hết hồn, cô lắp bắp giải thích: “Em ngủ dậy cảm thấy hơi chán, một tuần nay không ra khỏi phòng bệnh, nên em muốn đi ra ngoài dạo.”

“Ai cho kẹo vậy?”

Tô Mân sợ sệt nói: “Một chàng thanh niên hơn 20 tuổi, anh ta vốn đang ăn, thấy em nên chia cho em.”

Thanh niên hơn hai mươi tuổi? Sở Du liền nổi nóng, giận thật, tên oắt con không biết ở đâu chui ra này, một hộp kẹo mà muốn quyến rũ người khác ư?

Không biết con giận ở đâu ra, anh một phen hất đổ hộp kẹo, hộp kẹo trong suốt rơi xuống đất, kẹo xóp dúm màu sắc ở bên trong lăn ra.

Tò Mân hoảng sợ không dám nói câu nào.

Sở Du lạnh lùng nghiêm mặt kéo qua chiếc xe lăn ở bên cạnh, đặt cô lên xe lăn, không nói gì cả đã đẩy cô về phòng bệnh.

Trở về phòng, Tò Mân biết bản thân chọc giận anh, cho nên không dám nói tiếng nào, cô cẩn thận bò lên giường, nhìn cũng không dám nhìn anh. Sau khi lên giường, cô kéo chăn đắp lên người, trùm chân trong chăn, lo lắng lấy chân này gãi chân kia.

Đợi một lát, Sở Du mới hết giận, bây giờ nổi giận với cô làm gì? Trí thông minh của cô không hề gì, nhưng đầu óc cô hiện tại như một cô bé mười hai tuổi, anh lại nổi giận với cô?

Anh nói: “Xin lỗi em, lúc này không nên nổi nóng với em như vậy.”

Tò Mân thấp giọng trả lời: “Em cũng không đúng, không nên làm càn đi xa như vậy. Chỉ là, chiều nay chủ nhiệm Trần đã đến kiểm tra cho em rồi.”

[1] Lưu Tường là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Hết Sức Nghi Ngờ

Sở Du hỏi cô: “Chủ nhiệm Trần nói thế nào?”

“Chủ nhiệm Trần nói hồi phục rất tốt, nhưng đôi chân cần phải tập luyện để hồi phục, phải bắt đầu tập đi, bằng không e rằng sẽ bị teo cơ...”

Hóa ra là như vậy.

Anh thở dài: “Anh không phản đối em tập luyện, nhưng ít nhất em cũng phải nói một tiếng với anh, em không thể hấp tấp chạy ra ngoài như vậy, ngộ nhỡ lại gặp phải mấy người bụng dạ khó lường thì sao.”

Tò Mân vội lên tiếng đáp: “Vâng, em xin lỗi.”

Giọng nói của cô rất dè dặt, hoàn toàn không còn sự thoải mái tự nhiên như lúc sáng. Hiện tại, thân phận của cô xấu hổ, tự nhiên sẽ không quen, nếu muốn dựa vào người đàn ông này thì phải biết vâng lời hơn. Cho dù cô mất trí, cô vẫn hiểu được đạo lý dễ hiểu này.

Sở Du không đành lòng quở trách cô, anh lấy hộp đựng cơm ra, “Ăn cơm đi em!”

Anh đổ canh ra, mùi canh lan tỏa, Tò Mân ngửi thấy, bỗng nhiên sinh ra cảm giác thèm ăn, Sở Du múc một muỗng nếm mặn nhạt trước, anh gật đầu: “Ngon, không mặn lắm.”

Tò Mân nhận lấy chén canh uống một nửa, cô cũng khen: “Ngon thật. Bên trong có dương quy, táo đỏ, đậu nành, đậu phộng, canh dùng xương lợn hầm ít nhất cũng mười tiếng, nước dùng đậm đà, không mặn không nhạt, hương vị quả thật không tệ. Oa, còn còn xương nữa nè.”

Sở Du hơi tò mò, xem ra cô ăn uống rất tỉ mỉ, trước kia cô đâu phải vậy, cô ăn cơm như hành quân cấp tốc, hấp tấp, thường xuyên hộp cơm một bên máy tính một bên, giải quyết nhanh gọn. Cô của hiện tại, hoàn toàn khác với trước kia.

Tò Mân uống canh xong, cô hơi bậm môi, “Cám ơn anh, Sở Du.” Thấy anh không ăn, cô lại tò mò hỏi: “Anh không ăn sao?”

“Anh ăn rồi.”

Tò Mân ừ một tiếng, trong lòng cô hơi buồn, xem ra anh đã ăn cơm ở nhà rồi, là bạn gái của anh làm cơm cho anh ăn, người này xuất sắc như vậy, bạn gái mới nhất định cũng không tệ, chắc là một người hiền lành biết quan tâm.

Ăn cơm xong, anh thu dọn hộp cơm, điện thoại vang lên, là của bác sĩ Trần Lập Hoành, anh ta mời anh đến phòng làm việc một chuyến, bởi vì đã có báo

cáo DNA của Tô Mân.

Chủ nhiệm Trần đưa báo cáo cho anh: “Luật sư Sở, đây là báo cáo DNA của vợ anh, chúng tôi đã cẩn thận đối chiếu qua, mẫu máu của cô ấy không có vấn đề gì, độ tương thích là 99%, cô ấy đúng là vợ anh, Tô Mân.”

Sở Du cũng không cần xem báo cáo kia, đối với thân phận của Tô Mân, anh không chút nghi ngờ, cô chính là vợ anh, anh sống chung với cô khoảng 4 năm, sao có thể nhận lầm người chứ.

Chủ nhiệm Trần này lại có lòng hiếu kỳ hết như phụ nữ, anh ta hỏi Sở Du: “Luật sư Sở, nghe nói vợ chồng anh ly thân, sắp ly hôn?”

Sở Du xấu hổ tăng hắng một tiếng.

Chủ nhiệm Trần ngập ngừng hỏi thêm một câu: “Cái kia, luật sư Sở, nếu anh thật sự muốn ly hôn, đến giờ vẫn chưa có đối tượng thích hợp, tôi có cô em vợ, làm giáo viên, điều kiện...”

Sở Du tròn mắt, chủ nhiệm Trần này, thật không biết khiến người ta nên khóc hay cười.

Thôi đi, hiện giờ anh không muốn suy nghĩ đến cô gái nào khác cả.

Chủ nhiệm Trần lại nói đầu đầu với anh một hồi, đều là bệnh tình của Tô Mân, nói tóm lại, Tô Mân hồi phục rất tốt, cô không bị kém trí, đầu óc sáng tỏ, miệng mồm lanh lợi, về chuyện mất trí nhớ, anh ta tin rằng cô có thể hồi phục lại nhanh thôi.

Trong lòng Sở Du vui vẻ, hiện giờ anh muốn tìm một nơi để xả một trận cho đã, nhưng lấy đâu ra cái nơi để xả đây? Anh suy nghĩ, quyết định đến siêu thị dưới lầu mua bao thuốc lá.

Thật ra, anh không hút thuốc, nhưng lúc này đây, sự vui mừng to lớn đều ùn ùn kéo đến, anh bỗng nhiên muốn hút thuốc.

Anh mua một chút đồ dùng sinh hoạt từ siêu thị, mua đồ lót, xà phòng, sữa rửa mặt, còn có một thỏi son cho Tô Mân. Bên cạnh siêu thị còn có một cửa hàng hoa nho nhỏ, anh đứng lại, mua một bó hoa linh lan.

Trở về phòng bệnh, quả nhiên Tô Mân vẫn chưa ngủ, đang xem tiết mục giải trí trên tivi.

Anh bày hoa lên bàn, Tô Mân tò mò ngửi, “Hoa nhỏ thế này mà thơm ghê.”

“Ừ, là hoa linh lan, đây cũng là lần đầu tiên anh mua đó.”

Quả nhiên, bó hoa linh lan nho nhỏ này làm cho cả căn phòng tràn ngập hương thơm.

Tô Mân có hơi đắm chiêu: “Hoa linh lan ư? Trong kinh thánh có nói, hoa linh lan là loài hoa bách hợp trong thung lũng.”

Sở Du đang để đồ đạc vào trong ngăn tủ, nghe thấy cô nói đến đó, anh tò mò quay đầu lại hỏi: “Em nói gì? Kinh thánh à?”

Tô Mân đang nghịch mấy đóa hoa nhỏ kia, “Đúng vậy, em còn nhớ hình như trong nhà có một quyển kinh thánh, bọc bằng da màu đen, chữ mạ vàng, cũng không lớn lắm, chỉ lớn cỡ một quyển tự điển thôi.”

Anh liền ngẩng người, kinh thánh? Trong nhà một người không hề tin vào chúa Giê-su, lấy đâu ra kinh thánh?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Lấy Đức Báo Oán

Anh vô cùng nghi ngờ: “Kinh thánh, em từng đọc kinh thánh ư?”

Tô Mân suy nghĩ một chút, cô lại có chút mơ hồ: “Có thể là em nhớ nhầm, không phải kinh thánh, nhưng có một đoạn em lại nhớ rất kỹ.” Cô cố nhớ rồi nói lại: “Con là ai? Nguyên xin chúa chỉ điểm con đường sáng cho con chiến lầm lạc này, đây là đâu vậy chúa? Đây là một thế giới coi trọng vật chất, con người vì tư lợi đã không còn là chính mình, một mặt tung hô yêu thương nhau, mặt kia lại chà đạp lên tình yêu đó, tiếc rẻ bỏ ra yêu thương, rỗng tuếch mà cô độc. Vì để sinh tồn, vật lộn đến chết mà không biết tại sao.”

Sở Du kinh ngạc, lời này cô nói rất lưu loát tự nhiên, giống như trước kia đã từng niệm qua, nếu không phải chuyên tâm xưng tội, thì cũng là đã xem qua rất nhiều lần. Sao cô lại có thể nhớ kỹ lời này chứ? Không đúng, rất vô lý, tuy rằng cô học khoa văn, nhưng cô lại một không tin Phật, hai không tin chúa,

ba không dính truyền giáo, mấy lời này đều dính dáng đến kinh thánh, trước giờ cô không đọc kinh.

Anh vừa hoài nghi, vừa mở giường xếp ra, lại hỏi cô: “Tiểu Mân, em còn thích xem sách gì nữa?”

Trên mặt Tô Mân lại hiện lên vẻ cười ngây thơ, cô thoải mái nói: “Đương nhiên là tiểu thuyết tình yêu.”

Tiểu thuyết tình yêu ư? Sở Du ngồi xếp bằng trên giường xếp, anh nhìn Tô Mân không dời mắt, trước kia hình như cô không xem tiểu thuyết tình yêu, hiện giờ cô nói cô thích nó ư?

Anh tỉnh bơ lấy một quả táo qua.

Tô Mân lại giống như đang nhớ lại, nói: “Cuộc sống lý tưởng của em chính là, mỗi ngày có thể ngủ cho đến khi choàng tỉnh, không làm gì hết, không gánh vác trách nhiệm, với người em yêu và người ấy cũng yêu em, cùng nhau trò chuyện, cùng nhau xem mặt trời mọc, mặt trời lặn, anh xem, thú vị biết bao nhiêu.”

Anh im lặng không nói gì, dưới tay tiếp tục gọt táo.

Lời này làm anh cảm thấy thật xa lạ, với cá tính của Tô Mân, trước kia cô mạnh mẽ, ăn nói lanh lẹ, ngủ cho đến khi choàng tỉnh ư? Trời đất, điều này gần như là điều không thể, ngày nào cô cũng bắt buộc mình thức dậy, nhưng vừa thức thì mắt liền trong veo, ánh nhìn sắc bén, cô mà là con mèo tham ngủ thế này sao?

Tô Mân lại tò mò hỏi anh: “Sở Du, anh có đọc tiểu thuyết tình yêu không?”

Sở Du gọt xong vỏ táo, tìm cái khay nhựa nhỏ, đặt lên đó, cắm tăm vào.

Anh đưa một miếng táo cho cô, suy nghĩ xong rồi nói: “Có khi cũng xem.”

Tô Mân mỉm cười: “Em còn nghĩ rằng thế giới đàn ông chỉ có huyền huyền và võ hiệp chứ.”

“Anh không phải loại người suốt ngày múa đao vác súng, nhất định muốn mạng người khác.”

Tô Mân mỉm cười, thật tốt, khi không có chuyện gì, cùng chồng trước ngồi tâm sự như vậy cũng hay lắm.

Chồng trước? Cô lại buồn ngủ, ở trong lòng đã mặc định danh hiệu chồng trước cho anh như vậy sao?

Nhất thời trong lòng cô ngổn ngang cảm xúc, vô cùng khó chịu.

Sở Du lại như đang nói một mình: “Thật ra, đàn ông cũng là người cảm tính, chẳng qua tình cảm của đàn ông kín đáo hơn phụ nữ một chút. Trong lòng đàn ông, tình cảm cũng như một con sông tối, bên ngoài nhìn không tới, nhưng thực tế là...” Giọng của anh nhỏ dần, “luôn có mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.”

Không biết tại sao anh lại nói những lời này, cũng không biết tại sao đột nhiên mình lại có tâm hồn văn nghệ như vậy, anh có chút tự giễu.

Có lẽ bởi vì sự thay đổi của Tô Mân hiện giờ, Tô Mân của trước kia lý trí hơn, đường cong và cơ thể cũng khỏe khoắn hơn nhiều, nhưng Tô Mân của hiện tại lại thiên về một chút con gái, cô dịu dàng thân thiết, thật sự nếu để anh lựa chọn, thậm chí anh thích phần mềm tính này của cô ở hiện tại hơn.

Tô Mân chỉ lặng lẽ nhìn anh, thật lâu sau, cô mới hỏi: “Sở Du, anh hận em không? Anh là người xuất sắc, em lại lạnh lùng đòi ly hôn, đối xử cay nghiệt với anh như vậy, anh có trách em không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Đức Gì Oán Gì?

Sở Du chăm chú nhìn Tô Mân, đầu vai hình như bị đánh một cái, cảm giác vừa ầm ập vừa quen thuộc lại kéo đến, mũi cay cay, anh lại có cảm giác muốn rơi nước mắt.

Anh thấp giọng nói: “Đức gì, oán gì, giữa vợ chồng làm gì có ai đúng ai sai.”

Tô Mân cúi đầu, cô lấy tay ôm mặt.

Hai người không nói chuyện nữa.

Tô Mân cũng nghẹn ngào: “Xin lỗi anh, xin lỗi anh, Sờ Du.”

Sờ Du đứng dậy, anh không cách nào tiếp tục ngồi trong phòng nữa, từ trong túi lấy ra bao thuốc lá vừa mua, anh đi đến hành lang.

Đứng bên cạnh thùng rác inox ở hành lang, anh rút thuốc ra.

Nếu hòa giải sớm một chút thì thật tốt, hòa giải sớm một chút sẽ không phải chịu đựng đau khổ trong suốt hai năm, nói chuyện thẳng thắn, giãi bày nội tâm sớm một chút, sẽ không có nhiều mâu thuẫn và hiểu lầm như vậy.

Nếu không tổn thương đối phương một lần, để cho cả hai đều chảy máu mới biết được tầm quan trọng của đối phương, con người vì sao lại tàn nhẫn và ngu xuẩn đến vậy?

Anh hút mấy hơi, sau đó nhét nửa điếu thuốc còn lại cùng bao thuốc vào trong thùng rác.

Vừa muốn quay về phòng bệnh, điện thoại lại reo, là mẹ anh, Tần Phong.

Trong giọng nói của Tần Phong có chút không yên, sau khi hỏi rõ là anh đang ở bệnh viện à, Tần Phong thở dài: “Lúc tối Mỹ Quân có gọi điện cho mẹ.”

Sờ Du rất tỉnh, “Cô ấy nói gì?”

“Nó không nói gì cả, nhưng lại khóc không ngừng trong điện thoại. Sờ Du, hai con xảy ra chuyện gì vậy?”

Anh nói rất kiên định: “Mẹ, đúng là đã xảy ra chút chuyện, chuyện này khiến con quyết định chia tay với cô ấy.”

Tần Phong ngạc nhiên: “Con chia tay với Mỹ Quân?”

“Dạ.”

Tần Phong liền phiền não, bà không ngừng than thở trong điện thoại: “Làm sao nói chuyện với người nhà họ Từ đây? Mẹ của Mỹ Quân, còn có thằng anh lưu manh của nó nữa, nếu hai người đó cứ quẩn lầy, sao đây đi cho sạch được đây?”

Sờ Du bình tĩnh nói: “Con đã quyết định thì tuyệt đối không thay đổi, hiện tại con không hối hận quá khứ, thì tương lai con cũng sẽ không hối hận hiện tại.”

Tần Phong nói thêm: “Người xưa nói đúng lắm, người ta nói làm vợ chồng là ân oán đời trước, đời này đến trả, chính là oan có đầu, nợ có chủ, không phải oan gia không cùng nhà.”

“Mẹ à, đời nay không như đời trước, so sánh này của mẹ khắp khiêng quá.”

Hai mẹ con lại hàn huyên với nhau thêm chốc lát, lúc này anh mới cúp máy.

Đúng vậy, anh đã quyết định rồi.

Bất luận Tô Mân bỏ đi vì nguyên nhân gì, đó đều là chuyện quá khứ. Anh quyết định bắt đầu lại cuộc sống hạnh phúc với cô thêm lần nữa.

Trở lại phòng bệnh, Tô Mân đang trầm tư cúi đầu nhìn chăm chăm ngón tay mình, tivi ở đối diện đang phát tiết mục giải trí, hi hi ha ha, vô cùng hài hước, nhưng dường như cô lại lơ đãng.

Sờ Du nói: “Tiểu Mân, hôm nay anh nhận được điện thoại của đồng nghiệp cũ của em, mấy đồng nghiệp đó muốn đến thăm em vào sáng mai.”

Tô Mân à một tiếng, đồng nghiệp đến thăm cô, nhưng cái gì cô cũng không nhớ, làm sao nói chuyện với họ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33: Sinh Hoạt Vợ Chồng?

Sờ Du nhìn ra sự lo lắng của cô, anh nằm xuống giường xếp, kiên nhẫn nói với cô: “Mấy đồng nghiệp của em đều rất đặc biệt. Có một cô, hai má tròn trịa lại còn đỏ hồng, em nói cô ấy xinh đẹp liền gọi cô ấy là anh đào; còn có một nam đồng nghiệp vừa nói vừa diễn tả ngôn ngữ cơ thể cực mạnh, em lại

tặng anh ta biệt hiệu là Chu nhị ba,... Tóm lại một chuyện, nghề của tụi em toàn là tiềm tàng nhân tài, ai ai cũng không để lộ tài năng, nhưng may là tính cách mọi người cũng không tệ, làm việc chung cũng rất hòa hợp.”

Sở Du kể cho Tô Mân nghe chút tình hình của một số đồng nghiệp mà mình biết, Tô Mân lắng nghe rất nghiêm túc.

Anh cảm khái, “Có thời gian, chủ biên tòa soạn từng cố tình giao cho em viết tiểu thuyết dài kỳ, viết về tình yêu, dù bên trong thêm chút H vẫn cũng được. Nhưng em lại nói không có hứng thú với đề tài này. Thời điểm đó kinh tế khủng hoảng, tòa soạn giảm biên chế, ai cũng thấy bất an, có hai tòa soạn cùng ngành lại còn mở thêm chuyên mục dài kỳ trên báo giấy, nội dung thô tục chỉ để câu độc giả. Chủ biên tòa soạn của em vì tự cứu cũng muốn đi theo con đường này, kết quả trong cuộc họp em phản bác lại chủ biên, để lại một câu.”

“Em nói gì?”

“Dám làm ngòi bút sắc bén như dao, tuyệt không *gian dân lỗ lược*[1].”

Tô Mân im lặng không nói gì.

Đó là cô của trước kia ư? Theo lời của Sở Du, cô cảm thấy trước kia mình là một người độc lập độc hành, vô cùng sắc bén. Cô hoang mang, sao hiện tại cô chưa từng có cảm giác này chứ? Cô chỉ cảm thấy bản thân hiện giờ giống như một con sứa không xương cốt đang trôi dạt trong biển cả, không phương hướng không mục đích, thậm chí cả người mềm nhũn, chỉ đâm nhẹ một cái liền dễ dàng đâm thủng.

Sở Du nói tiếp: “Trước kia em làm nhà báo, viết báo kinh tế và bách khoa hình thái xã hội, nhiều bài viết rất sắc bén. Trong ngành, có người kính trọng em như đàn chị, cũng có người ném phân sau lưng e, cho dù là châm chọc khiêu khích hay lời lẽ đanh thép, em cũng đều ứng phó rất tự nhiên.”

Cô đúng là một khối pha lê động lòng người.

“Lúc đó anh còn vì em mà lo lắng, sợ em bị thương. Nhưng thật lòng mà nói, anh lại rất tự hào vì em.”

Tô Mân im lặng lắng nghe.

Sở Du kéo chăn lên, anh ôn hòa nói với cô: “Ngủ đi em.”

Anh tắt đèn.

Thật ra hai người vẫn không ngủ được.

Anh đúng là một người đàn ông rất xuất sắc, không có sở thích xấu, cũng không hôi nách hôi miệng hay thối chân, cũng không tự cao ngạo mạn, tại sao cô lại muốn ly hôn?

Bỗng nhiên một điểm khả nghi xẹt qua như sao băng, Tô Mân đột ngột hỏi: “Sở Du, trước kia, sinh hoạt vợ chồng của hai chúng ta có vấn đề ư?”

Hả? Sở Du đang miên man suy nghĩ, cô vừa hỏi như vậy, toàn bộ suy nghĩ nhất thời bay mất, anh trừng lớn mắt.

Sinh hoạt vợ chồng? Cái cô hỏi chính là... đời sống tình dục ư?

[1] cường hiếp, bắt người cướp của.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Nam Hai Lên Sàn

Sở Du đỏ mặt, tuy rằng trời tối, nhìn không rõ, nhưng anh vẫn có chút đỏ mặt.

Anh tăng hắng vài tiếng, “Chuyện đó... cũng được mà!”

Tô Mân thật sự bệnh đến đầu óc mù mờ rồi, cô lại không biết nặng nhẹ, không cân nhắc xem anh có xấu hổ hay không mà lại hỏi tới: “Cũng được là cũng được thế nào?”

Sở Du than thầm, chuyện này kêu anh làm sao giải thích đây!

Đúng, trước kia khi họ còn là vợ chồng, tuy rằng không phải ngày nào cũng làm chuyện ấy, nhưng chưa từng gián đoạn, ít nhất một tuần ba lần vẫn phải có. Đặc biệt là cuối tuần, bởi vì hôm sau không cần đi làm, hai người sẽ chọn thời điểm buổi sáng để thân mật, thân mật như cá với nước, tâm đầu ý hợp.

Hiện giờ, không phải em bắt anh kể lại chi tiết chuyện này cho em nghe đó chứ?

Anh ngược lên nhìn, đành phải nói: “Chúng ta, hai chúng ta không tạo áp lực cho nhau, cũng không đầu tư quá mức, cũng không có nhiều bà con thân thích phải đi thăm hỏi, lại không thích đãi khách ở nhà. Mỗi ngày sau khi về nhà, có lúc thì anh xem tivi, còn em thì viết bản thảo, sau đó lên giường ngủ. Bởi vì cuộc sống tương đối có trật tự, cho nên... cho nên, hai người làm chuyện ấy cũng hòa hợp hơn.”

Tô Mân nở nụ cười.

Cô nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Sở Du thở phào nhẹ nhõm. Anh cũng trở mình, đầu đầu thật, cũng nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nhìn không được anh lại nghĩ, lần này muốn tái hợp, nếu lại cùng giường, sẽ có cảm giác gì đây?

Anh ngưng ngừng với chính ý tưởng khác người vừa rồi của mình, nhanh chóng khuyên mình thả lỏng đầu óc, vứt bỏ mấy tạp niệm lung tung đó đi, ngủ thôi.

Tô Mân lại âm thầm suy nghĩ.

Cô không nhớ những ký ức lúc ở bên anh, đúng vậy, đâu là một chuyện đau khổ. Quên đi người mình yêu, không nhớ anh tốt thế nào, đây là nỗi đau lớn trong đời biết bao.

Hiện tại, anh còn có bạn gái.

Cô buồn bã không thôi.

***

Sáng sớm hôm sau, hộ lý đến đúng giờ, Sở Du sắp đi làm.

Tinh thần Tô Mân cũng không tệ, cô rửa mặt xong, ngồi trên giường xoa mặt mình, trên mặt cũng đã bôi kem, dễ coi hơn nhiều.

Sở Du dặn dò cô: “Có chuyện gì thì gọi cho anh, nhớ số điện thoại của anh không?”

Tô Mân gật đầu, lấy tay chỉnh lại chiếc mũ trắng ở trên đầu.

Sở Du đưa tay sờ đầu cô, “Vết thương còn đau không em?”

“Có thể để lại sẹo khó coi không anh?”

“Đừng sợ, thẩm mỹ viện bây giờ có thể xóa sẹo mà.”

Vết thương của cô sẽ rất nhanh khỏi, tóc cũng sẽ mọc dài ra, khi tóc vẫn chưa dài lại như trước kia, nên mua cho cô một bộ tóc giả.

Phụ nữ đều thích làm đẹp, tuy rằng ngoài mặt cô không nói, nhưng cũng biết trên đầu mình có một vết sẹo dài, thật xấu xí, cho nên anh mới định mua một bộ tóc giả để che lại.

Trước kia cô luôn để tóc ngắn, uốn xoắn, thoát nhìn con người vô cùng năng động. Chỉ bằng theo kiểu tóc hồi trước mua cho cô một bộ tóc giả thật đẹp đi.

Hôm nay là thứ hai, có cuộc họp thường lệ vào buổi sáng, người phụ trách sở luật sư sự vụ nói thêm chút chuyện công việc với mọi người, nên thời gian hơi trễ. Trợ lý Tiểu Đàm ở bên ngoài dùng mắt ra hiệu với anh, có khách hàng đang đợi anh.

Là một vị khách hàng họ Triệu đã hẹn trước từ hôm qua.

Cuộc họp hôm nay dài hơn mọi khi, theo thời gian đã hẹn, anh đến trễ mười lăm phút.

Vị khách họ Triệu kia liền ngồi đợi mười lăm phút trong phòng làm việc của anh.

Tan họp, Sở Du liền vội vàng chạy về văn phòng, mở cửa ra, anh nhận lỗi với khách hàng trước, “Xin lỗi anh, có chút chuyện xảy ra.”

Đối phương đến hai người, vừa thấy anh bước vào, liền lập tức đứng lên, người có vẻ là trợ lý giới thiệu với anh: “Xin chào luật sư Sở, vị này chính là tổng giám đốc Triệu của công ty chúng tôi.”

Sở Du gật đầu với vị họ Triệu, “Xin chào, tổng giám Triệu.”

Vừa nhìn thấy vị tổng giám họ Triệu này, trong lòng anh liền ngẫm tán thưởng.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi vẻ mặt sáng sủa, ánh nhìn quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35: Cậu Chủ Nhanh Nhạy

Trong lòng Sở Du thầm khen ngợi, vị tổng giám đốc Triệu này thật trẻ tuổi anh tuấn.

Tổng giám đốc Triệu, gương mặt điển trai, còn khá trẻ, khoảng 28-27, lông mày dày rậm, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, khi nói chuyện để lộ hàng răng trắng đều, dưới ánh nắng mặt trời buổi sớm, trên người anh ta toát ra sự thông minh của một doanh nhân không pha lẫn chút bản nào, thật sự là một chàng trai trẻ đầy sức hấp dẫn.

Vốn tưởng rằng vị họ Triệu này sẽ phải một chủ quản hoặc quản lý đến nói chuyện với anh, không ngờ anh ta đích thân đến đây, xem ra anh đã nghĩ sai rồi.

Chiều cao của đối phương còn hơn anh một chút, trên người mặc bộ vest màu xám nhạt, phối với chiếc áo sơ mi đen bên trong, xám-đen phối hợp, lộ vẻ thật năng động. Khi đứng lên nhìn anh, ánh mắt rất có thần, anh ta gật đầu với anh: “Xin chào, luật sư Sở.”

Hai người bắt tay, đối mắt nhau, đều có sự thông minh sắc xảo như nhau, ở trong lòng đều đang âm thầm đánh giá bước đầu về đối phương.

Tổng giám đốc Triệu tự giới thiệu: “Chào anh, luật sư Sở, tôi họ Triệu, tên Triệu Huyền, là chữ Huyền trong phong hòa nhật huyền[1].”

“Tôi tên là Sở Du, chữ Sở trong sở mộc thâm kiều, Du trong hà bất yểm du.”

“Đã sớm nghe danh, luật sư Sở trong giới luật sư tuy rằng còn trẻ, nhưng lúc lên tòa lại quyết đoán, không sợ cường quyền, hàng năm còn lên tòa miễn phí vì đòi lương cho dân công, anh thật sự là một vị luật sư có phẩm hạnh tốt.”

“Anh Triệu quá khen.”

Triệu Huyền đi vào nội dung chính: “Luật sư Sở, chúng ta bàn vụ kiện đi.”

“Vâng.”

Một hồi nói chuyện, anh càng thêm yêu thích con người trẻ tuổi này, vị Triệu Huyền này ăn nói rõ ràng dứt khoát, không chút dây dưa, quả thật là một nhân tài ưu tú mới nổi trong giới kinh doanh.

Vụ kiện này thoạt nhìn phức tạp, nhưng lại khá đơn giản, hôm qua Sở Du cũng đã nói chuyện sơ qua với trợ lý của Triệu Huyền rồi, bí mật thương nghiệp bị trộm, điện tử Hiệp Thành bị tổn thất rất lớn, cho dù tranh chấp, vụ này dù có kiện cũng chưa chắc sẽ thắng.

Triệu Huyền nói: “Không phải tôi quan tâm đến tổn thất mấy trăm vạn tệ này, nhưng một khi bị áp chế, trong ngành này chúng tôi ắt phải bị chê cười. Cho nên bất luận thế nào, vụ này nhất định phải thắng.”

Sở Du đáp: “Tôi làm việc cũng có cách thức của riêng tôi, tôi thích làm theo cách của mình, không muốn bị người khác chi phối.”

“Tôi biết, luật sư Sở thu phí rất cao, nhưng phần lớn vụ kiện đều có thể thắng, hơn nữa danh tiếng trong giới cũng rất tốt, về điểm này, tôi vô cùng tán thưởng, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Hai người đã đạt được cùng chung nhận thức bước đầu.

Nói chuyện công việc xong, Sở Du tiễn Triệu Huyền ra ngoài, hai người vừa tán gẫu vừa đi về cửa thang máy.

Triệu Huyền khách sáo nói với anh: “Luật sư Sở học luật bảy năm, chẳng trách tố tụng lại tuyệt như vậy.”

Sở Du nói năng đúng mực: “Gieo gì gặt nấy mà thôi, khoan nói tới chuyện tuyệt hay không tuyệt.”

“Không giống đậu, như gieo cùng một loại dưa loại đậu, cũng có mùa bội thu và mùa thâm hụt vậy.” Triệu Huyền lại khen: “Tôi khác luật sư Sở, ở trường tôi là một học sinh tồi. Nếu không phải ba tôi có đóng góp cho trường, tôi dám cam đoan không có trường nào dám nhận tôi.”

Học sinh tồi ư? Ha ha, Sở Du nghĩ thầm, vị họ Triệu này khiêm tốn quá, không chút nào khoe khoang khoáng đạt.

Thang máy đến, Triệu Huyền cáo từ với anh: “Tạm biệt luật sư Sở.”

Sở Du nhìn thang máy đi xuống.

Anh cảm thấy mình và người họ Triệu này có rất nhiều đề tài để nói.

Ra khỏi văn phòng luật, ở trên xe, trợ lý của Triệu Huyền hỏi anh: “Tổng giám đốc Triệu, anh có cách nhìn thế nào đối với vị luật sư này?”

Triệu Huyền ung dung nói, “Tuy rằng anh ta còn trẻ, nhưng nói chuyện cũng rất có trình tự rõ ràng, nếu anh ta nói bản thân có cách xử lý riêng, tôi cũng không ngại tin anh ta một lần.”

Vốn dĩ vụ kiện này ba anh đã giới thiệu cho anh một vị đại luật sư đến từ Hồng Kông, nhưng vụ kiện trong năm của vị luật sư kia đã chật cứng, thật sự không bớt được chút thời gian nào. Đúng lúc có người bạn giới thiệu Sở Du, cực kỳ khen ngợi anh ta, anh nhất thời cân nhắc, quyết định đến xem trình độ của vị luật sư Sở này.

[1] gió nhẹ nắng ấm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Gặp Lại Đồng Nghiệp

Tô Mân ngồi trong phòng bệnh, cô nhờ hộ lý mang đến một chiếc gương, nhìn vào gương cẩn thận kiểm tra đỉnh đầu của mình, lại xem sắc mặt của mình cũng không khó coi lắm, lúc này mới thoáng yên tâm.

Rốt cuộc, cửa cũng mở, lần này không phải là y tá mà là các đồng nghiệp của cô đến thăm.

Cô vô cùng căng thẳng, tiện tay giấu vội chiếc gương dưới gối, rồi kéo chiếc mũ trên đầu cho kín một chút.

Cửa vừa mở, có bốn người cùng lúc tiến vào, một nam ba nữ, có mang hoa và trái cây nữa, vừa nhìn thấy Tô Mân, mọi người đồng loạt mỉm cười: “Tô Mân?”

“Tô nữ hiệp?”

“Tô đại tỷ?”

“Tô Tô?”

Mấy lời chào hỏi này thật là thân thiết, cho dù cô mất trí nhưng khi nghe mấy lời này cũng cảm thấy ấm lòng.

Cô mỉm cười với họ.

Mọi người đã biết Tô Mân bị mất trí nhớ, Tô Mân trở về vốn không kinh động đến những người khác, nhưng vụ tai nạn xe kia có chút ly kỳ, một tờ báo khác đưa tin, hy vọng dân chúng nếu có ai nhìn thấy chiếc xe gây tai nạn hoặc biết tin tức về chiếc xe gây tai nạn kia, có thể liên lạc với công an, đã lên báo thì không còn là bí mật, mọi người nhanh chóng biết tin Tô Mân đã về.

Các đồng nghiệp đều rất nhiệt tình, đầu tiên là thân thiết hỏi han tình trạng vết thương của cô, hai năm không gặp, đã không còn vướng mắc ân oán nữa, còn có nhiều đồng nghiệp cũ khác rất nhớ cô, lúc này mới chứng minh mọi người là bạn bè thật lòng, biết bao nhiêu người vừa đi thi trả liền nguội, ở sau lưng đâm chọc đủ điều. Cô hiểu những chuyện này, cũng thật sự cảm kích những đồng nghiệp này.

Mọi người đều vô cùng khách sáo, không hề hỏi đến đề tài như hai năm nay cô đi đâu? Sao cô lại rời tòa soạn?... Vấn đề này chỉ khiến chính cô mơ hồ thêm, mọi người nhiều nhất cũng chỉ dùng giọng điệu rất nhẹ nhàng để nói chuyện với cô.

Có một đồng nghiệp cười ha ha chọc cô: “Tô Mân, nhớ có lần đi phỏng vấn một vị giáo sư ở đại học kinh tế, vị giáo sư già kia vô cùng bảo thủ và cay nghiệt, không chấp nhận phỏng vấn, kết quả cô nhốt ông ta trong nhà vệ sinh, còn lập tức lấy ra một quyển kinh tế luận gì đó mà ông ấy viết, nói mình là độc giả trung thành của ông, xin ông nhất định phải ký tên lưu niệm, ha ha, trong nhà vệ sinh còn có thể gặp được bạn tri âm, lúc ấy ông ta liền cảm động ký tên, còn nói ba hoa với cô cả buổi nữa.”

Tất cả mọi người cười, Tô Mân có chút cảm khái, vô cùng mơ hồ, xem ra, trước kia mỗi một người bạn ở trong giới này của cô đều rất xuất sắc, mỗi người đều có kỹ năng làm việc của riêng mình, bản thân cô thật sự là một thành viên trong đó sao?

Tham nhất chính là, bản thân cô không có chút ấn tượng nào.

Vị đồng nghiệp nam kia có lẽ là chủ biên chịu trách nhiệm cho cả khối này, anh ta thật sự có chút cảm thán: “Tô Mân, cô quả thực rất quan tâm đến mọi người, còn nhớ trước kia khi mọi người ra ngoài ăn cơm, cô đến muộn, khi mọi người cười hi hi ha ha đùa giỡn, cô lại một mình lặng lẽ đi ra ngoài thanh toán hết, mặc dù đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng quả thật cô rất quan tâm mọi người.”

À, Tô Mân vẫn mỉm cười nhàn nhạt.

Cô nói chuyện với mọi người vô cùng lễ phép, không đề cập đến chuyện quá khứ, nhưng mọi người tán gẫu cũng rất vui vẻ, sau khi xảy ra vụ tai nạn, đây là ngày cô cảm thấy vui vẻ nhất.

Đến khi mọi người phải cáo từ, cô vô cùng lưu luyến, vịn vách tường đưa mọi người ra cửa, nhìn mọi người bước vào thang máy.

Cùng họ tán gẫu thật vui, cảm thấy khỏe hơn, mọi người giống như đang đồng tâm hiệp lực làm một chuyện gì đó, khi nói đến vấn đề nóng hổi, mọi người lại có chút kịch liệt, giống như ước gì Tô Mân có thể lập tức quay trở về đại gia đình này cùng làm việc với nhau.

Cô vừa cảm thấy khổ sở vừa xúc động, những đồng nghiệp này ai ai cũng phóng khoáng ngay thẳng, đến khi nào thì chính cô mới có thể trở lại làm một thành viên trong bọn họ đây?

***

Cửa thang máy đóng lại, mấy đồng nghiệp của Tô Mân thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người này không cách nào không bàn tán.

“Đây thật sự là Tô Mân à?”

“Tôi thấy nghi lắm.”

“Nghĩ gì chứ, diện mạo cô ấy đâu có thay đổi gì.”

“Thay đổi nhiều lắm, trước kia cô ấy là một người rất quyết đoán, hiện giờ thấy cô ấy hiện như một cô gái chân bó giữa khuê phòng.”

“Điều này cũng không thể trách cô ấy, cô ấy bị tai nạn mà, toàn bộ chuyện quá khứ với tội mình đều là thứ xa lạ.”

“Nhưng tính cách và tính tình của một người cũng có thể thay đổi sao? Hiện giờ nhìn cô thật dịu dàng, hoàn toàn không giống trước kia.”

“Ha ha, chỉ bằng cô cũng thử bị tai nạn xe một lần xem sao?”

“Điên, và cái miệng quạ đen của cô đi.”

Cửa thang máy mở ra, mấy người này vẫn còn nói chuyện đầu đầu.

“Tôi nhớ cô ấy của trước kia ghê.”

“Cũng không tệ mà, hiện giờ cô ấy còn có một hương vị khác hơn lúc trước nhiều. Cô xem cô ấy, ngồi ở chỗ đó, lặng lẽ không nói lời nào, hết như cái gì nhỉ, à hết như đóa hoa sen e ấp dưới ngòi bút của một nhà thơ nào đó? Tôi dám cá, nếu không đề cập đến chuyện cô ấy mất trí nhớ, một mình cô ngồi ở chỗ kia, hơi hơi mỉm cười, cũng có thể làm người khác rung động.”

“Nghe đi nghe đi, nghe chuyện tâm bậy của cái lão háo sắc này đi.”

“Tôi vẫn thích cô của trước kia hơn, trước kia cô ấy có thể cầm quyền sách ném về phía chủ biên, còn có, nhớ lúc tôi bị thất tình không, cô ấy đã khuyên tôi thế nào nhỉ? Cô ấy nói từ đầu đến cuối tôi chưa hề trưởng thành, có bản lĩnh rơi lệ vì đàn ông, không có bản lĩnh viết bản thảo ném chết người? Hiện giờ nhìn cô ấy, không còn có can đảm của con báo như trước kia nữa.”

Mấy người đều lắc đầu. Có lẽ, vụ tai nạn xe này thật sự đã thay đổi một con người, không phải Tô Mân không còn sự nhạy bén nữa, mà là, cô đang vận sức chờ phát động.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Lễ Vật Chia Tay

Một tuần sau. Sở Du vội vàng chạy đến tòa án.

Anh tìm được vị thẩm phán phụ trách vụ ly hôn của anh và Tô Mân.

“Thẩm phán Lý.”

Vị thẩm phán kia là một nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, đeo mắt kính giọng đen, thoạt nhìn vô cùng nghiêm nghị, nhưng thật ra lại rất hiền lành dễ thân.

Bà gật đầu với Sở Du: “Anh đã đến rồi, luật sư Sở.”

Sau khi đợi anh ngồi xuống, bà mới hỏi anh: “Về đề nghị ly hôn của vợ trước của anh, hiện giờ thời gian đã đến, xin hỏi anh có ý kiến gì không?”

Anh suy nghĩ rồi quyết định nói thẳng ra, “Tôi quyết định thay mặt cô ấy rút lại đơn xin ly hôn.”

“Rút đơn thì chỉ có nguyên đơn mới có thể đến rút lại, bị đơn chỉ có quyền khiếu nại, không có quyền rút đơn.”

“Cô ấy không thể đích thân đến được, cô ấy bị tai nạn giao thông.”

Thẩm phán biết chuyện này.

Bà ôn tồn khuyên nhủ Sở Du: “Thật ra chuyện vợ chồng của hai người, tôi cũng lấy làm tiếc nuối, chuyện hai người vẫn luôn là cặp vợ chồng ân ái, tất cả mọi người đều biết, cho nên tôi tin cô ấy chỉ là nhất thời kích động, có thời gian hai năm để cân nhắc cũng không tệ.”

Sở DU cười khổ: “Lúc trước khi cô ấy bỏ tôi đi, quả thật suy nghĩ oán giận gì tôi cũng có hết, bây giờ hai năm trôi qua rồi, tôi đã không còn oán hận cô ấy nữa, bất kể cô ấy bỏ đi có nguyên nhân gì, hiện giờ tôi chỉ muốn bắt đầu lại lần nữa thôi.”

Thẩm phán tỏ ý tán thành: “Vậy chúc anh thành công.”

Đúng, có thể bắt đầu lại lần nữa rồi. Anh cũng quyết định làm lại từ đầu.

Ra khỏi tòa án, anh gọi điện thoại cho Từ Mỹ Quân, chuyện này không thể tiếp tục kéo dài nữa. Lại một tuần trôi qua, một tuần nay, Từ Mỹ Quân không dám gọi điện cho anh, nhưng anh biết, cô đang đợi anh.

Làm đàn ông, trên phương diện giải quyết vấn đề tình cảm, không thể chối bỏ quá khứ một cách hàm hồ như vậy.

Anh hẹn Từ Mỹ Quân ra ngoài, tìm một tiệm cà phê có hoàn cảnh tao nhã, trước đó anh đã nghĩ sẵn trong đầu, nhưng nhớ đến mấy lời muốn nói, anh vẫn có chút nặng trĩu.

Thấy Từ Mỹ Quân, anh cũng có hơi áy náy.

Từ Mỹ Quân rõ ràng hơi gầy đi, cô cũng không phải không có việc làm, công việc cũng rất vẻ vang, nhưng hiện giờ một tuần không gặp, rõ ràng cô tiêu tụy đi nhiều, một người sẵn sàng vì một người khác buông bỏ sự thận trọng cao quý, nếu không phải bởi vì yêu anh, sẽ không có nguyên nhân nào khác.

Từ Mỹ Quân cũng có linh cảm rằng người đàn ông này sẽ không thuộc về cô.

Người phục vụ sau khi bưng cả phê lên liền lui đi, hai ly cà phê, đang bốc khói ở trước mặt, dần dần biến mất trong tầm mắt của cả hai, nhưng hai người vẫn chưa nhúc nhích.

Cuối cùng, Sở Du lên tiếng trước: “Em có khỏe không?”

Từ Mỹ Quân cũng xót xa hỏi lại: “Cậu ấy có khỏe không?”

Sở Du đánh đáp: “Cô ấy vẫn khỏe.”

Từ Mỹ Quân cười khổ: “Cậu ấy khỏe chính là em không khỏe.”

Anh vô cùng xấu hổ: “Mỹ Quân, đừng nói vậy, đàn ông ưu tú hơn anh chỗ nào cũng có.”

Giọng điệu Từ Mỹ Quân có chút châm chọc: “Sở Du, đây là lời nói cho có lệ của anh khi sắp chia tay với em phải không?”

Sở Du suy nghĩ, anh không nhìn cô, lại chuyển qua đề tài khác: “Mỹ Quân, anh nhìn thấy một chiếc đồng hồ vàng ở Bách Lệ, kiểu dáng chính là chiếc mà em thích lúc trước, chi bằng dùng chiếc đồng hồ kia xem như là bồi thường chia tay của chúng ta được không?”

Từ Mỹ Quân ngước lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 38: Người Yêu Như Mơ

Từ Mỹ Quân nhủ thầm, đến rồi, rốt cuộc người đàn ông này cũng nói ra rồi. Không biết tại sao, khi anh chủ động nói ra, cô lại không hề có cảm giác quá bi thương, chỉ là đang chờ đợi một chuyện đã biết trước kết quả, như chỉ đợi quan tòa tuyên án, khi quan tòa tuyên án cuối cùng xong, đầu vai cô chỉ khẽ run lên, lại có chút thoải mái.

Nhưng cô vẫn không cách nào ung dung che giấu, dù sao, cô yêu người đàn ông này, yêu anh suốt 7 năm, tuy rằng thời gian ở bên anh thật ngắn ngủi, chỉ có mấy tháng, nhưng mấy tháng kia, cô một lòng vây quanh anh, hiện giờ có kết cục thế này, cô không cách nào không cảm thấy đau lòng.

Dừng một lát, cô hỏi anh: “Bởi vì Tô Mân đã về, hay là bởi vì anh hận em, anh hận em đã bỏ thuốc vào rượu của anh?”

Biểu hiện trên mặt của Sở Du rất điềm tĩnh, “Không phải đâu Mỹ Quân, thật ra không vì Tô Mân, cũng không vì những chuyện khác, mà là anh phát hiện ra, anh không hề yêu em. Anh từng nghĩ rằng, chỉ cần kết hôn với em là tất cả đều viên mãn, nhưng đó là sơ suất của anh, kết hôn cần phải có tình yêu thì mới được, đến bây giờ rốt cuộc anh cũng hiểu, chúng ta không hợp nhau, anh không yêu em, thật ra em cũng không yêu anh đâu, thứ em yêu chỉ là cảm giác trong lòng em thôi, không phải là anh của hiện thực.”

“Anh muốn quay về bên cạnh cậu ấy sao?”

Sở Du nghĩ nghĩ: “Ừ thì, có lẽ đúng, cũng có lẽ không, anh sẽ cố gắng thêm một lần... với cô ấy vậy.”

“Anh đã quên cậu ấy đối xử thế nào với anh sao?”

“Không, anh không hề quên.”

Từ Mỹ Quân cười lạnh: “Sở Du, anh đúng là không có chí khí! Tô Mân vứt bỏ anh như vứt một con chó, hiện giờ, anh đúng là rất giống chó, quẫy đuôi chạy đến dưới chân cậu ấy, cầu xin cậu ấy ban ơn.”

Sở Du im lặng, anh có thể thông cảm cho tâm trạng hiện giờ của cô, cho nên dù cô có nói cay nghiệt hơn nữa, anh cũng sẽ nhẫn nhịn chịu đựng.

Tất cả nguyên nhân khiến duyên tận, đều do ông trời định sẵn, bất cứ ai cũng cầu không được, cũng lái không đi.

Cuối cùng thì Từ Mỹ Quân cũng gạt đi nước mắt, anh bình tĩnh lại cương quyết như thế, cô hiểu, đã không thể quay đầu lại được.

Lấy lại bình tĩnh, về mặt cô tỉnh bơ nói: “Được rồi, anh đã lựa chọn thì chúng ta cũng không cần phải tiếp tục dây dưa nữa. Anh đã quyết định bồi thường cho em, em trở về sẽ suy nghĩ một con số hợp lý, chúng ta quen nhau vui vẻ thì chia tay yên ổn vậy.”

Trong lòng Sở Du cũng cảm khái, cũng có chút thoải mái, tuy rằng Từ Mỹ Quân vẫn oán hận nhưng đã đồng ý chia tay rồi, hai người thật có thể chia tay trong hòa bình thế này, đương nhiên là kết cục lý tưởng nhất trong lòng anh.

“Cám ơn em.”

Từ Mỹ Quân cười lạnh: “Không cần cảm ơn em đâu, nói không chừng em sẽ tặng cho anh món quà lớn, có lẽ không phải là thứ gì tốt đẹp đâu, nhưng hy vọng anh mỉm cười tiếp nhận.”

Sở Du không biết làm gì khác hơn là tự giấu ngượng ngùng.

Cô hất tay mà đi, cà phê trước mặt cũng không đụng tới, nhìn thấy cà phê đang từ từ nguội dần, Sở Du khẽ thở dài.

Khi đứng lên, anh lại cảm thấy cơ thể có chút khoan khoái. Mang theo một tâm trạng thoải mái đi đến bệnh viện, nhưng khi đẩy cửa phòng bệnh, lại không nhìn thấy Tô Mân đâu cả.

Hiện tại cô đã có thể tự đi bộ, mỗi ngày cô đều đến phòng hồi phục để làm vật lý trị liệu, dần dần, nhưng người cùng đi làm vật lý trị liệu chung đều thích cô bệnh nhân xinh đẹp này.

Cô thật sự là một bệnh nhân vừa đáng yêu, vừa xinh đẹp, lại không làm phiền người khác.

Tính cách trước kia của cô rất cởi mở, có lẽ hiện tại, do nguyên nhân của tai nạn xe, cô có hơi thay đổi, con người có vẻ hướng nội hơn, hay xấu hổ, khi thấy người khác đầu tiên là mỉm cười, tiếp theo mới có thể chào hỏi người ta.

Sau khi làm quen với dụng cụ trong phòng vật lý trị liệu, cô liền đảm nhận vai trò người hỗ trợ tập luyện, giúp mọi người điều chỉnh máy móc, bệnh nhân nhiều năm không vận động thân thể nên rất bất tiện, thậm chí cô cũng chủ động đến hỗ trợ, không chút để ý đối phương có phải xấu xí hoặc là thiếu hụt chỗ nào không, vân vân và vân vân. Đồng thời còn có một số đứa trẻ bị thiếu năng đến tập luyện, bởi vì lúc ra đời bẩm sinh đã bị vậy, mấy đứa bé bị teo não, hiện tại phải thường xuyên rèn luyện tứ chi, Tô Mân cũng không để ý, cô thích trẻ con, tình nguyện nói chuyện với những đứa trẻ này, cho dù chúng nó nghe không hiểu, cô cũng tình nguyện nói với chúng nó.

Sở Du đến phòng tập vật lý trị liệu để tìm cô, quả nhiên, trước cửa kính, anh nhìn thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 39: Khảo Sát Vợt Trước

Tô Mân vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân, bởi vì quá rộng, cũng bởi vì tay áo có hơi dài, thoát nhìn cô rất giống hoa đán đang hát hí khúc trên sân khấu. Lúc này, cô đang giúp một bà lão chuyển từ xe lăn đến thanh vịn giữ thăng bằng, sau khi giúp bà lão xong, cô mới xoay người lại.

Khi dời mắt, cô nhìn thấy Sở Du liền mỉm cười.

Tâm tình của cô vui lên hơn rất nhiều, nghiêng đầu nháy mắt về phía Sở Du, vì thế anh cũng nghiêng đầu nháy nháy mắt lại với cô, sau đó cô vui vẻ bỏ dụng cụ trong tay xuống, bước nhanh đến chỗ Sở Du.

Sở Du vội đẩy cửa: “Đừng chạy, chậm thôi em.”

Xem ra cô đã hoàn toàn bình phục, đã có thể đi rất nhanh rồi.

Tô Mân vô cùng vui vẻ: “Hôm nay sao anh đến sớm vậy?”

“Hôm nay không có chuyện gì làm, sau khi giải quyết xong công việc liền đến đây trước, hôm nay nhìn em tốt lắm, có tiến bộ hơn hôm qua.”

“Đúng vậy, bác sĩ Trần cũng nói không lâu nữa em có thể xuất viện, em cũng muốn xuất viện lắm rồi, ở mãi trong bệnh viện thật sự rất buồn chán.”

“Tôi nay dẫn em ra ngoài dùng cơm được không?”

Tô Mân liền cảm thấy hớn hờ, cô ở bệnh viện gần một tháng, ngay cả cổng bệnh viện cũng chưa từng bước qua, nhiều nhất chỉ là ở dưới lầu hóng gió, bởi vì lo lắng cho sự an toàn của cô, Sở Du không bao giờ cho cô ra khỏi bệnh viện, cô buồn đến nỗi sắp mọc meo lên rồi.

Tầm mắt của cô dừng lại trên tay Sở Du, là bộ tóc giả.

Sở Du quơ quơ bộ tóc kia, “Nào, thử xem có hợp không.” Anh giúp cô đội bộ tóc giả lên đầu, bộ tóc là kiểu tóc ngắn uốn xù, màu tóc là màu nâu hạt dẻ, đội lên đầu, rất khó nhận ra đây là tóc giả, hệt như vừa làm tóc kiểu mới, phối với gương mặt cô thật sự rất hợp.

Anh khen: “Đẹp ghê, rất giống em của trước kia.”

Anh lại từ từ túi lấy ra một bao thư, lôi tấm ảnh bên trong ra: “Em xem nè, giống lúc trước không?”

Tô Mân tò mò cầm lấy tấm ảnh, “Đây là em à?”

“Tất nhiên.”

Cô nhìn mình trong tấm ảnh, đích thực trong đó mình tóc ngắn, mặc bộ đồ màu vàng nhạt, thoát nhìn vô cùng chính chu.

Nhưng mà cô lại có chút hoang mang, cô trong ảnh có đôi mắt sắc bén, như ngôi sao trong đêm tối, sáng ngời có thần, hoàn toàn khác với hiện tại.

Cô hơi phân vân, lại có chút khó hiểu: “Nhưng mà, em lại có cảm giác người này hình như không phải em.”

Sở Du an ủi cô: “Em bị thương nên không nhớ được quá khứ, cần thời gian để hồi phục. Trước kia, có đôi lúc em cũng tự giấu chính mình, nói bản thân em giống như một phần tử phái cấp tiến nào đó bất mãn với xã hội, bằng sức một mình mình mà chống cường muốn cải tạo xã hội, làm chuyện không thực tế như Ngu Công đòi núi, thật sự thì,” Anh suy nghĩ rồi nói, “Hiện giờ em tốt lắm, anh thích em của hiện tại hơn.”

Tô Mân ngẩng đầu, “Thật à?”

Anh nói thật lòng: “Thật.”

Anh thật sự rất thích cô của hiện tại, chỗ hấp dẫn và làm người khác rung động của con gái chính là sự yếu đuối của cô ấy có thể khơi gợi ý thức bảo vệ mãnh liệt trong lòng của đàn ông, hiện giờ cô chính là như vậy, không hề mưu tính chuyện gì, ngược lại càng khiến anh muốn che chắn bảo vệ cô.

Tô Mân hơi xúc động, “Tấm ảnh này có thể tặng cho em không?”

“Đây vốn dĩ là đồ của em mà.”

Tô Mân yên tâm, sau khi cô tỉ mỉ ngắm nó thật lâu, mới cẩn thận bỏ tấm ảnh lại bao thư, đặt phía dưới gối.

Sở Du lại lấy ra một cái túi, hóa ra là nguyên bộ quần áo, anh suy nghĩ thật chu đáo, muốn dẫn cô ra ngoài ăn cơm, anh đã chuẩn bị hết toàn bộ trang phục và đạo cụ rồi.

Quần áo là đồ cô dùng lúc trước, chiếc áo kiểu ngắn tay màu đỏ, phối với chiếc quần bút chì đơn giản, giày là giày da đế bằng màu nâu. Chờ cô thay xong quần áo bước ra, trước mắt anh sáng ngời, hết như thay đổi một con người.

Anh rất hài lòng: “Rất đẹp, em không mập lên chút nào, quần áo lúc trước vẫn còn mặc vừa, trước hết mặc tạm đồ này đi, đợi sau khi xuất viện sẽ mua đồ mới.”

Thông báo với y tá xong, anh dẫn cô ra khỏi bệnh viện.

***

Tô Mân tò mò nhìn đường phố, từng cột đèn đường vụt qua khỏi tầm mắt, cô nhìn những tòa kiến trúc bên ngoài.

Sở Du cố ý chạy lòng vòng, dẫn cô đi tham qua phong cảnh của thành phố.

Một tháng Tô Mân không ra ngoài, hiện giờ nhìn thấy cảnh vật bên ngoài nên cô rất vui vẻ.

Sở Du vẫn lái xe, thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc nhìn cô, dưới đèn đường, biểu hiện trên mặt Tô Mân rực rỡ như hoa đỗ quyên, anh nhìn đến ngây ngất.

Nhìn không được anh khẽ nói với chính mình, “Thật trẻ trung xinh đẹp.”

Đôi lúc, chúng ta cảm thấy tình yêu là một chuyện vừa huyền ảo vừa không thể nào giải thích cho hợp lý được, mình suy nghĩ rất nhiều tình huống gặp gỡ, nhưng khi thật sự đến rồi, mình mới phát hiện đã cảm nhận kịch bản, tình yêu vĩnh viễn sẽ không đi theo đúng kế hoạch của mình.

Cũng giống như anh và Tô Mân, họ quen biết nhau trong một buổi chiều đầy nắng, quá trình yêu nhau có lẽ rất bình thường, nhưng mùi vị lưu luyến này lại khiến anh suốt đời khó quên, anh vĩnh viễn không thể nào quên được, khoảnh khắc cô lấy cuốn sách xuống, dùng cặp mắt to tròn nhìn anh.

Khi xe chạy ngang qua nhà thờ, Tô Mân nói: “Ồ Thanh Đảo cũng có một nhà thờ thánh Michael, nhà thờ theo kiểu kiến trúc Gothic này vốn được xây dựng từ năm 1932 nhưng đã bị phá hủy trong Cuộc Cách mạng Văn hóa, rồi vào tháng 4 năm 1981 sau khi tu sửa xong thì được đưa vào sử dụng, hiện giờ đã trở thành tòa kiến trúc Gothic lớn nhất Thanh Đảo, cũng là nhà thờ thụ phong linh mục lớn nhất Trung Quốc, rộng rãi sáng sủa, trang nghiêm đẹp đẽ, có sức chứa lên đến hàng ngàn tín đồ. Nhà thờ bây giờ có thể mở cửa với bên ngoài, ngoại trừ cuối tuần lúc làm lễ Misa thì đóng cửa thôi, chứ ngày thường có thể đón du khách vào tham quan.”

Sở Du cười nói: “Em đó, đúng là làm nhà báo làm đến nỗi thành bệnh nghề nghiệp luôn rồi, vừa nhìn thấy một công trình kiến trúc, lại có thể nói rõ ra kỷ sự niên đại của nó. Tốt lắm, vậy em nói xem anh có lịch sử thế nào?” Nói xong lời này, Sở Du lại cảm thấy buồn cười, cô đã mất trí nhớ, sao bản thân anh lại hỏi cô mấy chuyện thế này.

Không ngờ Tô Mân suy nghĩ một chút, cô lại nói như thuộc nằm lòng, “Anh tốt nghiệp Đại học chính trị và pháp luật Giang Na, chuyên ngành luật, anh thích ăn mấy món có vị chua cay, còn rau thì anh thích ăn rau ngải cứu và rau chân vịt, hải sản thì thích ăn hào và cá thu đao, còn có cá lươn bột chiên xù, còn cái khác,” nói đến đây bỗng nhiên Tô Mân mỉm cười, “Lúc ngủ, anh không thích mặc đồ.”

Sở Du giật mình.

Q.1 - Chương 40: Gặp Lại Triệu Huyền

Anh hỏi Tô Mân, “Sao em lại nhớ mấy chuyện này?”

“Mẹ anh nói với em”

Hóa ra là vậy, hóa ra lúc Tần Phong đến bệnh viện đã kể cho cô nghe mấy chuyện này, không phải tự cô nhớ ra, Sở Du lại có hơi thất vọng.

Tô Mân nói lời tận đáy lòng: “Mẹ thật sự là một người mẹ tốt.”

Đúng vậy, Tần Phong không yên tâm nên bà đến bệnh viện thăm cô. Đối với nàng dâu này, Tần Phong không hề nhắc lại chuyện trước kia, rất khoan dung, hết sức rộng lượng, người ta thường nói mẹ chồng là kẻ thứ ba giữa con trai và con dâu, nhưng con người của Tần Phong cực kỳ sâu sắc, bà đặc biệt rất hiểu đạo lý, tuy rằng con trai là chính mình sinh ra, nhưng vẫn phải ngủ bên cạnh người phụ nữ khác, người phụ nữ đó nếu đã có được thể xác của con trai thì nhất định sẽ đặt được trái tim của nó, tranh giành con trai với con dâu, chỉ bằng yêu thương con dâu như con trai, như vậy chẳng phải chính mình có đứa con trai còn có thêm được con dâu tốt sao. Tô Mân không phải loại người không biết tốt xấu, vụ đầu tư này của bà, một chút cũng không hề thua thiệt.

Sở Du và Tô Mân ngồi xuống một tiệm mỹ, anh gọi món mỹ xào hải sản mà lúc trước Tô Mân thích ăn nhất cho cô, còn bản thân thì gọi mỹ chua cay, ngoài ra, còn gọi một phần cua chiên, bánh ngô ngọt, khoai tây viên chiên giòn, còn có một phần xà lách trộn mà Tô Mân thích.

“Gọi nhiều vậy, có lẽ chúng ta ăn không hết đâu.”

“Không sao, ăn vui vẻ là được rồi.”

Quả thật, Tô Mân vô cùng hào hứng, trên mặt đều tràn ngập vẻ ửng hồng.

Cô buông bỏ tất cả tâm sự, ăn thật vui vẻ.

Sở Du lại ăn không nhiều lắm, anh nghĩ rồi nói với Tô Mân: “Tiểu Mân, anh có chuyện muốn nói với em”

Tô Mân đang cầm ly sữa bắp để uống, một chút sữa bắp dính lại trên mép ly, cô vừa uống, không cẩn thận nên dính lên mặt, Sở Du thuận tay rút tờ khăn giấy, giúp cô lau đi.

Tô Mân lại đỏ mặt.

Sở Du nói: “Chuyện thứ nhất, em ở bệnh viện đã một tháng rồi, quan sát thêm một tuần nữa, nếu không có chuyện gì thì có thể xuất viện, nhưng em phải trở lại bệnh viện để kiểm tra định kỳ, còn phải làm vật lý trị liệu.”

Chuyện thứ hai chính là, anh phải đi công tác mấy ngày, có một vụ kiện cần phải xuống tỉnh để lấy chứng cứ, anh phải đi mất ba ngày, ba ngày anh không ở đây, em có chuyện gì thì có thể gọi điện cho anh.”

Hà, anh phải đi công tác, Tô Mân lại cảm thấy buồn bã vô cớ.

Cô buông chén, hai tay khoát lên đùi, bần khoản xoa xoa chân.

Sở Du suy nghĩ rồi nói thêm: “Sau khi xuất viện, trước tiên em hãy đến ở nhà ba mẹ anh đã.”

Tô Mân khẽ đáp, “Cảm ơn anh.”

Ở nhà ba mẹ thật ra là đề nghị của Tần Phong, bà biết con trai khó nói, trong lòng con trai có suy nghĩ này nên Tần Phong liền thay anh nói ra, hiện tại, con trai và Tô Mân vừa giống người xa lạ lại giống người thân, mối quan hệ này muốn hàn gắn lại hay là phải trải qua một hồi trắc trở nữa, thì tạm thời nên để cô ở lại bên cạnh mình trước, con trai cũng yên tâm hơn.

Sở Du sợ cô sẽ cảm thấy ngại, anh nói: “Chỗ ba mẹ sống là căn nhà cũ thôi, tuy rằng hơi nhỏ, nhưng có hai phòng ngủ, em ở riêng một phòng, sẽ không đụng chạm gì đến ba mẹ đâu.”

Tô Mân chỉ gật đầu, cũng không nói gì.

“Các hàng xóm láng giềng cũng là chỗ quen biết nhiều năm, về chuyện chúng ta, hai năm trước anh chỉ nói em ra nước ngoài tu nghiệp thôi.”

À, thì ra là nói cô ra nước ngoài tu nghiệp, có thể thấy được bên nhà chồng ai cũng giữ gìn cho cô, biết bao nhiêu bà mẹ chồng và chồng có mâu thuẫn gây gổ với vợ trước, liền ra sức bôi nhọ vợ trước cùng gia đình bên vợ, ước gì có thể lột da đối phương mới hả được con giận, người nhà họ Sở đều là

người có tình.

Cô nhin không được, nói: “Sở Du, thật sự cảm ơn anh.”

Sở Du chỉ nhìn cô, nói thật, cô rất đẹp, mỗi người trong chúng ta đều có một mặt ích kỷ, đều cảm thấy người mình yêu chính là người xinh đẹp nhất. Thật ra, xinh đẹp không phải như vậy, mà trong mắt mọi người phải được công nhận là đẹp mới thật sự là xinh đẹp. Tô Mân chính là như vậy, cô hết như một khối pha lê động lòng người, với đôi mắt to tròn, đôi môi hơi mỏng, làn da trong suốt, khi mỉm cười thì gương mặt rạng rỡ, làm cho người khác nhìn không khỏi rung động.

Trong lòng anh thờ dài.

Thật sự không ngờ sẽ có một ngày ngồi tán gẫu với vợ trước thế này.

Ăn xong, hai người ra khỏi tiệm mỹ, đi về phía bãi đỗ xe.

Một cơn gió thổi đến, Tô Mân ôm chặt cánh tay mình, bên trong tiệm ẩm áp, vừa ra gió thật sự có hơi lạnh.

Sở Du lập tức phát hiện ra, anh liền kéo vai cô qua, ôm lấy cô vào lòng mình, đi về phía chiếc xe.

Tim Tô Mân đập rất nhanh, đây là lần đầu tiên anh thân mật với cô như vậy.

Hai người bước nhanh đến bên cạnh xe, lúc này bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng gọi, “Luật sư Sở!”

Sở Du quay lại, anh mỉm cười: “Tổng giám đốc Triệu.”

Là Triệu Huyền.

Anh ta đang mở cửa chiếc xe màu xám bạc trên đường, hình như cũng mới vừa ăn cơm ở gần đây xong, đang định lấy xe.

“Trùng hợp quá, anh cũng đến đây dùng cơm à?”

“Đúng vậy, anh Triệu.”

Vốn dĩ chỉ là chào hỏi đơn giản, hai bên cũng không có ý kéo dài, nhưng khi Triệu Huyền vô tình lướt nhìn qua người ở bên cạnh Sở Du, anh bỗng nhiên giật mình.

Anh đang nhìn Tô Mân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41: Triệu Huyền Sinh Nghi

Ánh mắt của Triệu Huyền rơi vào trên người Tô Mân, lập tức giống như bị dán ở đó, không chịu dời đi, chỉ nhìn chăm chăm Tô Mân.

Tô Mân cũng không hề để ý, cô nghe thấy có người gọi chồng cô, chỉ nghĩ là bạn của anh, cho nên sau khi nhìn thoáng qua Triệu Huyền, liền nhìn sang Sở Du ở bên cạnh.

Sở Du khách sáo chào tạm biệt Triệu Huyền: “Anh Triệu, hôm nào gặp lại sau nhé!”

Anh và Tô Mân xoay người muốn đi, không ngờ đột nhiên Triệu Huyền từ trong xe bước xuống, đuổi theo sau lưng Sở Du và Tô Mân, nắm lấy cổ tay của Tô Mân.

Hành động bất ngờ này khiến Tô Mân hoảng hốt, cô rút tay lại theo bản năng, muốn tránh khỏi Triệu Huyền.

Lúc này, Sở Du mới phát hiện ra hành động kỳ quặc của Triệu Huyền, anh cảm thấy khó hiểu, “Anh Triệu.”

Triệu Huyền vẫn đang nhìn Tô Mân trân trối, anh hỏi Tô Mân, “Tiểu Mạn à?”

Sở Du tiến lên tách tay anh ta ra, anh tăng thêm âm lượng, “Anh Triệu à?”

Lúc này, Triệu Huyền mới tỉnh táo lại.

Sở Du lấy tay Triệu Huyền ra, Tô Mân hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, cô núp sau lưng của Sở Du.

Triệu Huyền vẫn còn đang nhìn Tô Mân, Tô Mân lại giống như đang chơi trốn tìm với anh, né trái tránh phải không dám thò đầu ra.

“Luật sư Sở, cô ấy là?”

Sở Du trả lời: “Cô ấy là vợ tôi, Tô Mân.”

Triệu Huyền kinh ngạc, “Vợ anh ư?”

“Vâng đúng vậy, anh Triệu quen cô ấy à?” Sở Du nghĩ nghĩ rồi kéo Tô Mân lên trước, “Tiểu Mân, vị này chính là tổng giám đốc Triệu của điện tử Hiệp Thành.”

Tô Mân đành phải đi ra, cô rụt rè chào hỏi Triệu Huyền: “Xin chào tổng giám Triệu.”

Triệu Huyền hoài nghi, “Cô tên gì?”

Sở Du trả lời giúp Tô Mân: “Cô ấy tên là Tô Mân, là Tô trong tua cò, Mân trong ngọc thạch, lúc trước là phóng viên của nhật báo kinh tế dân sinh, anh Triệu quen biết vợ tôi ư?”

Triệu Huyền không tin: “Anh nói cô ấy tên Tô Mân? Là vợ anh?”

“Vâng đúng vậy.”

Triệu Huyền lại nhìn Tô Mân một hồi, rốt cục anh cũng bình tĩnh lại.

“Thật ngại quá, luật sư Sở, diện mạo của vợ anh... rất giống một người quen cũ, đúng là giống nhau như đúc, vừa rồi nhìn thấy còn khiến tôi sợ hết hồn, tôi còn tưởng... được gặp lại bạn cũ chứ.”

Hóa ra là vậy, Sở Du thả lỏng, anh rộng rãi nói: “Tôi cũng thường gặp phải tình huống thế này, cũng hay có người vô vai tôi, còn nhiệt tình tán gẫu với tôi nữa, kết quả nói chuyện cả buổi mới phát hiện nhận nhầm người, chỉ có thể nói do nhân khẩu của Trung Quốc quá nhiều, không ít người có diện mạo giống nhau.”

Triệu Huyền lấy lại tư thái như bình thường, anh đi đến bên cạnh Tô Mân: “Chào chị Sở.”

Tô Mân ngẩng đầu lên.

Cô nhìn thoáng qua người đàn ông điển trai, mày rậm mắt to này rồi nhanh chóng cúi đầu, lại nép sau lưng của Sở Du.

Triệu Huyền nhìn chằm chằm cô hồi lâu, rốt cuộc có hơi thất vọng, buồn bã nói: “Có lẽ vậy... thật ngại quá, chị Sở.”

Tô Mân mỉm cười với anh.

Sở Du lễ độ nói: “Hôm nào gặp lại, tổng giám Triệu.”

“Tạm biệt luật sư Sở, ngày mai anh đi công tác đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Hôm nào có thời gian mời hai vợ chồng anh dùng cơm nhé, rất hân hạnh được mời hai người.”

“Cảm ơn, có thời gian nhất định sẽ đi.”

Cuối cùng hai người cũng chào tạm biệt nhau.

Sở Du và Tô Mân lên xe trước, sau khi lên xe, Sở Du giúp cô thắt dây an toàn xong, khi khởi động xe, anh nhấn còi về phía Triệu Huyền ý bảo gặp lại sau.

Triệu Huyền lại ngẩn ngơ đứng trong bãi đỗ xe. Cho đến khi xe Sở Du rời khỏi, anh vẫn còn đứng ở đó.

Tô Mân tò mò quay đầu lại nhìn, trong bãi đỗ xe không có người khác, dưới ánh đèn đường, bóng dáng Triệu Huyền trải dài vô cùng gầy yếu.

Cô hỏi Sở Du: “Sở Du, anh ta là ai vậy?”

“Anh ta à? Là người ủy thác của anh, chính là ông chủ trong vụ kiện vi phạm bản quyền mà anh nói với em đó, vừa rồi không làm em sợ chứ.”

“Hả? À không.”

“Em có ấn tượng với anh ta à?”

“Dạ không.”

Sở Du an ủi cô: “Không sau đâu, thường hay gặp phải chuyện nhận lầm người mà, có lẽ còn có người mượn có nhận nhầm người để tiếp cận em, không cần quá để ý tới mấy chuyện này.”

“Dạ.”

Sở Du còn nói thêm: “Chắc chắn là anh ta nhận sai người rồi, hai người không thể quen biết nhau, người tên Triệu Huyền này trước kia chưa từng đến Thanh Đảo, nửa năm trước anh ta mới đến Thanh Đảo để đầu tư xây dựng nhà xưởng, là người Đài Loan.”

“À.”

Hai người về tới bệnh viện, Sở Du đi lấy nước ấm, sau khi thử độ ấm xong thì gọi Tô Mân: “Tiểu Mân, rửa chân đi em.”

Tô Mân lại đang trong nhà vệ sinh nhìn vào gương suy nghĩ.

Cô lại bất giác nghĩ đến người đàn ông tên Triệu Huyền kia.

Theo như lời của Sở Du, trước kia họ không thể nào gặp nhau mới đúng, nhưng tại sao khi nhìn thấy anh ta, cô lại có một thứ cảm giác rất kỳ lạ?

Suy nghĩ kỹ lại, mặc dù người đó có hơi thất thố, nhưng cũng không đáng ghét, sau khi anh ta lấy lại bình tĩnh thì đáng về cũng nhã nhặn lịch sự, rất nhiều người làm ăn có ánh mắt sáng quắc như tên trộm, thấy phụ nữ đẹp lại càng nhếch mày thay đổi vẻ mặt khác, đuôi lông mày khé mắt đều là vẻ dâm dăng, người tên Triệu Huyền này thoạt nhìn không giống loại người đó.

Sở Du ở bên ngoài trải giường, tiếng động sột soạt, cô bị tiếng động nọ quấy rầy, nên lấy lại tinh thần.

“Em nhớ ra rồi.”

Sau khi rửa chân xong, Tô Mân nói, “Em nhớ ra người có tên Triệu Huyền này rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Người Cười Dưới Trăng

Sở Du đang trải ra giường, anh cũng hơi bất ngờ: “Hả? Em thật sự quen biết anh ta ư?” Tô Mân nói: “Không phải, mấy hôm trước có chương trình liên hoan ca nhạc, hình như công ty họ là đơn vị tài trợ chính, đài truyền hình đã làm một bài tin tức cho họ, trong đó có bài phát biểu dài mấy phút của anh ta.”

Hóa ra là vậy, Sở Du không biết tại sao lại cảm thấy vui mừng, vui mừng vì Tô Mân không quen biết Triệu Huyền.

Hai người đều nằm xuống giường của mình, “Ngủ đi em!” Sở Du ấm áp nói.

Màn đêm buông xuống, Tô Mân lại không cảm thấy buồn ngủ, cô nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, trên chiếc giường xếp, Sở Du đưa lưng về phía cô, hình như đã ngủ say.

Anh nghiêng người, chân co lại, vô tình chặn bị đè dưới thân, hơn nửa người đều lộ ra bên ngoài.

Tô Mân có chút không nỡ, cô lặng lẽ xuống giường, muốn đắp lại chăn cho anh.

Sau khi xuống giường, cô cẩn thận nâng cánh tay anh lên, rút chăn ra, sau đó lại vô cùng cẩn thận đắp lên người anh.

Đúng là anh đã ngủ rất sâu, không hề phát hiện ra.

Đèn lớn trong phòng đã tắt hết, chỉ bật chiếc đèn nhỏ, nương theo ánh sáng mờ mờ, cô len lén nhìn người chồng đã từng đầu ấp tay gối với mình.

Tuy rằng chỉ có kỷ ức của một tháng nay, nhưng anh đã bén rễ trong lòng cô, thành thân hộ mệnh của cô, ngày ngày đợi anh, cùng anh nói chuyện phiếm

đã trở thành chuyện cô trông đợi nhất, ngày mai anh sẽ đi công tác, lần này lại mất mấy ngày mới về, trong lòng cô cảm thấy buồn bã trống vắng.

Cô nương theo ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, ngắm nhìn anh thật tỉ mỉ.

Là bản thân có lòng riêng ư? Sao lại có cảm giác diện mạo của chồng cô lại đẹp trai như vậy, ở bệnh viện người đến kẻ đi nhiều đến thế, có người nhà, người bệnh trẻ tuổi, còn có bác sĩ nam khôi ngô tựa ánh mặt trời, nhưng diện mạo người nào cũng không điển trai bằng chồng cô.

Thật ra thì mặc dù Sở Du cũng đẹp trai, nhưng tuyệt đối không phải dạng đẹp trai nhưc nhỏi, sở dĩ trong mắt chỉ có anh không có ai khác, không ngoài một nguyên nhân, con người đều có lòng riêng, yêu ai thích ai, thì tất cả khuyết điểm của người đó đều hoàn mỹ không khiếm khuyết, cho dù người đó có tự cao tự đại hay kiêu căng, thì cũng đáng yêu giống như trẻ con vậy.

Bỗng nhiên trái tim cô đập mạnh, bắt đầu sinh ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Cô kè mặt đến gần, tự nói với chính mình, mình chỉ hôn anh một cái, chỉ một cái thôi.

Sở Du đang mơ màng ngủ, bỗng nhiên cảm thấy giữa hơi thở có chút ngứa ngáy, anh chớp chớp mở mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt xuất hiện trước mắt anh, theo bản năng anh hết hồn, nghiêng mặt qua, vừa nghiêng mặt qua thì đúng lúc va vào mặt của Tô Mân, Tô Mân bị dọa không hề nhẹ, vồn nhẹ tay nhẹ chân như tên trộm, kết quả lúc này lại bị ngắt ngang, tay chân lóng ngóng, cơ thể lập tức ngã nhào vào trên người Sở Du.

Sở Du kêu lên: “Tiểu Mân.” Bản người lên muốn đến đỡ cô, nhưng tay vừa nâng lên trên, lại đặt thẳng ngay trước ngực của Tô Mân, nắm lấy hai khối mềm mại ở trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Nụ Hôn Nồng Nàn

Vừa tiếp xúc với bộ ngực cô, anh lập tức tỉnh ngủ. Giống như bị phóng tay, anh nhanh chóng rút tay lại, Tô Mân không khống chế được cơ thể bèn ngã nhào xuống người anh.

Cô gấp gáp nói năng lộn xộn, giải thích, “Xin lỗi, thật sự xin lỗi anh!”

Hai người đều tỉnh táo, một người leo xuống, một người ngồi tại chỗ, đều xấu hổ đến không biết làm thế nào.

Vẫn là Sở Du phản ứng trước, anh xuống giường đẩy cô về lại giường, nửa trách móc nửa lúng túng: “Em xuống giường làm gì? Mau mau lên giường ngủ đi.”

Tô Mân đành phải giải thích: “Em, em chỉ là muốn đắp lại chăn cho anh.” Tiếng của cô lí nhí hết như tiếng muỗi kêu.

Sở Du cũng áy náy không yên, anh liên tục nói, “Không sao mà, anh ngủ xấu nét lắm, thường hay đá chăn đi, cho nên trước giờ trên giường chúng ta cũng không có chăn.”

Hiện giờ hai người đều trở về giường của chính mình, ý thức cũng thanh tỉnh, nói xong mấy câu lúng túng đó thì lập tức lại rơi vào cục diện bế tắc, không tìm thấy đề tài chung, không biết nên nói gì tiếp theo.

Thật lâu sao, Tô Mân mới nói: “Ngủ không được hay là trò chuyện đi!”

“Ừm.”

“Ban ngày ở phòng trực y tá có đọc quyển sách, là Thủy Hứa truyện của Tiểu Yến Tử[1].”

Anh cười: “Em và cô chim ngốc đó cũng khá giống nhau.”

“Trong ba người Lưu Bị, Quan Vân Trường, Trương Phi kết nghĩa vườn đào, người đáng yêu nhất vẫn là Trương Phi.”

“Cũng đúng, tuy rằng thật thà, nhưng lại anh hùng, trọng tình trọng nghĩa, được người người yêu mến.”

Anh nhin không được lấy tay gối đầu, trong bóng tối cùng cô nói chuyện phiếm.

Lát sau, Tô Mân bỗng nhiên thờ dài.

“Em sao vậy?”

Tô Mân khẽ nói: “Ba mẹ em mất, người thân như cậu hay dì thì cũng không có ở đây.”

Sở Du hiểu được tâm tư của cô, cô lo lắng nếu mình quay về nhà chồng, sẽ có chút xa lạ với mẹ chồng, dù sao từ xưa đến nay quan hệ mẹ chồng nàng dâu vẫn là vấn đề nan giải.

Anh an ủi cô, “Đừng lo lắng, họ chỉ là ở thành phố khác thôi, cũng chỉ mất mấy tiếng đồng hồ lái xe tới đó thôi mà.”

“Cái gì em cũng không nhớ.”

“Không sao, tất cả đều có thể làm lại từ đầu mà.”

Tô Mân đột nhiên hỏi: “Vậy thì chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa hay không?”

Trái tim Sở Du lại đập loạn, không biết là hoảng hốt hay là xót xa.

Tô Mân nghiêng người, tay gối lên cái gối, cô cẩn thận phỏng đoán về mặt anh trong bóng tối.

Anh không trả lời, không trả lời là ý gì nhỉ? Cô buồn bã, không nói nhiều lời nữa.

Thật lâu sau, cô nghe thấy anh nói: “Anh thường suy nghĩ một chuyện, ngày nào cũng vui đầu vào công việc hết như máy móc, vòng đi vòng lại, ngày qua ngày. Lúc nào mới cảm thấy thoải mái nhất vui sướng nhất? Thật ra, con người không có áp lực, quên hết quá khứ chính là một chuyện hạnh phúc, nếu có thể có cơ hội bắt đầu lại lần nữa, đối với rất nhiều người mà nói lại là ý tưởng mà họ tha thiết ước mơ, nếu thật sự cho anh một cơ hội để làm lại từ đầu như vậy, thì anh có can đảm tiếp nhận hay không?”

Tô Mân im lặng lắng nghe.

Anh cũng trở mình, lặng lẽ đối diện với cô.

Trong phòng bệnh, chỉ có ánh đèn nửa sáng nửa tối, dưới ánh đèn, khuôn mặt Tô Mân như bao phủ một ánh sáng mờ mờ, anh hết nhìn rồi lại nhìn, ý nghĩ của anh dần dần bay lên.

Tô Mân cũng đang nhìn anh, thật lâu sau, Tô Mân bỗng nhẹ nhàng hỏi anh: “Sở Du, anh có thể ôm em một chút không?”

Sở Du giật mình.

Anh bất động hai giây, sai đó ngồi dậy, giường cọt kẹt một tiếng, anh đứng lên khỏi giường xếp, đi đến bên cạnh giường của cô.

Tô Mân cũng không biết tại sao lúc này mình lại nói như vậy, trong lúc nhất thời, cô căng thẳng đến miệng lưỡi khô khốc, đầu ngón chân cũng không ngừng co quắp vào nhau, không nghe theo điều khiển của cô.

Sở Du cẩn thận vén chăn của cô lên, anh tiến người vào, lên giường, giường lại cọt kẹt một tiếng, tiếp nhận trọng lượng của anh, anh ôm cô vào lòng.

Tô Mân vô cùng xúc động, cô bất giác dựa sát vào người anh, choàng tay qua, khoát lên sau lưng anh, độ ấm và sức mạnh trên người anh như chậm rãi truyền qua cơ thể cô, thoáng làm cho cô cũng dần cảm thấy ấm áp.

Sở Du cũng hồi hộp và có chút bứt rứt, anh không dám ôm chặt cô, chỉ cẩn thận ôm cô vào lòng, hết như ôm một đứa trẻ.

Hai người đều mang theo một chút thấp thỏm, một chút khẩn trương để ôm nhau, cuối cùng anh cúi đầu xuống, không cảm lòng nổi, nghiêng đầu tìm kiếm đôi môi cô.

Bất thành linh có một cảm giác rất giống với cái ngày đầu tiên quen nhau, trong buổi chiều nóng nực ấy, anh nhìn thấy cô, tìm anh đập loạn không thôi, tâm nhĩ va đập vào vành tim, phát ra tiếng thành thịch trầm đục, ánh nắng xuyên qua đám lá, anh rất muốn lên hôn môi cô.

Vì thế, ngày đó anh làm vậy thật.

Hiện giờ, anh cũng làm như vậy.

Khi lần đầu tiên hôn cô, trong miệng cô có mùi cay cay mặn mặn của món thịt nướng vừa ăn xong, đầu lưỡi ngọt liếm thanh mát, anh tham lam mút lấy đầu lưỡi cô, hưởng thụ vị ngọt nhẹ nhàng trong khoang miệng cô. Hiện giờ cũng vậy, anh hôn cô, trong miệng cô có mùi kem đánh răng bạc hà vừa mới đánh xong, tràn đầy khoang miệng, vô cùng thanh mát, anh xúc động, hôn lấy môi cô, nhìn không được tiếp tục hôn sâu hơn.

Anh hôn cô thật cẩn thận, giống như lo sẽ làm cô sợ, Tô Mân cũng cẩn thận đáp lại anh, thời gian xa anh khá lâu, mọi thứ lại không có ấn tượng, gần như cô đã quên cảm giác hôn là gì, bây giờ được người đàn ông này mang theo cảm giác đẹp đẽ vừa giống như thám hiểm vừa giống như thử nghiệm cảm giác mới hoàn toàn, cô dần dần thả lỏng, cẩn thận phối hợp với anh.

Anh luồn tay vào sau lưng cô, khẽ vuốt dọc theo thắt lưng cô hướng lên trên, lúc chạm đến lưng cô mới phát hiện, cô không mặc áo ngực. Hiện giờ chạm

vào xương sống trơn mịn của cô, anh không thể kiềm chế được cảm xúc, nhìn không được anh càng đưa tay mò mẫm, sờ đến trước ngực cô, anh cẩn thận chạm vào nơi mềm mại của cô.

Cơ thể Tô Mân run lên, tay anh chỉ khẽ chạm vào, cúc áo trước ngực liền bật ra, anh cúi đầu xuống, hôn dọc theo xương quai xanh của cô xuống dưới.

[1] Do Tiểu Yến Tử nhà mình bị ngốc, thủy hử truyện vốn viết là 水浒传 mà cô lại tưởng là 水许传, chuyện này đã thành một giai thoại luôn rồi, cho nên bây giờ ở TQ, nhiều khi người ta hay đọc chệch tên truyện Thủy Hử thành Thủy Hứa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 44: Thời Khắc Chân Tình

Đầu Tô Mân hơi ngửa lên, cô nhẹ nhàng tiếp nhận nụ hôn của anh, mặc cho hơi thở nóng cháy của anh từ cổ cô chạy xuống xương quai xanh, rồi dừng lại trước ngực cô. Sở Du nhẹ nhàng cắn mút cô, ngậm lấy nơi mềm mại của cô, hơn hai năm không chạm vào cơ thể cô, bây giờ cô lại hiển hiện trước mặt anh chân thật đến thế, như đang khiêu khích mỗi một tế bào thần kinh mẫn cảm nhất của anh, cơ thể anh đều đang run rẩy rất nhỏ, rất muốn rất muốn tiếp tục tiến tới.

Anh hút lấy mùi hương trên người cô có chút tham lam cũng có chút si mê, cơ thể cô có cảm giác quen thuộc, dù đồ lòng anh nóng lên, nhìn không được anh dùng sức, nghiêng người qua, anh nằm trên người cô. Nhưng cơ thể anh vừa mới nằm lên, Tô Mân đột nhiên rên lên một tiếng.

Sở Du nhất thời kinh hoàng, không xong rồi, cô vẫn còn là bệnh nhân, trên đùi còn có vết thương, sao anh lại có thể làm mạnh đến vậy?

Anh vội vàng buông cô ra, lập tức nhảy xuống giường trở về chiếc giường xếp của mình, không thể ngủ cùng cô trên một cái giường được, nếu không nhất định sẽ xảy ra chuyện mất.

Tô Mân cũng cảm thấy vô cùng tệ hại, cô kéo chăn qua đắp lên người mình, ở trong chăn, cô hoang mang rối loạn cài lại cúc áo.

“Em ngủ đi, mau ngủ đi!” Sở Du vô cùng xấu hổ, không dám nhìn cô, đắp chăn xong liền xoay người đưa lưng về phía cô.

Tô Mân ngoan ngoãn dạ một tiếng, vùi mình vào trong chăn. Nhìn tấm lưng anh, cô cẩn thận lấy tay ra, vẽ một đường dọc theo đường cong sau lưng anh, sau đó mới cảm thấy hài lòng rút tay về, nhắm mắt lại.

Nói là ngủ, cô vẫn không thể ngủ yên, chỉ nằm ở đó, mặt mày đỏ ửng. Trước kia ở cùng anh là như vậy sao? Trong lòng cô hoảng hốt, vừa rồi anh vô cùng thân thiết, vừa gần nhau một chút mà đã mãnh liệt hôn cô, khiến cho lòng cô rối bời, ngay cả nhịp tim cũng không đập theo quy luật của nó, trước kia tình hình đặc biệt lúc hai người ở bên nhau là tình hình thế nào nhỉ?

Thật ra, Sở Du cũng không ngủ được, phải nhắm nhìn, đè nén thật khó, anh chau mày, cả người cũng co lại một đống, vô cùng khản trương. Đây thật sự là lần đầu tiên anh không thể kiềm chế được sau khi cô trở về, vừa rồi không giữ được thì súng đã phát hỏa rồi, anh là người đàn ông bình thường, đối với người phụ nữ mình muốn mà muốn cũng không dám muốn, áp lực thế này đúng là một loại dày vò.

Cổ họng anh khô khốc, không khỏi khụ một tiếng rầu rĩ.

Nhưng sau khi khụ một tiếng thì ngực vẫn khó chịu, anh linh cảm có điều bất ổn, muốn ngồi dậy.

Tô Mân cũng phát hiện ra sự khác thường của Sở Du, cô thấy lưng anh không ngừng run rẩy, hình như đang khó chịu ho khan, nhưng sợ phát ra lớn tiếng làm ồn đến cô, cho nên cong người bụm miệng lại ho, nhưng lúc ho anh lại thở ra rất mạnh, hít sâu không ngừng.

Tô Mân hoảng hốt, cô bật dậy, lập tức bật đèn. Quả nhiên dưới ánh đèn, cô thấy Sở Du đang ấn ngực, chân mày chau lại, mắt nhắm nghiền, chính xác là anh đang cố gắng hít thở, trong cổ họng phát ra tiếng thở dốc dồn dập.

Tô Mân lập tức đỡ anh ngồi dậy, sau đó nhấn chuông gọi bác sĩ.

Bác sĩ nhanh chóng chạy đến, lập tức kiểm tra sức khỏe cho Sở Du.

Trong lúc rối ren, cô lo lắng hỏi bác sĩ: “Chồng tôi thế nào rồi?”

Sở Du chỉ mới ổn định lại một chút, thì ra bệnh suyễn của anh tái phát, lại không mang thuốc. Cũng may đây là bệnh viện.

Đợi đến khi bác sĩ cho anh thở oxy, rồi sau đó cho anh uống thuốc, rồi cuộc anh mới thở bình thường lại.

Tô Mân căng thẳng đến nỗi sắc mặt thay đổi, lần cấp cứu vừa rồi, bác sĩ làm kiểm tra cho Sở Du, cô bất an đứng ở một bên, cắn móng tay, lo lắng đến nỗi trong mắt toàn là nước mắt.

Sở Du vẫy tay về phía cô, anh ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô an ủi: “Yên tâm đi em, anh không sao.”

“Xin lỗi anh, em không biết anh bị suyễn.”

Đúng là anh có bệnh suyễn nhẹ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống. Trước kia, Tô Mân là người chu đáo, buổi tối anh phát bệnh, cô cũng sẽ khăn trương như vừa rồi, lập tức lấy thuốc cho anh, nhưng hiện giờ chỉ là cô bị mất trí nhớ, không nhớ mà thôi.

Anh mỉm cười trấn an cô: “Chuyện em không biết còn rất nhiều, nói cho em biết, thật ra mãi cho đến lúc 5 tuổi anh vẫn nói chuyện không rõ ràng, mấy đứa trẻ khác đều nghịch ngợm bảo anh bị đần độn, nói năng lộn xộn, làm mẹ anh thường ôm anh khóc.”

Cô mỉm cười, “Nhưng hiện giờ anh rất thông minh!”

Bệnh suyễn tái phát, uống thuốc xong, anh có hơi mệt mỏi, chỉ lẳng lặng nhìn cô mỉm cười.

Tô Mân áp bàn tay nhỏ nhắn lên trán anh, nhắc lên, rồi lại phủ lên mí mắt anh, cô dỗ anh: “Ngủ đi anh, lần này, anh ngủ trước đi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Điều Phụ Đột Kịch

Buổi sáng hôm sau. Tô Mân đưa túi cho Sở Du, anh đã thay đồ xong.

Cô dặn anh: “Thuốc đã chuẩn bị rồi, ở ngoài phải chú ý ăn uống, mấy ngày nay trời trở mùa, thời tiết thay đổi thất thường, rất dễ bị cảm.”

Anh vừa chỉnh lại quần áo vừa bật cười: “Đôi lúc thật nghi ngờ, em thật sự bị mất trí nhớ sao?”

Tô Mân lại bày ra vẻ mặt hoang mang.

Sở Du nghiêm mặt, đặt câu hỏi hệt như giám khảo: “Luận ngữ là do ai viết?”

Tô Mân ngớ ra, chớp mắt mấy cái liền trả lời: “Là Khổng Tử.”

Sở Du nói: “Từ có viết, thi tam bách nhất ngôn tế chi viết tư vô tà.”

Tô Mân cười: “Là thi tam bách, nhất ngôn tế chi viết: tư vô tà[1].”

Sở Du liên tục lắc đầu, anh không thể không nói, “Tiểu Mân, em quả thật là một cô gái thông minh, chỉ số IQ cũng cao hơn anh nhiều, anh đây báỉ phục.”

Cuối cùng Tô Mân cũng nở nụ cười, bởi vì không trang điểm, cô để mặt mộc, hệt như lòng trắng trứng gà bóc.

Anh rung động, nhìn không được nâng hai tay lên, giữ lấy mặt cô, hít sâu một hơi rồi lại hôn môi cô.

Lần này không giống với tối qua, tối qua chỉ là đánh lén, lần này là đánh bắt ngờ. Tập kích bất ngờ mà không thềm nói gì cả, hơn nữa quần áo đã chỉnh tề, mút lấy môi cô rồi trực tiếp cướp lấy hơi thở và đầu lưỡi của cô.

Tim Tô Mân đập thành thịch, cô mở to mắt để mặc anh làm gì thì làm, tuy rằng lơ mơ, nhưng lập tức đã bị thứ hạnh phúc to lớn chôn vùi đến đầu óc mê muội.

Tần Phong, mẹ Sở Du, đúng lúc cầm theo hộp cơm giữ nhiệt đi vào, không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa ra, bà a lên một tiếng.

Sở Du nhanh chóng buông tay ra, bị bắt gặp, cả ba người đều cảm thấy xấu hổ.

Tần Phong đành phải khó xử nói: “Cam bán dưới lầu đang giảm giá, 6 cân 5 tệ, để mẹ xuống mua một ít.”

Sở Du vội vàng cân bà lại: “Khỏi đi mẹ, để con đi.”

Tô Mân cũng hơi ngượng, Tần Phong biết hôm nay Sở Du phải đi công tác, nên sớm thế này mới đến bệnh viện, lại đem thức ăn ngon cho cô, điều này khiến cô vô cùng cảm kích.

Trong lòng Tần Phong thở dài, đứa con dâu này trở về, nói ngốc nghếch nhưng thật ra cũng có vài phần đáng yêu, nói thông minh lại cũng có chút ngây thơ thật thà, nếu không phải vì con trai, có người làm mẹ nào lại rộng lượng bằng lòng tha thứ cho đứa con dâu bỏ nhà đi chứ?

Hôm nay, đứng dịp viện trưởng đến kiểm tra các phòng, đi đến phòng của Tô Mân, viện trưởng hài lòng nhìn báo cáo bệnh án, khi bệnh nhân này được đưa đến thì đồng tử cũng đã co lại, không ngờ cùng tử thần tranh cao thấp, vẫn là y thuật cao siêu của phía bệnh viện chiến thắng, viện trưởng cũng không khỏi tán thưởng.

“Toàn bộ đều hồi phục tốt, thậm chí không có di chứng gì đặc biệt rõ ràng, xem như trong cái rủi còn có cái may.”

“Bác ơn bác sĩ.”

“Theo dõi tiếp một tuần nếu không có gì đáng ngại thì có thể xuất viện.” Viện trưởng lại kiểm tra vết thương trên đùi Tô Mân, “Cũng may là chỉ bị thương phần mềm, không tổn thương đến xương, vết thương trên da thịt chỉ cần dưỡng là được.”

Mọi người đang nói chuyện, bỗng nhiên cửa bị đẩy mạnh ra, một giọng nữ chua ngoa vang lên, “Vết thương trên da thịt có thể dưỡng được, vậy còn vết thương tâm hồn thì sao?”

Giọng nói này bất chợt vang lên, tiếng lại cực kỳ đanh đá, mọi người không hẹn mà cùng quay về phía cửa, chỉ nhìn thấy một phụ nữ trung niên ngoài 50, mặc áo khoát dài màu xám, vẻ mặt u ám, nhìn mọi người với ánh mắt kỳ quái, bà ấy lại lạnh lùng nói tiếp: “Nói sai rồi sao? Đã thương người khác sợ nhất là thương tâm, nếu trong lòng bị thương, còn có thể sống được sao?”

[1] Dịch nghĩa: Khổng Tử có viết: “Kinh thư có ba trăm bài, một lời bao trùm được hết, đó là: Tư tưởng không lệch lạc.”

Thật ra, hai câu trên là một nhưng Tô Mân chỉ thêm dấu chấm phẩy vào thôi. Đây cũng là một đặc điểm của văn cổ TQ, hồi xưa chưa có chấm phẩy nên câu văn khó hiểu lắm, nhất là những câu nói của mấy bậc nho gia như Khổng Tử, ngắn gọn súc tích. Sau này người ta mới thêm chấm phẩy vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 46: Cậu Chủ Đa Tình

Tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, đây điển hình là nhân vật điều ngoa đanh đá cán người ở đầu phố, là ai vậy? Tần Phong phản ứng trước, “Bà Tôn? Truyền Liên?”

Người bước vào lại có thể là mẹ của Từ Mỹ Quân, Tôn Truyền Liên.

Chỉ thấy cơ thể tiều tụy của bà đứng chắn ở cửa phòng bệnh, khoanh tay, khuôn mặt gầy gò bần nhon không có vẻ gì là ôn hòa, giữa hai cánh môi bắn ra một tràng, “Mọi người thật lòng nói thử xem, trên đời này thật sự có chuyện mất trí nhớ như thế này sao? Mất trí nhớ mà tôi biết là tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều quên sạch, chưa hề có chuyện như hiện giờ, chỉ quên có một phần ký ức, ở phương diện khác vẫn là người thông minh lanh lợi?”

Cả viện trưởng lẫn bác sĩ thực tập trong phòng đều chẳng hiểu gì cả, Tô Mân lại càng không biết làm sao, chỉ có một mình Tần Phong lúng túng đón nhận, muốn ngăn Tôn Truyền Liên lại, trong lòng bà thăm kêu khổ, Tôn Truyền Liên xuất hiện ngay lúc này, nhất định là Bạch Cốt Tinh đưa com[1], lòng dạ không yên đến khiêu khích, hơn nữa Tần Phong rất hiểu con người của Tôn Truyền Liên, đây là một con heo mập đã bị chọc tiết, không sợ bóng nước sôi, là hạng lưu manh, vừa nhìn thấy bà ấy, trong lòng Tần Phong không ngừng than thở.

*** www.greenhousenovels.com ***

Triệu Huyền bước ra khỏi thang máy, anh đứng trước phòng trực y tá, có hơi do dự.

Người đàn ông điển trai đứng ở chỗ đó cũng là một quang cảnh, anh chỉ đứng trước phòng trực thôi thì đã thu hút biết bao nhiêu nữ y tá trẻ, cô y tá vô cùng lịch sự và e thẹn tiến đến hỏi anh: “Chào anh, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh?”

Triệu Huyền nhìn toàn bộ phòng bệnh của tầng này, suy nghĩ một lát liền hỏi y tá, “Xin hỏi ở đây có bệnh nhân nào tên Tô Mân không?”

Người đàn ông này mặt mũi quá mức khôi ngô, hơn nữa nói chuyện còn nhã nhặn lễ độ, điều này càng khiến cô y tá có ấn tượng tốt với anh, tuy rằng không quen, nhưng cô lại nhiệt tình trả lời, “Vâng có, anh rẽ trái vào phòng thứ hai, phòng 608.”

Triệu Huyền à một tiếng, anh nâng bó hoa bách hợp màu trắng được gói cẩn thận lên, ngập ngừng một chút nhưng vẫn đi về phía phòng bệnh.

Vừa mới đi đến cửa phòng bệnh liền thấy bác sĩ đang chen lấn đi ra ngoài, bên trong phòng truyền đến tiếng mắng chửi của phụ nữ, một phụ nữ khác đang không ngừng khẩn thiết khuyên can, còn cô gái thì đang khóc.

Ở hành lang, những bệnh nhân khác và người nhà của họ cũng bị tiếng động bên này hấp dẫn, lò đầu ra xem náo nhiệt.

Viện trưởng bức bối căn dặn những người khác, “Nhanh chóng gọi bảo an đến kéo họ ra, đây là bệnh viện, họ muốn đánh cũng được nhưng không thể đánh nhau trong bệnh viện.”

Phụ nữ đánh nhau cũng giống như chó điên sủa bầy, còn động thủ mạnh hơn so với đàn ông, người xung quanh chỉ đứng nhìn, đâu dám bước tới ngăn cản.

Triệu Huyền vừa nghe thấy tiếng xô xát trong phòng, đúng là phòng 608 của Tô Mân, trong lòng anh cả kinh, lập tức chạy vội đến.

Anh vừa chạy đến cửa phòng, quả nhiên thấy bên trong có một phụ nữ đang cấu xé Tô Mân, tay nắm lấy tóc cô, chính xác mà nói đã kéo xuống bộ tóc giả của cô, hiện giờ một tay đang túm lấy da đầu của Tô Mân mà xâu xé, tay kia thì nheo mắt tai cô, như vậy mà bà ấy vẫn còn chưa cam lòng, xé không được da đầu cô, bà ấy liền giơ tay tát liên tục lên mặt của Tô Mân, người phụ nữ trung niên bên cạnh gấp đến nỗi không ngừng ngăn cản, vừa ngăn cản vừa dùng thân thể che chắn cho Tô Mân, còn luôn miệng cầu xin bà ấy.

Trong phòng bệnh có hai bác sĩ muốn nhanh chóng chạy đến ngăn cản, nhưng sức chiến đấu của người đàn bà đánh đá này thật sự quá mạnh mẽ, lại bị bà ấy thúc khuỷu tay một cái, hai bác sĩ liền bị đẩy ngược về sau.

Tô Mân bị Tôn Truyền Liên tát vào mặt, cái tát thật mạnh này khiến trước mắt nổ đom đóm, Tần Phong che cho cô trên cổ cũng bị Tô Truyền Liên cào cấu đến chảy máu, cả mẹ chồng lẫn nàng dâu đều vô cùng thê thảm.

Tôn Truyền Liên mở miệng mắng chửi: “Con đ*, hồ ly tinh, hai năm trước nếu không phải mày lên chồng làm chuyện bẩn thỉu thì làm sao không nói tiếng nào liền bỏ đi? Hiện giờ ở bên ngoài bị thằng khác đá, làm ba cái chuyện hôi thúi rồi lúc này mới nghĩ đến chuyện quay về chui vào chốn của chồng cũ? Mày là con đàn bà đề tiện chuyên đi phá hoại tình cảm của người khác!”

Tôn Truyền Liên này trời sinh có tính chanh chua, chửi nhau nổi tiếng khắp làng trên xóm dưới, hiện giờ mở miệng nói, thật sự là rung chuyển cả tòa nhà, tất cả mọi người đều chấn động.

Tần Phong che chở cho Tô Mân, bà là người thẳng thắn yếu đuối, tình huống thế này chỉ có thể luôn miệng cầu xin.

Tôn Truyền Liên một phen kéo Tần Phong ra, vóc người bà ấy không cao, nhưng lực cánh tay lại không nhỏ, vừa xô vừa đẩy, Tần Phong chỉ còn lại sự hoảng sợ, nhớ tới gì đó, Tần Phong thuận thế, lập tức té ngã xuống đất, xoa thắt lưng kêu đau: “Ôi trời ơi, lưng của tôi, lưng của tôi!”

Tần Phong muốn dùng chiêu này để Tôn Truyền Liên luống cuống, nhưng Tô Mân đâu biết, cô nhìn mẹ chồng, nghĩ mẹ chồng bị thương thật, nhưng khi cô đi lên trước, Tôn Truyền Liên lại thui một phát vào ngực cô, bà ấy chỉ vào Tô Mân liền mở miệng mắng chửi.

Ngay lúc bà ấy vung tay định đánh xuống, bỗng nhiên có một bàn tay duỗi tới, chặn lại tay của bà.

[1] Nhân vật Bạch Cốt Tinh trong Tây Du Ký giả thành thôn nữ đưa cơm cho chồng, ngụ ý Tôn Truyền Liên là người hiểm độc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 47: Chó Điên Cắn Người

Tôn Truyền Liên không ra tay được, bà quay đầu lại, nhìn thấy một chàng trai trẻ dáng người cao ráo, cánh tay của bà đang bị kiềm chặt trong tay anh. Giọng nói của Triệu Huyền rất lạnh, “Bà dám động vào cô ấy thử xem!”

Giọng nói này lại rất có sức uy hiếp, Tôn Truyền Liên không biết tại sao bị anh dọa sợ, người cũng đứng im tại chỗ.

Lúc này, hai bác sĩ thực tập mới dám tiến đến, cố gắng giữ cánh tay của Tôn Truyền Liên đẩy bà ta ra ngoài.

Tôn Truyền Liên vẫn không cam lòng, bà luôn miệng mắng chửi, chỉ vào mặt của Triệu Huyền quát: “Mày là thằng súc sinh nào? Dám cản đường bà hả?”

Triệu Huyền lạnh lùng nói: “Tôi không phải là súc sinh, nhưng mà nếu bà dám động vào cô ấy, thì đừng trách tôi khiến bà như súc sinh!”

Tần Phong té xuống đất kêu đau không ngừng, Tô Mân vừa đau vừa vội chạy đến đỡ bà, cô ngồi xồm bên cạnh Tần Phong, ôm Tần Phong vào lòng.

Cuối cùng, Tôn Truyền Liên cũng bị kéo đến hàng lang, ở hành lang bà ta vẫn tiếp tục mở miệng chửi đổng, Triệu Huyền nghe đến nhứu mày, anh cắn răng, “Rầm” đá một cú vào cửa phòng bệnh.

Bởi vì Tôn Truyền Liên này mắng người mắng quá khó nghe, lời lẽ tục tĩu. Rốt cuộc, phía bệnh viện không thể nhịn nữa, gọi bảo an kéo Tôn Truyền Liên ra ngoài, lúc này cả hành lang mới được yên ổn.

Tô Mân đỡ Tần Phong đến giường, Tần Phong than ngắn thở dài, “Đúng là phùng cơn đồ, cũng may là chưa kết thông gia với bà ấy, nếu làm sui rồi, ngộ nhờ đắc tội gì với bà, bộ xương già này còn không bị bà xẻ thịt lóc xương sao.”

Triệu Huyền im lặng dựng chiếc ghế ngã trên đất lên, dọn dẹp ly tách gọn gàng lại chỗ cũ.

Lúc này, Tô Mân mới nhìn thấy anh, người đàn ông này dường như cảm xuất hiện, không nói đến chuyện giải vây, hiện giờ còn lặng lẽ dọn dẹp phòng ốc bừa bộn ở bên kia, trong lòng cô tràn ngập nghi ngờ, sau khi nhìn rõ là Triệu Huyền, cô mới kêu lên: “Là anh?”

Triệu Huyền ngẩng đầu, anh nhếch mi, chăm chú nhìn Tô Mân.

Tô Mân xấu hổ cúi đầu, “Tổng giám đốc Triệu, chào anh.”

Vốn trên bàn có hoa, kết quả bị vứt xuống đất, trên đất đầy nước, Triệu Huyền đi vào nhà vệ sinh lấy ky hốt rác, quét vào trong, anh lại dặn dò Tô Mân: “Chó điên cắn người, phải đóng cửa thật cẩn thận.”

Tần Phong bình tĩnh lại, cảm thấy cổ hơi đau, sờ lên cổ, “Trời đất, bị cào rách rồi!” Bà rầu rĩ: “Tôn Truyền Liên này ra tay cũng độc ác thật.”

Tô Mân nói: “Con với mẹ đến phòng y tá bôi thuốc đi!”

Tần Phong vẫn còn hoảng hốt: “Có cần tiêm vắc xin ngừa bệnh chó dại không? Nên hay không nhỉ?”

Hai mẹ con kinh hoàng sợ hãi, run run đi ra ngoài.

Triệu Huyền nhìn xung quanh gian phòng, phòng bệnh này không phải cao cấp lắm, nhưng lại là một phòng đơn, xem ra là Sở Du cố ý bao hết, tầm mắt anh quét qua một lượt khắp phòng cũng không phát hiện có chỗ nào khắc thương, ngay lúc anh tiu nghỉu, bỗng nhiên tầm mắt anh dừng lại.

Chiếc gối đầu lệch sang một bên, phía dưới gối lộ ra một góc tấm ảnh.

Anh rút tấm ảnh kia ra xem, hóa ra là ảnh cũ của Tô Mân, trong ảnh, Tô Mân mặc bộ đồ màu vàng nhạt, đứng ở chỗ làm việc trong tòa soạn, trước ngực đeo thẻ công tác, đang mỉm cười.

Anh giật mình, nhân lúc Tần Phong và Tô Mân vẫn chưa quay lại, anh bình tĩnh nhét tấm ảnh vào trong ngực mình.

Lát sau, Tô Mân và Tần Phong cũng quay về, Triệu Huyền đang ngồi ngay ngắn trên ghế, thấy hai người quay lại, anh lập tức đứng lên, tự giới thiệu mình với Tần Phong: “Chào bác, cháu tên là Triệu Huyền.”

Tần Phong ịu xù đáp: “Xin chào, xin chào!”

Tô Mân đỡ Tần Phong về giường, Tần Phong lại than: “Họ Sở chúng ta lần này dính vào tai họa rồi.”

Triệu Huyền khó hiểu, “Người lúc nãy tại sao lại đến đây nổi điên vậy?”

Tô Mân bối rối đứng bên giường, lúc này Tần Phong mới nhớ phải che giấu, bà đổi đề tài, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, đúng rồi, cậu tên gì?”

Triệu Huyền lễ phép đáp: “Dạ là Triệu Huyền, cháu là bạn của luật sư Sở, đến đây...” Anh liếc nhìn Tô Mân, “Đến đây thăm chị... chị Sở.”

Tô Mân không biết làm thế nào, cũng không biết phải làm sao nói chuyện với anh, một màn xảy ra vừa rồi rất khủng khiếp, cô mới khỏi bệnh lại gặp phải cảnh này, đến bây giờ còn chưa định thần lại.

Triệu Huyền nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô, trên mặt còn dấu vết vừa rồi bị Tôn Truyền Liên ra sức đánh, nhất thời trong lòng anh cảm thấy đau đớn, nhìn Tô Mân, thật sự có một sự thôi thúc muốn ôm cô vào lòng.

Đã xảy ra chuyện như vậy, mẹ con Tần Phong cũng không còn tâm trạng tiếp khách, anh cũng không tiện ở lâu, vì thế chào tạm biệt liền mở cửa đi về. Đi đến hành lang, anh làm ra hai quyết định, một là anh muốn gặp bác sĩ chủ trị của Tô Mân, hai, anh phải đổi phòng bệnh cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Một Người Hay Hai Người?

Tô Mân hiếu kỳ hỏi y tá: “Đổi phòng ư? Sao vậy? Không phải chưa đến một tuần thì tôi xuất viện rồi sao?” Y tá trả lời: “Đây không phải là ý của chồng cô sao? Phòng bệnh bên kia chúng tôi đã thu xếp xong cả rồi.”

Tô Mân suy nghĩ, có lẽ đúng là ý của Sở Du, anh lo cô gặp chuyện xui xẻo, nên sắp xếp cho cô phòng bệnh mới.

Sở Khải Anh biết vợ bị đánh cũng vội vàng chạy đến bệnh viện, Tần Phong nhìn ông thờ dài, “Cho nên lúc Sở Du qua lại với Mỹ Quân, trong lòng tôi thấp thỏm, không phải Mỹ Quân không tốt, nhưng mẹ và anh trai của nó thật sự không phải là người đáng hoàng, nếu dính vào họ, cũng như miếng đậu hủ rớt xuống cát, thôi không được mà đánh cũng không đi.”

Sở Khải Anh cũng đau đầu, “Vậy bây giờ phải làm sao đây? Tại va đã giáng xuống, bên này còn có đứa con dâu trước bị mất trí, bà có thể đẩy nó đi được không? Nếu trước kia, nó không giữ phụ đạo, bất hiếu với chúng ta thì chúng ta đúng là có thể đuổi nó ra khỏi cửa, vấn đề là đứa con dâu Tô Mân này không làm sai gì cả, mọi người cũng sống chung lâu như vậy, tính chuyện ly hôn thì nó gặp tai nạn, với tình xưa nghĩa cũ mà mình đối xử không tốt hay không quan tâm đến nó thì có phải hay không?”

Hai người đang nói chuyện trong phòng trà nước, Tô Mân thì ở trong phòng gói gém thu dọn đồ đạc. Đồ vẫn còn nguyên đây, chỉ thiếu mỗi tấm ảnh của cô, cô kiểm tra dưới gối lần nữa cũng không thấy, quái lạ, rõ ràng để tấm ảnh dưới gối mà, sao lại không cánh mà bay thế này?

*** www.greenhousenovels.com ***

Triệu Huyền đang ở trong phòng làm việc, một chàng trai trẻ đang đứng trước mặt anh, chỉ vào tấm ảnh của hai người trên màn hình máy tính cho anh xem.

Chàng thanh niên nói với anh: “Hai người đó đúng là cùng một người, tuy rằng thời gian chụp không giống nhau, một tấm là chụp vào 5 năm trước, một tấm lại chụp vào 2 năm trước, thế nhưng...” chàng trai trẻ rê chuột, chia hai tấm ảnh khác nhau chuyển vào trong hai cái khung, một lớp ô vuông hiện lên, phóng to tấm ảnh cho anh xem.

“Theo như phân tích các bộ phận trên gương mặt của hai người, hai người kia chính là cùng một người.”

Triệu Huyền ôm cánh tay, lông mày nhíu chặt.

“Cậu khẳng định?”

“Vô cùng chắc chắn.”

Triệu Huyền lắc đầu, “Không thể nào, đây rõ ràng là hai người khác nhau.” Anh đi đến bên cạnh máy tính, “Cậu xem, khuôn mặt, ánh mắt của hai người đó.” Anh chỉ vào màn hình cho chàng trai trẻ xem, “Tấm ở đằng sau này, chính là tấm ảnh được chụp vào 2 năm trước, cô gái này, ánh mắt rất kiêu ngạo, vô cùng sắc bén, mặc dù khóe miệng đang cười, nhưng đường cong đôi môi rõ ràng ẩn chứa vẻ kinh thường tất cả. Còn tấm đằng trước là chụp vào 5 năm trước, cậu nhìn người này xem, ánh mắt của cô ấy hoàn toàn khác biệt với người ở đằng sau, ánh mắt của cô này lại rất dịu dàng, điềm tĩnh. Theo ánh mắt cho thấy, hai người đó hoàn toàn là hai người khác nhau, sao có thể là cùng một người chứ?”

Chàng trai trẻ lại không phục, “Ánh mắt có thể tùy theo sự thay đổi của thời gian và sự vật bên ngoài mà thay đổi, mỗi người chúng ta đều là cơ thể sống không có khả năng tâm trạng hiện tại và tâm trạng của hai năm hoặc năm năm trước giống nhau được. Ai cũng phải trưởng thành, tấm ảnh hai năm trước rõ ràng trưởng thành hơn một chút so với tấm chụp 5 năm trước, đây là điểm khác nhau.”

Triệu Huyền vẫn lắc đầu, “Không đúng, hai người đó không cùng tên, thân phận gia cảnh cũng hoàn toàn khác nhau.”

“Ý của anh là hai người đó không phải cùng một người? Nhưng theo như phân tích các bộ phận trên mặt, đây rõ ràng là cùng một người mà, có khi nào đã đổi tên không?”

Triệu Huyền nghi ngờ: “Đổi tên ư? Khả năng không cao, nhưng còn có một điểm khả nghi, chính là DNA của hai người đó giống nhau, nói theo y học, hai người thật sự là cùng một người, nhưng không hiểu tại sao tôi lại luôn có cảm giác hai người đó không phải là cùng một người.”

“Tổng giám đốc Triệu, anh quá nhạy cảm rồi, có thể hỏi một chút, hai người trong tấm ảnh này có quan hệ sao với anh vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Thanh Thanh Tử Bội*

Triệu Huyền lại im lặng, chàng trai trẻ thấy anh im lặng, liền biết điều ngậm miệng lại. Cùng một người? Không thể nào, nếu là cùng một người, Tô Mân xuất hiện ở trước mặt anh, và Tô Mân trong tấm ảnh chụp vào hai năm trước hoàn toàn là hai người, một người có thể có thay đổi lớn như vậy không?

Nhưng mà, Sở Du là chồng của cô ấy, người làm chồng sẽ nhận nhầm vợ mình ư? Anh vỗ đầu, lại là một tiếng thờ dài thườn thượt.

Tô Mân ngồi trên sofa trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, cô đang gấp quần áo phơi lúc sáng, Tần Phong về nhà làm cơm, trước khi đi bà đã dặn cô đừng ra ngoài, cô liền ngoan ngoãn ở trong phòng bệnh.

Con gái của y tá trưởng rất thích chị gái có đôi mắt to tròn này, phòng chăm sóc đặc biệt lại lớn, điều kiện tốt nữa, cô bé liền chạy đến tán gẫu với Tô Mân.

Tô Mân vô cùng thích thiên sứ đáng yêu này, đúng lúc trong tay có kẹo và hoa quả, cô liền cùng cô bé ngồi trên sofa đọc sách.

Tô Mân đọc: “Thanh thanh tử bội, du du ngã tư, túng ngã bất vãng, tử trử bất lai? Thiêu hề đạt hề, tại thành khuyết hề, nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề?”

Cô giải thích cho cô bé nghe, “Ý nói là, vợ của người này rất nhớ anh ta...”

Từ Mỹ Quân lặng lẽ đi đến bên cạnh cửa, cánh cửa vốn khép hờ, mỗi một lời nói bên trong đều lọt vào tai của cô.

Cô ung dung nhìn Tô Mân, Tô Mân mặc một chiếc áo khoát dài dáng rộng màu tím, quần rộng màu trắng, dưới chân mang một đôi dép lê, đang hết sức kiên nhẫn giảng giải ý nghĩa thơ cổ cho bé gái nghe.

Cô giảng rất chăm chú, Từ Mỹ Quân đứng bên ngoài lặng lẽ kiểm tra cô gái này.

Tô Mân vô tình ngẩng đầu, cô thấy có người đứng ở cửa.

Đó là một cô gái trẻ mặc bộ đồ công sở màu xanh da trời, đang dựa vào cửa, nhìn Tô Mân, Mỹ Quân mỉm cười, “Chào, Tô Mân.”

Tô Mân tò mò, “Cô là?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 50: Tôi Có Thai

Từ Mỹ Quân đẩy cửa bước vào, cô nhếch miệng với Tô Mân trước, nhưng về mặt lại không giống như đang cười, Tô Mân ngồi, cô đứng, đứng trên cao nhìn xuống, nhìn thế nào thì ánh mắt cô ấy cũng có vẻ khinh miệt với Tô Mân. Cô tự giới thiệu với Tô Mân: “Tô Mân, tôi tên là Từ Mỹ Quân, hai chúng ta quen biết nhau đó. Tôi, cậu, cả Sở Du đều đã quen biết nhau từ trước, thậm chí tôi còn biết Sở Du sớm hơn cậu gần một năm.”

Tô Mân bối rối: “Xin chào, cô có chuyện gì?”

Từ Mỹ Quân lại ôn hòa nói với con gái của y tá trưởng: “Em gái, chị và chị gái này muốn nói mấy câu, em có thể ra ngoài trước không?”

Cô bé kia đành phải đứng dậy đi ra ngoài, trong phòng chăm sóc đặc biệt chỉ còn lại Tô Mân và Từ Mỹ Quân. Sau khi nhìn quanh phòng bệnh một vòng, Từ Mỹ Quân hỏi: “Đôi phòng bệnh là ý của Sở Du à?”

“Đúng vậy, là ý của chồng tôi.”

Một tiếng chồng này lại như kim đâm vào nỗi đau của Từ Mỹ Quân, cô giận dữ xoay mặt qua, “Chồng ư? Hiện giờ cậu nhận anh ấy là chồng của cậu ư?”

Tô Mân có chút không rõ, “Anh ấy vốn là chồng của tôi mà!”

Từ Mỹ Quân cười lạnh: “Vậy hai năm trước cậu đã làm gì? Hai năm trước cậu có thể tàn nhẫn vứt bỏ chồng như vứt một con chó, phần khí phách và dũng khí lúc trước của cậu đâu rồi? Hiện giờ mới nhớ đến chỗ tốt của chồng trước sao?”

Tô Mân cúi đầu, đầu óc cô hoàn toàn không có ấn tượng, mất trí nhớ cũng giống như cái đặt lại máy tính vậy, chương trình chính vẫn còn, nhưng dấu vết đã từng sử dụng ở bên trong, các phần mềm đã được cài đặt toàn bộ mất sạch, nếu bạn muốn tiếp tục dùng chúng, phải tải chúng lại lần nữa.

Y tá trưởng đang ở phòng khử trùng kiểm tra đồ đạc này nọ, vừa nghe con gái nói có người tìm Tô Mân, cô lập tức bỏ công việc chạy đến phòng bệnh.

Viện trưởng từng dẫn dò cô, bất luận ai đến tìm Tô Mân, dù nam hay nữ cũng phải có người thứ ba ở đó, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện xúc phạm tới Tô Mân như lần trước, cô cũng cảm thấy lạ, chẳng qua Tô Mân chỉ là một bệnh nhân bình thường, sao lại đáng để viện trưởng hạ chỉ thị chứ.

Cô nhanh chóng chạy đến bên ngoài phòng bệnh, nhìn thấy hai người ở bên trong đứng đối diện nhau, không thấy họ đánh nhau, nhưng sắc mặt của cả hai vô cùng khó coi. Người đến thăm có vẻ khinh miệt, mặt lạnh như tiền, còn Tô Mân đứng ở đó lại như lung lay sắp ngã.

Y tá trưởng lập tức xen vào, cô kéo Tô Mân về giường, thuận tay đưa nhiệt kế cho Tô Mân, “Đo nhiệt độ đi.”

Sau khi đo nhiệt độ cho Tô Mân xong, y tá trưởng cũng không có ý rời khỏi, cô đứng giữa Từ Mỹ Quân và Tô Mân, tạo thành đường phân cách họ ra.

Từ Mỹ Quân lạnh lùng nhìn Tô Mân, vai Tô Mân không ngừng run rẩy, rốt cuộc không cách nào kiềm chế được mà che mặt lại.

Cô ta hải lòng, hừ một tiếng, xoay người quay đầu bỏ đi.

Cô ta đi rồi, y tá trưởng mới thân thiết hỏi Tô Mân: “Có chuyện gì không? Cô ấy có làm gì cô không?”

Tô Mân lắc đầu, ôm mặt, cuối cùng tiếng khóc được bật ra từ trong cuống họng.

Từ Mỹ Quân chỉ nói một câu đã khiến cả người cô xụi lơ, câu nói kia chính là: Tôi có thai, là con của Sở Du.

[1] Hai trong ba bài thơ, mỗi bài có 4 câu trong Từ Khâm của Kinh thi, bản dịch thơ của Nguyễn Văn Thọ:

Chàng kia ngọc dất lung linh- Để em xao xuyến tâm tình bấy nay- Đành em cách trở gió mây- Sao anh cũng nỡ bật ngay đi về.

Nhớ khi nhảy múa nhón nhơ- Cùng nhau nhảy múa phơn phơ bên thành- Một này vắng bóng người tình- Dài bằng ba tháng, dài kinh là dài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Ai Đúng Ai Sai

Sở Du đậu xe xong, rốt cuộc anh cũng đi công tác về, anh không biết chuyện mâu thuẫn của hai ngày trước, gọi điện về thì cả Tô Mân lẫn Tần Phong chỉ nói tốt tốt, cho đến ngày thứ ba, Tôn Truyền Liên gọi một cú điện thoại khiến anh như bị sét đánh giữa trời quang. Anh đứng dưới lầu suy nghĩ, lát sau, anh gọi điện thoại cho Triệu Huyền trước, hình như Triệu Huyền đang họp, giọng của anh ta rất khẽ, bên trong còn có tiếng nói của những người khác, lúc nhận được điện thoại của anh, bên trong truyền đến tiếng dây ghế, hình như anh ta đi ra hành lang nghe điện thoại.

Đối với chuyện chuyển phòng bệnh, Triệu Huyền đang giải thích với anh: “Anh cũng là bạn của tôi, chỉ là tiện tay làm, hơn nữa tôi có người quen ở bệnh viện đó, phòng bệnh kia cũng bằng giá tiền với phòng ban đầu anh đặt, cho nên tôi tự chủ trương thay đổi phòng bệnh giúp anh.”

“Cám ơn anh, tổng giám Triệu.”

“Không cần phải nói chuyện khách sáo vậy đâu, luật sư Sở kiện tụng giúp Hiệp Thành chúng tôi, bọn ba đến vùng khác lấy chứng cứ văt và như vậy, Hiệp Thành chúng tôi chỉ làm chút chuyện có đáng kể gì đâu.”

Sở Du cúp máy, hiện giờ anh không thể đi trấn an Tô Mân, anh phải về nhà thăm hỏi ba mẹ trước.

Vừa bước vào hành lang, Sở Du cũng ngẩng người, hàng lang đi thông đến nhà ba mẹ lại bị người ta dùng son đỏ viết mấy chữ thật lớn, “Mặt người dạ thú, bội tình bạc nghĩa.”

Son đỏ kia còn chảy xuống, giống hệt như máu, nhìn thấy ghê người.

Người nhà họ Từ lại có thể giống như dán biểu ngữ, làm mấy trò rẻ tiền thế này, anh tức giận không sao tả nổi.

Vừa mở cửa ra, Tần Phong thì nằm trên giường, còn Sở Khải Anh ra mở cửa, nhìn thấy là con trai, Tần Phong ngồi dậy, trên đầu quần khăn ướt, kẻ khổ với con: “Cuối cùng con cũng về rồi, người nhà họ Từ này thật là rất...”

Sở Khải Anh không biết làm sao, nói: “Thằng anh của Mỹ Quân, hung hãn dẫn theo hai người nữa đến đây, thấy thứ gì của nhà mình cũng đập phá, con nhìn xem, còn đe dọa sẽ quậy đến sổ luật sư sự vụ của con nữa, hai ngày nay chúng ta thật sự thấp thòm lo sợ.”

Mặt Sở Du sa sầm, “Con và cô ấy chia tay trong hòa bình, cô ấy làm như bây giờ là muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của con hay là muốn nói con gái nhà họ không cần gả đi?”

Chẳng trách anh tức giận như vậy, tủ bàn ghế đồ đạc trong nhà có thể đập đều bị đập hết, sự côn đồ của Từ Hồng quân đúng là rất xứng với vẻ bề ngoài của hắn.

Tần Phong vội hỏi con trai: “Mỹ Quân nói nó có thai, có phải thật không con? Nếu thật sự có thai, tốt xấu gì cũng là con cháu chúng ta, phải xử lý chuyện này thế nào đây?”

Sở Du đột nhiên quát, “Cô ta đừng hòng lấy đứa bé ra để áp chế con!”

Anh đập cửa đi, Tần Phong và Sở Khải Anh hai mắt nhìn nhau, cánh cửa rầm một tiếng đóng lại, Tần Phong xụi lơ, bà than: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Trái lại, Sở Du rất bình tĩnh, anh gọi điện thoại cho Từ Mỹ Quân, “Em đang ở đâu?”

Từ Mỹ Quân biết anh nhất định sẽ tìm mình, cho nên cũng không lảng tránh, “Vâng, em đang ở nhà, được thôi, chờ anh đến!”

Sở Du lạnh lùng nhìn con đường trước mặt, anh đã chuẩn bị đối phó với người họ Từ rồi.

Một mình Tô Mân lang thang không mục đích trên hành lang bệnh viện, bất giác đi đến cạnh hàng lang phòng khám khoa phụ sản.

Cô nhìn hình tuyên truyền dán trên tường, một em bé đang cuộn tròn nằm trong tử cung của mẹ, bên cạnh là lời giới thiệu kỹ càng, cô không khỏi dừng chân lại.

Một sinh mệnh, từ kích thước cỡ đầu kim đến cỡ như hạt đậu, dần dần trở thành một đứa trẻ hoàn chỉnh, thời cơ chín muồi trở thành cục cưng trong lòng bàn tay của người lớn, tuy rằng chỉ có thời gian 10 tháng, nhưng lại hấp thụ tinh hoa của cha mẹ, ngưng kết tình cảm của họ, nói vứt bỏ thì vứt bỏ sao?

Từ Mỹ Quân lạnh lùng nói với cô: “... . Tôi nghe nói sức khỏe cậu không tốt nên kết hôn hai năm vẫn không thể có thai với Sở Du, hiện giờ tôi lại có thai, không phải cậu rất ghen tị sao? Cậu đúng là con đàn bà độc ác, ly hôn, bỏ nhà đi, hiện giờ lại giả bộ đáng thương để đến phá hoại tình cảm của chồng cũ, cậu thật sự mất trí nhớ sao? Hay cậu đang sắm vai cô bé lọ lem, dùng cảnh ngộ kêu gọi sự đồng tình của người khác để lừa gạt chồng cũ chứ?”

Cô rút nước mắt, chết tiệt, sao không dứt khoát để cô bị xe đâm chết cho rồi, chết rồi thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện phiền lòng như bây giờ, bây giờ, khi cô lại đem lòng yêu người đàn ông đó, trút hết toàn bộ tình cảm lên người anh, thì bạn gái của anh lại nói, tôi có thai.

Hóa ra, cô mới là kẻ thứ ba.

Sở Du đến dưới lầu nhà họ Từ, mẹ của Từ Mỹ Quân, Tôn Truyền Liên, đang ở nhà hưng hăng chờ anh, bà hỏi con gái: “Con tính sao? Con định kết hôn với nó hay dứt khoát chia tay? Nếu kết hôn, mẹ sẽ không trừng trị nó, bắt nó mau chóng làm thủ tục với con, đăng ký căn nhà dưới danh nghĩa của con, đó là muốn kết hôn với nó. Còn nếu con không muốn, ít nhất,” trông mắt Tôn truyền Liên đảo quanh “nó đùa giỡn với con như vậy, ít nhất phải chi ra hơn mười vạn tệ, nếu không mẹ sẽ quậy banh nhà nó.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Chiếc Ôm Ngang Eo

Triệu Huyền đứng ngồi không yên, giống như kẻ mất hồn, anh nhìn không được đến phòng bệnh của Tô Mân ở tầng trệt. Cách cánh cửa thủy tinh, thấy Tô Mân không ở trong phòng, anh nghi ngờ, cô đi đâu? Ý tá ở phòng trực nói với anh, hình như bà Sở về nhà rồi mà.

Anh tìm dọc hành lang, hàng lang lầu bốn bên trái có một cửa sổ thủy tinh thật dài, bên ngoài cửa là một sân phơi rộng, trên sân phơi rất nhiều ra giường và đủ thứ khác, dưới trời chiều, những chiếc ra giường màu trắng xếp thành hàng đón gió bay phấp phới, có chút mùi vị u oán. Anh vô tình quay đầu liếc mắt qua đó một cái, kết quả vừa thấy khiến anh sợ như hít một ngụm khí lạnh.

Anh thấy ở sân phơi bên cạnh, Tô Mân đang vịn lan can, cơ thể nửa dựa vào đó, đang cúi đầu nhìn xuống bên dưới.

Anh gọi to, “chị Sở” lập tức đưa tay kéo cửa, nhưng lúc kéo mới phát hiện cửa bên này không mở được.

Tô Mân xót xa nhìn người xe qua lại dưới lầu, cô lầm nhảm: “Con là ai? Nguyên xin chúa chỉ điểm con đường sáng cho con chiến lầm lạc này, đây là đâu vậy chúa? Đây là một thế giới coi trọng vật chất, con người vì tư lợi đã không còn là chính mình, một mặt tung hô yêu thương nhau, mặt kia lại chà đạp lên tình yêu đó, tiếc rẻ bỏ ra yêu thương, rỗng tuếch mà cô độc. Vì để sinh tồn, vật lộn đến chết mà không biết tại sao.”

Cô khóc, nước mắt túa ra từ hốc mắt, bay xuống dưới lầu bốn.

Triệu Huyền gấp đến nỗi cổ họng khô khốc, cửa đẩy không ra, anh vội vàng sai bước qua cửa sổ bên cạnh, mở một cánh cửa rồi nhảy phốc ra bên ngoài.

Tô Mân đang gục trên lan can khóc, bỗng nhiên cơ thể nhẹ bẫng, cô bị ôm ngang eo, bị người khác mạnh mẽ lôi ra khỏi lan can.

Người kia vô cùng anh tuấn, một phen ôm lấy eo cô, cả hai người cùng lao đảo lui về sau mấy bước, rồi đồng loạt ngã xuống sân phơi.

Tô Mân sợ hãi đến trong lòng run rẩy, hoàn hồn lại liền nhìn người đàn ông liều mạng này, vừa nhìn thấy khiến cô cũng giật mình: “Anh Triệu?”

***

Cửa mở ra, Tôn Truyền Liên lạnh lùng nghiêm mặt ra mở cửa cho Sở Du, hừ một tiếng, bà hỏi: “Đại luật sư Sở, có ý gì đây?”

Lòng ngực Sở Du như bị tảng đá đè nặng, vẻ mặt lại rất bình tĩnh: “Có chuyện để nói nên cháu đến gặp Mỹ Quân.”

“Có chuyện gì thì nói với tôi, Mỹ Quân không khỏe!”

Sở Du kiềm nén cơn giận trong lòng, “Được, nếu bác gái đã từ chối khéo, cháu sẽ đi thẳng vào vấn đề. Cháu và Mỹ Quân chia tay trong hòa bình, cháu đã đưa cho Mỹ Quân năm vạn tệ xem như phí bồi thường chia tay, Mỹ Quân cũng đồng ý, chúng cháu đã nói vẫn là bạn bè của nhau, cho nên mong bác đừng gây trở ngại cho cuộc sống của gia đình cháu.”

Tôn Truyền Liên xí một cái, chỉ vào mũi Sở Du mà mắng: “Mày xem Từ Mỹ Quân là ngôi nết sao, mặc sức chơi đùa nhào nặn? Năm vạn tệ, mày đuổi ăn xin à? Nói, đứa con trong bụng Mỹ Quân phải làm sao?”

Sở Du lớn giọng gọi: “Mỹ Quân, tôi biết cô đang ở bên trong, tôi chỉ có một câu hỏi, nhưng tôi muốn đích thân nói với cô, đừng ép tôi phải nói trước mặt mọi người.”

Từ Mỹ Quân đang ngồi trong phòng, nghe thấy giọng nói của Sở Du, toàn thân cô chấn động.

Suy nghĩ một lát, cô liền từ trong phòng bước ra, sắc mặt lạnh lùng hỏi anh: “Muốn nói gì?”

Sở Du bước nhanh vào cửa, anh hoàn toàn không để ý đến sự ngăn cản của Tôn Truyền Liên, sau khi vào nhà liền đẩy Từ Mỹ Quân vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, Sở Du rất bình tĩnh, ngược lại Từ Mỹ Quân lại có hơi bối rối, ánh mắt lảo liên, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt Sở Du sắc bén nhìn Từ Mỹ Quân, sau hồi lâu, anh đặt câu hỏi với cô: “Đứa bé là của ai?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Hoá Ra Là Yêu

Tô Mân và Triệu Huyền cùng ngồi xuống khu vực sảnh nghỉ. Cô có hơi ngượng ngùng: “Anh nghĩ tôi sẽ tự tử à?”

Triệu Huyền gật đầu, “Dáng vẻ của cô khi nãy quả thật làm tôi hiểu lầm.”

Tô Mân khẽ nói: “Sinh mệnh quý giá biết bao, vất vả lắm mới nhặt lại được cái mạng, tôi nên quý trọng nó thật tốt mới đúng.”

“Cũng không đúng, phải là hưởng thụ cho tốt, ít nhất, ăn uống thật ngon, hưởng thụ chuyện hạnh phúc vui vẻ, có chuyện đau khổ cũng phải dùng cảm giác vắt.”

Tô Mân cười gượng.

Triệu Huyền lại hỏi cô: “Hồi nãy không có bị đụng trên đùi quá nặng chứ?” Anh muốn xem, Tô Mân lập tức rút chân về.

Khi từ sân phơi treo qua khỏi cửa sổ, không ngờ ống quần của Tô Mân bị móc vào thanh sắt chia ra trên bệ cửa, cô không chú ý, treo qua cửa sổ vừa đến được bên trong hành lang, liền bị té một cú đập vào đầu gối.

Bên kia vốn có cửa, nhưng phía bệnh viện đã khóa lại để phơi ra giường, nên họ chỉ có thể đi bằng cửa sổ, Tô Mân vốn dĩ không nhanh nhẹn, cú ngã này tuy Triệu Huyền đã lập tức đỡ cô, nhưng cô vẫn đau đến muốn khóc.

Triệu Huyền muốn đến ôm cô, nhưng khi chạm tới Tô Mân, cô liền cảnh giác rút về phía sau, đối với người xa lạ, Tô Mân ghi nhớ rất rõ lời dặn của Sở Du, có thể trốn thì phải trốn, tránh được thì nên tránh.

Bầu trời đen kịt, Tô Mân khách sáo đứng lên cáo từ, “Trời tối rồi, tôi về phòng bệnh, tạm biệt tổng giám Triệu.”

Triệu Huyền mất hứng, lưu luyến, “Tôi đưa cô về phòng.”

“Không cần đâu ạ.”

Cô khắp khiêng, Triệu Huyền theo bản năng muốn đến đỡ cô, mới vừa đụng vào Tô Mân, cô lại tránh ra sau, vô cùng hốt hoảng.

Triệu Huyền bất đắc dĩ cười khổ: “Tôi là đầu trâu mặt ngựa hay có ba đầu sáu tay, sao cô sợ tôi dữ vậy?”

Tô Mân chỉ cười, tóc giả còn mềm mại hơn cả tóc thật, cô nhẹ nhàng vén mớ tóc không nghe lời qua tai.

Triệu Huyền nhìn đến ngây ngẩn, dưới ánh đèn, đỉnh đầu Tô Mân giống như hiện ra một vầng sáng rực rỡ, giống hệt như vòng sáng trên đỉnh đầu của thiên sứ.

Anh bỗng nhiên có cảm xúc không thể diễn tả bằng lời, thật rất muốn ôm lấy cô gái này, nhưng anh không dám, cô gái này rất đề phòng, xem lời nói của chồng như thánh chỉ, ngoại trừ chồng cô, cô không tin bất cứ ai.

Anh đành phải giữ khoảng cách với cô đang đi phía trước, Tô Mân đi xuống lầu, hôm nay Sở Du đi công tác về, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, anh nhất định sẽ đến bệnh viện. Mới xa nhau chỉ có 3 ngày, lại giống như 3 năm, cô lại nhớ đến câu thơ nọ: *Nhớ khi nhảy múa nhón nhơ- Cùng nhau nhảy múa phơn phơ bên thành- Một này vắng bóng người tình- Dài bằng ba tháng, dài kinh là dài.*

Hóa ra đây chính là hương vị của tình yêu, trong lòng cô chưa sót, hóa ra cô yêu anh, yêu thương chồng của mình.

Tối sảng nghĩ ở tầng trệt, Tô Mân ngồi xuống, ánh mắt dõi ra bên ngoài, bên kia xe qua xe lại, nếu có xe chạy vào bệnh viện, từ chỗ này có thể nhìn thấy được.

Triệu Huyền bất giác đi theo phía sau lưng cô một hồi, cô ngồi xuống, anh cũng ngồi xuống như cô lại không nói gì, anh có hơi nhàm chán, liền đến cửa hàng tiện lợi mua hai hộp bánh đậu xanh.

Ngồi xuống bên cạnh cô, anh đưa bánh đậu xanh cho cô: “Nào, nếm thử xem, ngon lắm.”

Tô Mân lắc đầu, cô khẽ nói: “Chồng tôi không cho tôi ăn đồ của người khác.”

Triệu Huyền không vui, “Lời chồng cô nói là thánh chỉ à? Tôi như vậy mà cô còn chưa ăn cơm, cô không đói sao?”

Vừa nhắc đến đói, bụng Tô Mân lại háng hái réo một tiếng, cô nhất thời xấu hổ, ngượng ngùng ôm bụng lại.

Triệu Huyền đưa bánh cho cô, anh lại tự mình đánh trống lảng, nói: “Yên tâm đi, tôi không đầu độc cô đâu.”

Tô Mân vẫn chối từ.

Triệu Huyền hơi nóng, “Cô ăn một miếng đi, tôi cũng ăn mà cô còn lo cái gì? Giữa chốn đông người tôi có thể làm gì cô chứ? Cô ăn một miếng đi!”

Anh không nói gì thêm mà bắt lấy tay cô, để bánh vào trong tay cô, hai người đang giằng co, tiếng nói bên cạnh vang lên: “Tiểu Mân.”

Tô Mân lập tức quay đầu lại, nhìn thấy Sở Du, cô vừa mừng vừa sợ lại vừa tủi thân, “Ông xã!” Mắt đỏ lên, sự uất ức của mấy ngày nay lại dâng lên

trong lòng, cô sụt nữa bật khóc.

Sở Du đầu đầy mồ hôi vàng chạy đến, trong tay còn mang com chiều đến cho Tô Mân, vừa nhìn thấy Triệu Huyền, anh có hơi giật mình, “Anh Triệu?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lăn Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Mỗi Nhà Mỗi Cảnh

Sở Du cảm thấy quái lạ, sao Triệu Huyền lại ở đây? Người này hình như nhiệt tình quá mức với chuyện đời tư của anh, anh không thể không cảm thấy nghi ngờ.

Triệu Huyền nhanh chóng giải thích: “Bệnh viêm túi mật của mẹ tôi phát tác, trùng hợp đang nằm ở bệnh viện này, cho nên tôi vô tình gặp phải chị Sở.”

Tô Mân cũng cuống cuống giải thích: “Đúng vậy ông xã.”

Mặc dù Sở Du vẫn còn bán tín bán nghi nhưng anh không thể không tin, anh hỏi Tô Mân, “Em không sao chứ?”

Tô Mân miệng nói không sao, lại liếc mắt nhìn Triệu Huyền một cái, hàm ý là chuyện xảy ra lúc chiều tuyệt đối không cần nói với Sở Du.

Sở Du khách sáo trả lời Triệu Huyền, “Nếu đã như vậy, anh Triệu à, hiện giờ chúng tôi muốn lên lầu, hôm khác nói tiếp, tôi có thời gian rảnh sẽ đến thăm bác gái.” Anh nắm chặt tay Tô Mân, ôm lấy cô đi trước, Triệu Huyền không vui đi về hướng ngược lại, anh nói bệnh viêm túi mật của mẹ anh phát tác phải nằm viện là sự thật. Mẹ của Triệu Huyền, Trang Bích Cẩm, bị viêm túi mật, đang nằm ở bệnh viện này.

Triệu Huyền trở lại phòng bệnh mà mẹ anh đang nằm, trong phòng bệnh cao cấp ảm áp như trời xuân, mùi hoa tươi thơm nức mũi, vợ anh, Trịnh Mẫn Châu đang nói chuyện phiếm với mẹ chồng. Trang Bích Cẩm đã tiêm thuốc chống viêm, sắc mặt chuyển biến tốt, đang vui vẻ nói chuyện với Trịnh Mẫn Châu.

Thấy con trai, câu đầu tiên Trang Bích Cẩm nói chính là trách cứ, “Gọi điện thoại cho con sao lại tắt máy? Hồi thư ký thì nói con về sớm, trong khoảng thời gian lâu như vậy con làm gì? Bỏ Mẫn Châu một mình với mẹ đẻ con, con không xem trọng một bà già như mẹ còn chưa tính, ngay cả vợ mình từ Đài Loan xa xôi bay đến đây, chưa kịp nghỉ ngơi đã phải chăm sóc mẹ, người làm chồng như con lại không mau mau xuất hiện, thật sự rất vô trách nhiệm.”

Trịnh Mẫn Châu mỉm cười, nói: “Anh ấy bận mà mẹ, mẹ đừng tức giận với anh.”

Trang Bích Cẩm liền hài lòng ngay, “Vẫn là con dâu của mẹ ngoan nhất.”

Lúc này, Trịnh Mẫn Châu mới âm thầm liếc mắt đưa tình về phía chồng mình, Triệu Huyền thấy cô, nhưng lại chào đón trong nỗi băn khoăn trùng điệp, “Đến rồi à.”

Vợ chồng họ kết hôn chỉ mới nửa năm, cũng coi như là tân hôn, nhưng hai người đều có chuyện của mình, cho nên tuy rằng tân hôn, nhưng lại xa nhau một khoảng thời gian, đều bận rộn công việc của riêng mình.

Trang Bích Cẩm đuổi thất lung, hạ lệnh đuổi khách, con trai và con dâu đều ở đây, ánh mắt con dâu lại dán vào trên người chồng nó thế này, bà là người từng trải sao lại không hiểu đạo lý này chứ, vẫn là không nên quấy rầy vợ chồng nó đoàn tụ mới đúng, cho nên nói giả làm thật, nhanh chóng thúc giục con trai dẫn vợ về nhà.

Trịnh Mẫn Châu kéo tay mẹ chồng, ra dáng con dâu ngoan ngoãn, “Mẹ, để con ở lại với mẹ thêm lát nữa.”

Trang Bích Cẩm làm sao không hiểu cô đang nói một đằng nghĩ một nẻo chứ? Bà cười ha ha: “Đi mau đi, mẹ có người làm giúp mẹ rồi, lát nữa là mẹ nghỉ thôi.”

Lúc này, Trịnh Mẫn Châu mới không lưu luyến, ra về cùng với Triệu Huyền. Ra khỏi phòng bệnh vào thang máy, cô lập tức cặp tay Triệu Huyền, thừa dịp anh chưa chuẩn bị, hôn lên má anh một cái.

Triệu Huyền nhìn cô, rồi nói: “Em không trang điểm à?”

Trịnh Mẫn Châu không hiểu lắm, “Trang điểm gì? Sắc mặt em không tốt sao?”

“Không phải, rất đẹp, rất tự nhiên, gương mặt sáng bóng, hệt như con gái 18.”

Phụ nữ yêu bằng tai, vừa vặn chồng cô lại khen cô như vậy, Trịnh Mẫn Châu càng thêm vui vẻ, dưới tay lời kéo anh càng thêm dính chặt, hai người cùng nhau bước ra khỏi thang máy.

Sở Du và Tô Mân cùng ngồi trên sofa, Tô Mân mới rửa tay xong, vừa lau tay vừa hỏi Sở Du: “Phòng bệnh này có phải rất mắc hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Sức Hấp Dẫn Của Tôi Mối

Sở Du chần chừ một lát, phòng bệnh ư? Triệu Huyền này thật sự quá nhiệt tình rồi, không phải anh không đủ sức, nhưng không thể nói rõ là cảm giác gì.

Anh trả lời Tô Mân: “Không mắc đâu, bên này cũng yên tĩnh, em có thể yên tâm dưỡng bệnh.”

“Nhưng mấy ngày nữa em xuất viện rồi.”

“Không sao, cứ ở đây đi. Bên này anh ở lại cũng tiện nữa, vốn dĩ bên kia chỉ có giường xếp thôi, hiện giờ bên này nghỉ ngơi cũng không tệ, giường cũng rộng rãi, cho dù hai người ngủ chung cũng đủ mà.”

Thốt ra mấy lời này xong, anh cảm thấy hơi xấu hổ, một chiếc giường, hai người ngủ, nghe thế nào cũng có chút cảm giác mờ ám. Dù sao cũng đều là người trưởng thành, không muốn hiểu lầm cũng phải hiểu lầm.

Sở Du dọn cơm lên bàn, có lươn cắt khúc, thịt chưng gà, dưa leo xào chua cay. Anh đưa đĩa rau cho Tô Mân, “Em ăn nhiều một chút, hiện giờ không giống với cái tuần vừa làm xong phẫu thuật phải kị này kiêng nọ, bây giờ ăn uống thoải mái nên em ăn nhiều một chút đi.”

Tô Mân đáp ứng, “Em đã lên hai kí rồi.”

“Vẫn còn kém xa lúc em mập nhất. Nào nào nào, tiếp tục cố gắng đi.”

Tô Mân khó nuốt trôi, chỉ lừa cơm, cúi đầu không nói. Sở Du hiểu tâm tư của cô, anh dứt khoát hỏi thẳng vào vấn đề: “Có phải trong lòng khó chịu hay không? Chắc em sợ lại có người đến quấy rầy em, để anh nói rõ với em, anh và cô ấy đã chia tay rồi, nên cô ấy sẽ không đến đây làm phiền em nữa đâu.”

Tô Mân thấp giọng nói: “Nhưng cô ấy có thai!”

Sở Du tỉnh bơ, “Là cô ấy gạt em thôi!”

Tô Mân nhất thời kinh ngạc, gạt cô ư?

Sở Du lột da lươn ra, đưa đến trước mặt cô, anh nói rất bình tĩnh.

“Anh cũng muốn nói chuyện cho rõ với em.”

Vẫn nên tháo gỡ nút mắc, nói rõ hết toàn bộ.

“Anh, Mỹ Quân và em, ba chúng ta có quen biết nhau. Hai chúng ta quen nhau vào sáu năm trước, quen được hai năm liền kết hôn. Vào hai năm trước, em đề nghị ly hôn với anh, sau đó bỏ nhà đi đâu không rõ, sau khi em đi được một năm rưỡi, anh và Mỹ Quân mới ở bên nhau. Nếu nói đó là ngoại tình, anh thừa nhận đây là lỗi của anh.”

Tô Mân nghĩ muốn giúp anh xoa dịu, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Đây không phải là lỗi của anh. Người bỏ đi trước là cô.

Sở Du còn nói thêm: “Đích thực là anh đã từng chung sống với cô ấy, nhưng bây giờ hai người là chia tay trong hòa bình, cho dù nguyên nhân không phải vì em, anh nghĩ hai người cũng sẽ chia tay thôi, cho nên em không cần áy náy. Trên phương diện tình cảm, anh không có nhiều tình lực để đùa giỡn, bắt đầu chính là bắt đầu, kết thúc thì chính là kết thúc. Nếu cô ấy thật sự có thai, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Tô Mân im lặng, anh ấy bình tĩnh đối mặt với vấn đề như vậy, cô chỉ có thể im lặng lắng nghe.

Sở Du trầm tĩnh ăn xong cơm, anh đứng dậy nhanh nhẹn dọn dẹp bàn, lại dặn dò cô, “Em ngủ trước đi, anh quay về văn phòng xử lý công việc của mấy

ngày nay, tôi nay sẽ về đây.”

Anh đưa chiếc hộp cho cô, “Là mua cho em đó, em xem có thích hợp hay không.”

Tô Mân vừa mở ra thì thấy, tất nhiên là quần áo, chiếc sườn xám màu lam pha cổ trắng, mặt cô ửng đỏ nhất thời cảm thấy rất vui, anh thật là có lòng.

Cô vui vẻ ướm thử lên người. Sở Du lặng lẽ nhìn cô, đúng là cô mặc đồ màu gì cũng rất đẹp, nhìn không được anh cũng than nhẹ.

“Cám ơn anh, Sở Du.”

Sở Du chỉ cười.

Trong hộp còn có một chiếc hộp nhỏ, bốn mặt vô cùng giản dị, bên ngoài còn bọc một lớp giấy in mỏng. Tô Mân cầm lên nhìn, là nước hoa.

Cô buột miệng nói: “Attirance.”

“Nghĩa là gì?”

“L’attirance du bout des lèvres., là tiếng pháp, ý tứ là sức hấp dẫn của đôi môi. Tên gọi tắt của nước hoa này cũng là đam mê.”

Sở Du nghe mà ngẩn người, anh nhìn cô.

Tô Mân thì má ửng đỏ lên người, cô hỏi anh: “Đẹp không?” Có hơi ngượng ngùng.

Hồi lâu anh mới tỉnh lại, lơ lơ trả lời, “Đẹp lắm.”

Tất nhiên là đẹp rồi, làn da trắng nõn, gương mặt mộc mạc theo ý cười, vô cùng thanh tú.

Anh đi xuống lầu trong sự bồn chồn. Câu tiếng pháp vừa nảy của cô cũng đang chuyển động trong đầu anh, với hiểu biết của anh với cô, cô học tiếng pháp lúc nào vậy nhỉ?

Đây đúng là một chuyện rất kỳ lạ.

***

Ở một nơi khác trong thành phố.

Khu biệt thự Lê Loan.

Triệu Huyền nằm trong bồn tắm lớn, hai cánh tay khoát lên mép bồn, đầu dựa vào thành bồn, ở cái bể trong bồn tắm còn có hệ thống mát xa, nằm trong đó, chân động do lực mát xa mang đến khiến nước trong bồn lay động, cũng mang đến sự thư thả cho cơ thể.

Anh vô cùng hưởng thụ thời khắc thư giãn này.

Cửa mở, vợ anh để chân trần đi đến, giữa sự bao phủ của hơi nước, dáng người uyển chuyển của cô thoát ần thoát hiện, vô cùng mờ ám.

Triệu Huyền mở mắt ra, “Mẫn Châu?”

Trịnh Mẫn Châu mỉm cười quyến rũ, trên người cô chỉ mặc chiếc áo ngủ bằng voan mỏng, chiếc áo ngủ cắt may vừa vặn, đúng lúc phác thảo đường cong cơ thể cô, làm nơi ướt mà trước ngực cô chột hiện, chỉ lộ ra hai điểm tròn dẹt đứng.

Cô nhẹ nhàng tháo đai áo ra, áo ngủ loạt xoạt rớt xuống.

Triệu Huyền nhìn cô, chỉ thấy cô mỉm cười mê hoặc, hơi ngửa đầu, hất toàn bộ tóc ra phía sau.

Cô đứng trước mặt anh không mảnh vải che thân, anh có hơi bất ngờ, cũng có chút cảm giác hưng phấn.

Trịnh Mẫn Châu tiến một bước, cũng bước vào trong bồn tắm lớn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Đôi Chim Loan Trong Phòng Tắm

Tuy rằng bồn tắm lớn khá rộng rãi, nhưng đột ngột chứa thêm một người, mực nước liền dâng cao lên, giống như nhiệt tình sôi trào cũng mãnh liệt sục sôi theo.

Triệu Huyền khẽ giương mắt lên, nhìn cô.

Trịnh Mẫn Châu ngồi đối diện với anh trong bồn tắm lớn, cô khẽ tung bọt nước, không biết vô tình hay cố ý mà khều đến trên mặt Triệu Huyền, miệng cũng nửa giận nửa trách anh: “Anh đó, kết hôn chỉ mới nửa năm, anh lại đến Đại Lục hết bốn tháng, thời gian đó chỉ trở về thăm ba bữa, nếu không phải em đuổi đến đây thăm anh, thì anh chuẩn bị đưa em vào lãnh cung rồi đúng không?”

“Làm gì có chuyện đó, ngày nào chúng ta cũng nói chuyện điện thoại mà.”

Trịnh Mẫn Châu có chút không vui: “Gọi điện thoại có thể giống với gặp người thật hay sao? Thật sự là chưa từng biết Triệu đại công tử đây vẫn tôn sùng chủ nghĩa tình yêu trong sáng thuần khiết cơ đấy.”

Trong lòng Triệu Huyền lại nghĩ, anh cười cô, ít nhiều là bởi vì nhân tố lợi ích thương nghiệp, cả hai nhà đều là tài phiệt, vừa mấy đời thân nhau, cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối mới có thể xúc tiến sự ổn định và hòa bình lâu dài giữa hai gia tộc. Cho nên dù không thích cô, cưới cô cũng như Hán Vũ Đế cưới Trần A Kiều, nhưng khi nạp thiếp ít ra cũng từng vinh sùng A Kiều, trên thế diện, bản thân cũng không thể quá phận.

Anh mỉm cười với cô, duỗi tay ra ôm lấy cô vào lòng mình, hai người quấn lấy nhau trong bồn tắm lớn, nước liền bị khuấy động, đập dềnh lên xuống, từng đợt tràn ra ngoài.

Trịnh Mẫn Châu khá hưng phấn, cô nghiêng người ngồi bên hông anh, giành lấy thế chủ động.

Cô cúi đầu hôn lấy cổ anh, khe khẽ cắn mút, Triệu Huyền run lên, nhắm mắt lại, anh thả lỏng, nhẹ tay nắm giữ nơi mềm mại của cô. Trong cổ họng của cô lập tức phát ra tiếng rên yêu kiều.

Anh cũng là người đàn ông nhiệt huyết sôi trào, lại đa tài đa nghệ trên giường, biết làm thế nào để khơi gợi dục vọng của phụ nữ càng thêm sôi sục, tay từ từ dò xét xuống dưới, khiêu khích một cách chậm rãi và trầm ổn, cả người cô liền nảy lên, toàn thân run rẩy.

Triệu Huyền quay đầu qua, lần này đến anh chủ động, anh ngậm lấy môi cô, triền miên cùng đầu lưỡi cô, đầu lưỡi anh tham lam luồn vào bên trong môi cô, mỗi một động tác đều khiêu khích mỗi một dây thần kinh mẫn cảm của cô, mà mỗi một lần dưới tay khẽ vờn về lại mang đến sự tê dại rất nhỏ trong cơ thể cô.

Anh quay lưng cô lại, để cô ngồi trên người mình, nhẹ nhàng cắn vành tai, đầu vai cô, hơi thở trầm ổn thông thả. Trịnh Mẫn Châu ưỡn người đứng lên, nửa muốn đòi lấy, nửa muốn rút lui.

Tay Triệu Huyền lại mò lên trên, đụng vào nơi ngọt ngào của cô, Trịnh Mẫn Châu liền run rẩy, trong cổ họng không tự chủ được mà liên tục phát ra tiếng rên rí.

Đột nhiên, anh mạnh mẽ ném cô vào trong nước, ngay sau đó nâng thất lưng cô lên, cô cũng dùng sức nổi trên mặt nước, hai người cùng dựa vào mép bồn, sau đó, anh tách hai chân cô ra, mãnh mẽ tiến vào.

Nước vòn quanh trên người cả hai, không phân biệt rõ là mồ hôi hay là nước, trên người hai người đều ẩm ướt đỏ ửng.

Anh dùng rất nhiều sức, cố gắng thúc vào nơi sâu nhất, mỗi một lần dữ dội đi vào đều khiến cô điên đảo, người ở dưới thân không ngừng rên rí, động tác của anh càng lúc càng nhanh. Trịnh Mẫn Châu bị chuyển động của anh khiến cơ thể không ngừng phát run, mà thứ cảm giác căng tràn này khiến cô sung sướng như lên tận trên mây, cô chỉ có một cảm giác, hiện giờ anh không thể dừng lại, không thể rời đi, nếu không cô sẽ chết, cô không thể không có người đàn ông này, tuyệt đối không thể.

Dục vọng tuôn trào, kích tình ồ ạt, ừn ừn kéo đến, không ngừng vây lấy cả hai. Hai người đều như mất phương hướng, liên tục đòi lấy thân thể của đối phương.

Đột nhiên, Triệu Huyền ngừng lại, anh nhìn vào mắt của Trịnh Mẫn Châu, cô đang đắm chìm trong khoái cảm sắp lên tới đỉnh, sắc mặt ửng đỏ, đôi môi hé mở, khoe mắt phốt hồng như cánh hoa đào. Anh nhìn chăm chú vào mắt cô, sau khi nhìn thật lâu, rốt cuộc anh nhắm mắt lại, thả lỏng người, cúi đầu xuống, đầu chôn ở bên tai cô.

Một tiếng gầm khẽ, cuối cùng anh cũng phóng thích chính mình. Đờ trên người cô, vừa như không vui, vừa như thấy phiền muộn bất an.

Trịnh Mẫn Châu quán chân lên người anh, tuy rằng anh đã phóng ra, nhưng cô vẫn không muốn anh rời khỏi mình, vẫn kẹp chặt anh trong cơ thể chính mình.

Triệu Huyền biết, nhu cầu trên giường của người phụ nữ này khác xa so với biểu hiện thường ngày của cô, cô không phải là người trong lòng anh, biểu hiện của cô ở trên giường khác biệt quá nhiều, nhưng cho dù anh bên ai, hoan ái bao nhiêu, anh luôn luôn cảm thấy lòng mình chưa xót mà không hiểu tại sao, làm tình vốn là một chuyện phóng thích cơ thể sung sướng nhất, nhưng sau mỗi lần thỏa mãn dục vọng lại cảm thấy trong lòng càng thêm tịch mịch, mà sự tịch mịch này ngoại trừ anh ra, không ai có thể cảm nhận được.

Trịnh Mẫn Châu hơi mệt mỏi, cô buông anh ra, hai người lại nằm trong nước, cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, vỗ về ngực anh, khẽ hỏi anh: “Em không về, ở lại Đại Lục với anh luôn được không?”

Đầu tiên anh tùy tiện ừ một tiếng, sau đó lại hả một tiếng, hơi ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Xích Luyện Tiên Tử

Ở văn phòng, Sở Du chỉnh lý đơn giản chồng tài liệu trong mấy ngày qua, xem xong hết toàn bộ, nhìn thời gian đã là chín rưỡi.

Anh nhớ tới chuyện gì đó, vì thế lấy điện thoại, tìm trong danh bạ một số rồi gọi đi.

“Xin hỏi là Vận Linh đúng không?” Anh lịch sự hỏi đôi phương.

Đôi phương thấy lạ, hỏi: “Anh là ai?”

“Vận Linh, xin chào, tôi là Sở Du, chồng của Tô Mân đây.”

Bên kia nghĩ ra, “À, luật sư Sở, có chuyện gì vậy?”

Sở Du hỏi cô: “Là thế này, tôi muốn hỏi cô một chuyện, trước kia cô là đồng nghiệp của Tô Mân, cô có biết lúc trước cô ấy có từng học thêm ngoại ngữ gì không, đại loại như tiếng Pháp hay gì đó?”

Vận Linh suy nghĩ, “Hình như có, cô ấy từng học tiếng Pháp, khoảng thời gian đó không phải có hội thảo nghiên cứu kinh tế ở Pháp hay sao? Vì định đưa tin đó nên có thời gian cô ấy học tiếng Pháp, nhưng tiếng Pháp này có thể nói là ngôn ngữ khó học nhất trên thế giới, khó hơn nhiều so với tiếng Anh tiếng Nhật hay tiếng Nga, cho nên chúng tôi cũng chỉ học vài câu đối thoại đơn giản, đa số đều là thu âm cuộc phỏng vấn rồi đem về tìm một công ty dịch thuật chuyên nghiệp để dịch tin...”

Sở Du à một tiếng, khách sáo nói thêm mấy câu rồi cúp máy.

Thì ra cô đúng là từng học tiếng Pháp, cho nên mới thốt ra câu tiếng Pháp kia, xem ra là do bản thân lo nghĩ quá nhiều.

Anh thả lỏng, dọn dẹp lại bàn làm việc, tắt máy tính và đèn, rồi khỏi văn phòng. Đi đến thang máy nhấn nút, vừa mới bước vào, lúc thang máy chuẩn bị đóng cửa, phía sau truyền đến một giọng nói, “Xin chờ một chút.”

Anh nhanh chóng nhấn nút mở cửa, là Thượng Cần, đồng nghiệp của anh, cô vừa mặc áo khoát vừa hối hả chạy về phía này, sau khi vào thang máy liền không ngừng nói cảm ơn anh.

“Sao tan ca trễ vậy?” Anh hỏi cô.

“Còn anh? Lại tăng ca à?”

Thượng Cần cũng là một luật sư ở sở sự vụ của họ, không phải cô lớn tuổi, chỉ mới 29 tuổi thôi, còn nhỏ hơn anh 2 tuổi, nhưng cô vào đây làm sớm hơn anh mấy tháng, khi mới vào làm, cô còn hay nói đùa với anh, “Là tôi vào làm trước, luận lý lịch, anh phải gọi tôi là sư tỷ.”

Lúc ấy anh không nghĩ ngợi gì, liền lập tức gọi cô một tiếng “sư tỷ”. Sau này thời gian mọi người làm đồng nghiệp khá lâu, cô cũng không muốn anh luôn miệng gọi cô là sư tỷ sư tỷ, nhưng anh quen miệng rồi, lúc gặp mặt vẫn gọi cô là sư tỷ. Bất quá, có một lần mọi người cùng nhau ăn cơm, anh uống có hơi nhiều, nhất thời vui vẻ liền trêu ghẹo Thượng Cần, “Sư tỷ,..., sư tỷ, gọi cô một tiếng sư tỷ, tôi liền nghĩ đến Xích Luyện Tiên Tử.”

Tất cả mọi người đều quen thân nhau, chuyện trêu chọc cũng không để ý lắm. Thượng Cần có hơi tò mò, “Xích Luyện Tiên Tử là ai vậy?” Bên kia liền có đồng nghiệp tiếp lời, lập tức cũng nói đùa, “Chỉ mới nghe Xích Luyện Xà (*con rắn*), chưa từng nghe có Xích Luyện Tiên Tử nha.”

Vậy mà ngày hôm sau Thượng Cần liền đen mặt mắng anh, “Sở Du chết bầm, không phải đầu óc anh bệnh hoạn chứ, lại gán cho tôi biệt hiệu của nữ ma đầu?”

Xích Luyện Tiên Tử này là biệt hiệu của Lý Mạc Sầu trong Thần Điều Hiệp Lữ dưới ngòi bút của Kim Dung, lúc đó anh uống rượu khá nhiều nói nhảm nên quên sạch sẽ, hiện giờ Thượng Cần nhắc lại, anh mới lơ mơ nhớ ra, bên kia Thượng Cần đã tức giận đến xanh mặt, phần nộ bất bình nói: “Nữ ma đầu kia lòng dạ độc ác, lại ở giá cả đòi, anh giỏi thật không quy chụp tôi cái gì, lại đi quy chụp cho tôi cái tên tuổi như thế.”

Chương 8 Quan hệ giữa đồng nghiệp Sở Du vội giải thích với cô: “Sử tử, cô hiểu lầm rồi, tôi cảm thấy cô xinh đẹp lạnh lùng như giọt sương cho nên mới tặng cho cô danh hiệu như vậy. Tuy rằng Lý Mặc Sầu kia là nhân vật phản diện, nhưng tôi còn nhớ dưới ngòi bút của Kim Dung đã viết về nàng ấy như thế này.” Rồi anh bèn nắm lấy vai của Thượng Cần, miêu tả cô sống động như thật, “...Kình công của nàng vượt bậc, đi lại như gió, nhẹ nhàng bay bổng, mỹ cảm tha thướt kia khiến nam tử phải dừng bước, không thể không động lòng...” Anh nói mà mặt tươi như hoa, thần thái phấn chấn, Thượng Cần nhìn đến bật cười, nói đến chỗ hưng phấn anh còn làm ra mấy động tác khoa tay múa chân. Đỗ dành một hồi, mới khiến Thượng Cần không giận nữa. Nhưng cô vẫn còn hơi không vui, “Nữ ma đầu kia cả đời không thành thân, nhưng tôi không muốn giống ả ta đâu.”

Anh biện bạch: “Sao có thể chứ? Sử tử có dáng vẻ hút hồn, mắt ngọc mây ngài, làn da trắng muốt, là một mỹ nhân tuyệt sắc, người nào cưới được cô về đều đáng hãnh diện, ai lại không thích cô, không muốn cưới cô chứ?” Mấy câu nói này của anh đơn thuần chỉ là tăng bốc, cho nên anh vừa nói cũng vừa cười.

Thượng Cần lắc đầu, “Cho nên người ta nói tìm chồng không nên tìm người làm luật sư, mở miệng ra không bao giờ nói thật.”

***

Thang máy đi xuống, hai người dựa vào một góc.

Thượng Cần hỏi anh: “Ăn cơm chưa? Muốn cùng nhau ăn cơm không?”

“Tôi ăn rồi, ăn cơm xong mới đến đây, còn cô?”

“Chưa làm xong vụ kiện, cho nên tăng ca thêm một chút.”

Thượng Cần lắc đầu, “Thời buổi này chẳng trách người ta có phân biệt giới tính với nghề, đôi lúc tôi cũng hiểu nghề luật sư này hình như cũng hay ưu ái cho phái nam, nhìn anh xem, khi ra tòa mặc đồ luật sư, có tiếng nói vang dội trên tòa án, người ta nghe chỉ cảm thấy anh nói rõ ràng mạch lạc liền bất giác cho anh thêm vài phần thán phục, cho nên thành tích của anh tốt, thật khiến người ta hâm mộ.”

Sở Du chỉ mỉm cười, chỉ là anh thật sự rất ít khi mặc đồ gì khác, ngoại trừ lúc lên tòa mặc đồ luật sư, thì đa số đều mặc complet, đồ tây dù sao cũng mang đến cho người khác cảm giác chính trực khi nhìn.

Hai người cùng bước ra tầng trệt, Thượng Cần lại hỏi anh: “Nghe nói vợ trước của anh bị tai nạn? Sao rồi?”

“Tốt rồi, ngày mốt là xuất viện.” Không ngờ, thăm thoát Tô Mân đã ở bệnh viện được mười bốn ngày.

Hôm nay Thượng Cần không lái xe, anh lịch sự nói: “Để tôi đưa cô về, trể thế này một mình cô ngồi xe lữ như có gì không an toàn.”

Thượng Cần nói, “Thật ra tôi đang định đến bar uống một ly, phụ nữ độc thân mà, về nhà cũng chỉ tịch mịch đối diện với căn phòng lạnh lẽo, chi bằng đi uống vài ly, ngà ngà trở về cũng ngủ ngon hơn. Nếu không thì chúng ta cùng đi uống vài ly đi?”

“Hôm nay không tiện, tôi còn lái xe nữa, còn phải đến bệnh viện.”

Thượng Cần lắc đầu: “Đúng là người chú trọng sức khỏe, là người chồng tốt, anh như vậy, người khác có muốn dụ dỗ cũng dụ dỗ không được.”

Anh vừa lái xe vừa nói đùa với cô: “Sử tử là người tử tế, uống rượu với cô tôi cũng yên tâm, và lại uống rượu chứ đâu phải đòi mạng, nếu cô thật sự mời tôi, tôi thay đồ rồi sẽ qua đó.”

Hai người cười ha ha.

Cuối cùng anh đưa Thượng Cần về nhà, rồi sau đó đến bệnh viện, khi đến nơi đã là mười giờ.

Nghĩ rằng Tô Mân đã ngủ, cho nên anh mở cửa rất nhẹ. Đẩy cửa ra, đèn lớn đã tắt, chỉ còn ngọn đèn nhỏ, nhưng lại không thấy ai trên giường, Tô Mân cũng kéo giường phụ của anh lại, chần chừ trải sẵn cho anh, nhưng cô cũng không nằm trên đó. Anh đang nghi ngờ, gọi một tiếng Tiểu Mân, lại nghe thấy tiếng rên rỉ của cô truyền đến từ nhà vệ sinh.

Anh lập tức đẩy cửa, cửa mở ra, anh nhất thời hoảng hốt.

Tô Mân nằm trên sàn nhà vệ sinh, không mặc gì cả, vòi hoa sen trên đầu còn đang ào ào phun nước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8: Quan Hệ Giữa Đồng Nghiệp

Sở Du vội giải thích với cô: “Sư tỷ, cô hiểu lầm rồi, tôi cảm thấy cô xinh đẹp lạnh lùng như giọt sương cho nên mới tặng cho cô danh hiệu như vậy. Tuy rằng Lý Mặc Sầu kia là nhân vật phản diện, nhưng tôi còn nhớ dưới ngòi bút của Kim Dung đã viết về nàng ấy như thế này.” Rồi anh bèn nắm lấy vai của Thượng Cầm, miêu tả cô sống động như thật, “...Kình công của nàng vượt bậc, đi lại như gió, nhẹ nhàng bay bổng, mỹ cảm tha thướt kia khiến nam tử phải dừng bước, không thể không động lòng...” Anh nói mà mặt tươi như hoa, thần thái phấn chấn, Thượng Cầm nhìn đến bật cười, nói đến chỗ hưng phấn anh còn làm ra mấy động tác khoa tay múa chân. Đỗ dành một hồi, mới khiến Thượng Cầm không giận nữa. Nhưng cô vẫn còn hơi không vui, “Nữ mà đầu kia cả đời không thành thân, nhưng tôi không muốn giống ả ta đâu.” Anh biện bạch: “Sao có thể chứ? Sư tỷ có dáng vẻ hút hồn, mắt ngọc mây ngài, làn da trắng muốt, là một mỹ nhân tuyệt sắc, người nào cưới được cô về đều đáng hãnh diện, ai lại không thích cô, không muốn cưới cô chứ?” Mấy câu nói này của anh đơn thuần chỉ là tăng bốc, cho nên anh vừa nói cũng vừa cười.

Thượng Cầm lắc đầu, “Cho nên người ta nói tìm chồng không nên tìm người làm luật sư, mở miệng ra không bao giờ nói thật.”

***

Thang máy đi xuống, hai người dựa vào một góc.

Thượng Cầm hỏi anh: “Ăn cơm chưa? Muốn cùng nhau ăn cơm không?”

“Tôi ăn rồi, ăn cơm xong mới đến đây, còn cô?”

“Chưa làm xong vụ kiện, cho nên tăng ca thêm một chút.”

Thượng Cầm lắc đầu, “Thời buổi này chẳng trách người ta có phân biệt giới tính với nghề, đôi lúc tôi cũng hiểu nghề luật sư này hình như cũng hay ưu ái cho phái nam, nhìn anh xem, khi ra tòa mặc đồ luật sư, có tiếng nói vang dội trên tòa án, người ta nghe chỉ cảm thấy anh nói rõ ràng mạch lạc liền bắt giác cho anh thêm vài phần thắng, cho nên thành tích của anh tốt, thật khiến người ta hâm mộ.”

Sở Du chỉ mỉm cười, chỉ là anh thật sự rất ít khi mặc đồ gì khác, ngoại trừ lúc lên tòa mặc đồ luật sư, thì đa số đều mặc complet, đồ tây dù sao cũng mang đến cho người khác cảm giác chính trực khi nhìn.

Hai người cùng bước ra tầng trệt, Thượng Cầm lại hỏi anh: “Nghe nói vợ trước của anh bị tai nạn? Sao rồi?”

“Tốt rồi, ngày mốt là xuất viện.” Không ngờ, thắm thoát Tô Mân đã ở bệnh viện được mười bốn ngày.

Hôm nay Thượng Cầm không lái xe, anh lịch sự nói: “Để tôi đưa cô về, trễ thế này một mình cô ngồi xe lữ như có gì không an toàn.”

Thượng Cầm nói, “Thật ra tôi đang định đến bar uống một ly, phụ nữ độc thân mà, về nhà cũng chỉ tịch mịch đối diện với căn phòng lạnh lẽo, chi bằng đi uống vài ly, ngà ngà trở về cũng ngủ ngon hơn. Nếu không thì chúng ta cùng đi uống vài ly đi?”

“Hôm nay không tiện, tôi còn lái xe nữa, còn phải đến bệnh viện.”

Thượng Cầm lắc đầu: “Đúng là người chú trọng sức khỏe, là người chồng tốt, anh như vậy, người khác có muốn dụ dỗ cũng dụ dỗ không được.”

Anh vừa lái xe vừa nói đùa với cô: “Sư tỷ là người tử tế, uống rượu với cô tôi cũng yên tâm, và lại uống rượu chứ đâu phải đòi mạng, nếu cô thật sự mời tôi, tôi thay đồ rồi sẽ qua đó.”

Hai người cười ha ha.

Cuối cùng anh đưa Thượng Cầm về nhà, rồi sau đó đến bệnh viện, khi đến nơi đã là mười giờ.

Nghĩ rằng Tô Mân đã ngủ, cho nên anh mở cửa rất nhẹ. Đẩy cửa ra, đèn lớn đã tắt, chỉ còn ngọn đèn nhỏ, nhưng lại không thấy ai trên giường, Tô Mân cũng kéo giường phụ của anh lại, chăn cũng trải sẵn cho anh, nhưng cô cũng không nằm trên đó. Anh đang nghi ngờ, gọi một tiếng Tiểu Mân, lại nghe thấy tiếng rên rĩ của cô truyền đến từ nhà vệ sinh.

Anh lập tức đẩy cửa, cửa mở ra, anh nhất thời hoảng hốt.

Tô Mân nằm trên sàn nhà vệ sinh, không mặc gì cả, vòi hoa sen trên đầu còn đang ào ào phun nước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Đồng Sàn Dị Mộng

Anh gọi lớn “Tiểu Mân”. Bất chấp cô đang không mặc gì, anh phóng qua đó.

Tô Mân vừa thẹn vừa tui, nằm cứng đờ ở đó không cách nào nhúc nhích. Cô vốn định nhân lúc Sở Du còn chưa đến đi tắm một chút, kết quả ở trong phòng tắm bật ngửa té xuống đất, lúc ấy đầu cô đập vào tường ở sau lưng, cú ngã khá mạnh khiến cô ngất đi, lúc tỉnh lại thì phát hiện mình ngã trên sàn, cô muốn ngồi dậy nhưng hoàn toàn không cách nào động dậy được, trong lúc quỳnh quáng liền la lên gọi người. Nhưng hiệu quả cách âm của phòng bệnh VIP này vô cùng tốt, kín đáo ngăn lại tiếng kêu cứu của cô, cô la suốt mười phút cũng không ai đến cứu.

Cô cũng không biết rốt cuộc mình ngã trúng chỗ nào, chỉ biết toàn thân không nhúc nhích được, không phải là đau, mà giống như tê rần, cả người không cử động được. Trong lúc sợ hãi, bất an trở dậy, cô nằm trên sàn ngoại trừ khóc vẫn là khóc, nước chảy ra từ vòi sen tưới lên người cô, nước càng lúc càng nóng, cô bị nóng đến cực kỳ chật vật. Cô nằm đờ ở đó, trong lòng chỉ có một cảm giác, thôi xong, gãy cổ, cái này nhất định đã đứt hết gân mạch toàn thân, liệt luôn rồi.

Sở Du tắt nước nóng trước, sau đó anh hỏi cô: “Em cảm thấy thế nào?” Hiện giờ anh không dám đụng vào cô, nếu cô thật sự ngã bị thương, không biết ngã đụng vào chỗ nào, không xác định được tình huống, anh cũng không dám mạnh động.

Tô Mân khóc, “Em sẽ không bị liệt chứ?”

Anh lập tức ấn chân cô, vừa ấn vừa hỏi: “Em có cảm giác hay không?” Tô Mân gật đầu, “Có.”

Có cảm giác thì không sao rồi.

Lúc này anh mới chú ý đến cô đang trần truồng, anh liền cảm thấy xấu hổ, lập tức rút khăn tắm quấn lên người cô, sau đó nhẹ nhàng nâng cô dậy, sau khi bế cô về giường mới gọi bác sĩ đến khám cho cô.

Bác sĩ nhanh chóng chạy đến, may mắn là , cổ Tô Mân chỉ bị bong gân, không ảnh hưởng dây thần kinh, cũng không có ngoại thương nào khác, là do cô hoảng sợ quá độ, lúc ngã chỗ chân rút gân theo phản xạ có điều kiện nên tưởng rằng mình bị liệt, hồi lâu cũng không ngồi lên được.

Sở Du nhẹ nhàng thở hắt ra, bác sĩ đi rồi, anh lại nhìn cô, cô bọc trong chăn, vô cùng xấu hổ, lúc này anh mới nhớ đến hồi nãy nhìn thấy tất cả của cô, hiện giờ nhớ lại, có hơi ngượng ngùng.

Tô Mân cười gượng, “Em đúng là vô dụng, chút việc còn con con cũng làm không xong, đúng là kẻ bỏ đi.”

“Xem em nói kia.” Anh đã nằm xuống giường phụ, nghĩ một lát, anh bỗng nói, “Anh từng làm chuyện còn bề mặt hơn em.”

Tô Mân hiếu kỳ, cô hiện giờ rất muốn biết chuyện của anh, dù chỉ là mấy việc nhỏ trong cuộc sống của anh cô cũng cực kỳ muốn biết.

Sở Du mỉm cười, anh gãi hai tay ra sau đầu, ngượng ngùng nói: “Kể cho em nghe một chuyện lúc còn đi học, lúc ấy anh học lớp mười, tham gia đại hội thể dục thể thao của trường, hạng mục chạy bền yêu cầu phải mặc áo ba lỗ quần đùi, kết quả lúc chạy nước rút để về đích, anh và bạn học chẳng phân biệt trước sau cứ xông về phía trước, anh cứ thế mà chạy về trước, bạn anh chạy phía sau bị vấp ngã sấp xuống, khi ngã tay nó bất cần kéo quần đùi của anh.” Anh cười: “Kết quả, trước mặt toàn thể thầy cô bạn bè bị nó kéo quần đùi xuống, lộ hàng sạch sành sanh, lúc ấy cả anh và mấy bạn đang cổ vũ đều chấn động đến ngây người.”

Tô Mân cũng nhin không được bật cười.

Sở Du nói, “Anh và nó cũng ngã xuống đất, nó đứng dậy rồi, còn anh xấu hổ đến hồi lâu không đứng nổi, thật muốn chết ở chỗ đó luôn cho rồi, cả đời cũng khỏi đứng lên.”

“Sau đó anh đỏ mặt, làm ra vẻ không có chuyện gì, nhưng có khoảng mấy tháng anh không dám mặc quần đùi, hơn nữa vừa nhìn thấy mấy bạn nữ anh sẽ cúi gầm mặt một cách không tự chủ, lập tức nhớ lại chuyện xấu hổ của mình.”

Anh kể chuyện của mình cho cô nghe, cốt yếu khiến cô vui không cần để ý đến chuyện lúc nãy, Tô Mân xúc động vô cùng.

***

Bên kia thành phố- nhà của Triệu Huyền.

Đêm đã khuya, Trịnh Mẫn Châu bên cạnh đã ngủ say, lúc này Triệu Huyền mới khẽ rút tay về.

Mới vừa cùng cô mây mưa điên đảo, từ trong phòng tắm rồi ra đến giường, hai người kích tình triền miên, làm chồng, anh dốc hết toàn lực hầu hạ cô thỏa mãn, cô vô cùng hài lòng, say sưa hưởng thụ tình cảm mãnh liệt và mon trớn dịu dàng mà anh mang đến, hiện giờ cô đang ngủ, nhưng anh thì chưa.

Cái gọi là đồng sàng dị mộng[1], chính là đây sao?

Tiểu Mạn.

Trong lòng anh khẽ gọi.

Anh vĩnh viễn sẽ không quên cái tên này, nếu quên mất người này, chỉ sợ anh cũng sẽ quên luôn chính mình.

[1] Đồng sàng dị mộng: Nằm chung giường như mơ giấc mơ khác nhau, ngụ ý vợ chồng không có tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 10: Ngàn Ngo Phiền Muộn

Hai ngày sau.

Triệu Huyền nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời đang đổ mưa to, từng hạt mưa to trút xuống mặt đất, biển đám xi măng và nhựa đường chưa trải thành đồng bùn, mà màu sắc trên không trung lại khiến người ta sợ hãi, hết như tấm màn xám xịt, như cái lồng phủ kín cả vũ trụ.

Tinh thần anh có chút không yên, ngồi trên sofa trong phòng chăm sóc đặc biệt, tuy rằng trong tay là quyển tạp chí tài chính kinh tế, nhưng lại mất tập trung, hồi lâu cũng không lật trang nào.

Trang Bích Cẩm phát hiện ra sự khác thường của con trai, bà tò mò hỏi, “Con đang suy nghĩ gì vậy? Không thấy con đến công ty, cũng không có xã giao gì khác, Mẫn Châu gọi điện rủ con cùng đi dạo phố, con lại không chịu đi, khi không chạy đến chỗ buồn tẻ ở cùng với bà già này, rốt cuộc con đang nghĩ gì vậy?”

Triệu Huyền thờ ơ đáp: “Không có gì, chỉ là con muốn ở lại với mẹ một lát.”

Trang Bích Cẩm hừ một tiếng, “Nghe câu này của con, đúng là mẹ nuôi ra một đứa con trai hiếu thảo mà, nếu thật sự hiếu thảo, lúc trước khi đến Đại Lục học đại học, sao không thấy con thường xuyên gọi điện thoại về nhà? Không phải lần nào cũng là mẹ gọi cho con trước? Đến kỳ nghỉ cũng không về thăm mẹ và ba con?”

Ánh mắt Triệu Huyền thờ ơ, bỗng nhiên nói một câu: “Mẹ, lúc xưa nếu con của Tiểu Mạn còn sống, hiện giờ chắc cũng được 4-5 tuổi rồi nhỉ?”

Trang Bích Cẩm ngăn ra, đây vốn là hai mẹ con đang nói chuyện tâm sự thật tốt, đột nhiên anh hỏi một câu không liên quan, khơi lại đề tài này, mà đề tài này lại là vết sẹo của bà, là đề tài mà bà không muốn đề cập đến nhất.

Mặt bà tối sầm đi, nghiêm mặt xoay đầu sang một bên, không nói gì.

Triệu Huyền bỗng đứng dậy, anh đặt quyển tạp chí trong tay xuống, kéo cửa bước nhanh ra bên ngoài.

Đi đến tầng 6 chỗ Tô Mân, anh gấp gấp đến độ tim muốn nứt ra, hơi thở hỗn hển không còn đều đặn nữa.

Anh cũng không biết tại sao bản thân lại có ý nghĩ và tâm trạng như vậy, Tô Mân là vợ người ta, nhưng anh lại bức thiết muốn gặp cô, giống hệt như một đứa trẻ, dùng ánh mắt mong chờ và cầu xin thứ mà mình mong muốn nhưng không có được, còn người lớn thì cố tình không để anh mua, không cho phép anh muốn thứ này, anh không có cách nào cũng chỉ có thể sử dụng chiêu khóc, dùng phương pháp cầu xin, nhưng người lớn vẫn thờ ơ, anh chỉ có thể uống công ngắm nhìn, nhưng căn bản vẫn không chiếm được.

Anh chạy vội đến phòng bệnh của Tô Mân, phút chốc trong lòng anh trống trải, phòng bệnh trống trơn, cô đã xuất viện.

Anh lập tức chạy vội đến phòng trực y tá, lo lắng hỏi, “Cái kia, đặc biệt, Tô Mân trong phòng chăm sóc đặc biệt xuất viện lúc nào vậy?”

Y tá nói với anh: “Mới vừa xuất viện, còn chưa tới mười phút.”

Lòng Triệu Huyền nóng như lửa đốt, anh vốn định chạy vào trong thang máy, bỗng nhiên nghĩ nghĩ, anh sửa lại, chạy vội đến cuối hành lang, cách cửa sổ nhìn xuống phía dưới.

Nửa dưới cửa sổ ở hành lang bị rèm phong, có lẽ sợ có người nghĩ quần trong lòng sẽ nhảy lầu, cho nên nửa dưới đóng kín, nửa trên có thể mở ra, anh nhìn xuyên qua cửa kính xuống bên dưới, thật trùng hợp, anh nhìn thấy xe của Sở Du.

Bên ngoài trời mưa xối xả, từ trên cao trút xuống, biến cả không gian thành một khoảng mờ mịt.

Sở Du bật ô, anh để Tô Mân đứng đợi trước đại sảnh bệnh viện, anh cầm đồ đạc của Tô Mân nhét vào cốp sau, đi tới đi lui mấy lần, cuối cùng cũng cất hết đồ của Tô Mân. Sau khi đóng cốp xe lại, anh lại bước nhanh về phía Tô Mân, trời mưa lạnh lẽo, gió thổi mang đến cảm giác buốt giá, anh khoát áo vest của mình lên người Tô Mân, sau đó bung ô ôm cô lên xe.

Triệu Huyền đứng trên lầu nhìn xuống, tay anh đặt trên tấm kính, không thể diễn tả là ngần ngại hay phiền muộn, anh thấy Sở Du che hơn nửa chiếc ô trên đầu Tô Mân, ôm chặt cô, dường như sợ cô bị mưa làm ướt, một mạch cùng cô đi nhanh đến bên cạnh xe, mở cửa để cô lên xe.

Xe chạy đi rồi, trong cơn mưa âm ỉ, ánh đèn nơi đuôi xe Sở Du lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Rốt cuộc Triệu Huyền cũng nhận không được, anh tựa đầu trên tấm kính, thờ dài thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 11: Đường Về Nhà

Tô Mân nhìn mưa rơi trên đường phố, Sở Du đang đưa cô về nhà, nhưng bên ngoài hết thấy đều xa lạ, con đường đang đi là đường về nhà, nhưng cô hoàn toàn không có ấn tượng gì về nó. Nhìn đường phố xa lạ, trong lòng cô càng căng thẳng, lấy thân phận xấu hổ như vậy để quay trở về nhà cha mẹ chồng, sẽ xảy ra chuyện như thế nào nữa đây?

Cuối cùng, họ cũng dừng lại trước một khu chung cư cũ kỹ, Tô Mân nhìn tòa nhà này, nhìn ra rõ ràng nhà ở đây ít nhất cũng có lịch sử 20 năm, nhà ở hiện tại tường ngoài tòa nhà đều sơn nước, chỉ có tòa nhà cũ bên này vẫn là dạng ốp gạch, ban công nhiều hộ gia đình cũng không phải hoàn toàn khép kín, không có rào bao quanh, mấy chậu hoa cỏ cứ thế chất đống bên trong ban công, cành lá vươn dài ra khỏi ban công, được mưa gột rửa, lá cây trông tràn trề sức sống.

Khu chung cư cũng không khép kín, xe của Sở Du có thể chạy thẳng đến dưới lầu, anh dừng xe xong nói với cô: “Về đến nhà rồi.”

Tô Mân à một tiếng, có hơi do dự.

Sở Du thoải mái nói với cô: “Xuống xe đi!”

Tô Mân xuống xe, cùng Sở Du bê đồ đạc lên lầu. Bởi vì đây là tòa nhà cũ, nơi hành lang không có phòng bảo vệ, có thể đi thẳng lên lầu, tay vịn cầu thang được sơn màu đỏ, bởi vì thời gian lâu năm, lớp sơn kia đã ngã màu, bậc thang cũng do đi lại trong thời gian dài, từ lớp xi măng mới lúc đầu biến thành màu xám cũ kỹ. Cô tò mò nhìn mấy tờ quảng cáo dán trước hành lang, nào là sửa cống thoát nước, đến tận nhà sửa chữa đồ điện, làm giấy tờ, đủ mọi thứ hết, tầng nào cũng có dấu mới.

Sở Du nói với cô: “Tầng 4.” Đứng trước cửa, anh tìm chìa khóa để mở, Tô Mân để ý thấy vách tường hành lang thông đến nhà cha mẹ chồng hình như trắng hơn mấy tầng bên dưới, như là mới được sơn lại.

Vừa mở cửa ra, Tần Phong nghe thấy tiếng động vội chạy đến, thấy cô, bà dịu dàng nói: “Về rồi.”

Sở Khải Anh đang nằm trong phòng đọc báo, lúc này cũng đi ra nhận lấy mấy thứ trong tay con trai, thấy Tô Mân, cũng ôn hòa nói: “Về nhà là tốt rồi.”

Tần Phong dường như nhớ ra chuyện gì, có hơi ảo não, “Sao tôi có thể quên mấy chuyện này chứ, từ bệnh viện trở về, lại làm phẫu thuật lớn như vậy, lúc về nhà hẳn là phải bước qua chậu lửa để xua vận đen đi, ôi sao lại quên mất chuyện này rồi.”

Sở Du cười nói: “Không sao mà mẹ, con không tin mấy chuyện này.”

Mọi người cười ha ha, gia đình áp áp như vậy lập tức khiến lòng Tô Mân cũng dịu đi theo.

Sở Du tìm dép mang trong nhà cho cô, trước khi cô về anh đã chuẩn bị hết tất cả cho cô, Tô Mân cúi đầu, nghe theo sự sắp xếp của anh.

Nhà của ba mẹ khoảng tám mươi mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách, vợ chồng Sở Khải Anh và Tần Phong ở trong phòng ngủ lớn, phòng ngủ còn lại nhỏ hơn vốn để sau khi Sở Du và Tô Mân kết hôn về ở, nhưng sau đó Tô Mân lại bỏ đi, Sở Du về nhà liền ở một mình. Tô Mân quan sát căn phòng này, phát hiện giường vẫn là giường đôi, ra giường và bao gối đều là đồ mới, xem ra mẹ chồng quả thật không ghét cô, thật sự hiếm có.

Cô ngồi xuống giường lặng lẽ nhìn Sở Du sắp xếp đồ đạc của cô, anh thật sự rất tỉ mỉ, lại có thể chuẩn bị hết tất cả cho cô. Trong tủ quần áo có đồ của cô, thậm chí cả đồ lót và vớ cũng chuẩn bị đầy đủ cả, mặt cô ửng hồng, ngồi trên giường, ngón chân gãi lòng bàn chân, cảm giác trong lòng khá phức tạp.

Nhà cha mẹ chồng không lớn, nhưng lại tràn ngập mùi vị áp áp, đồ nội thất cũng là kiểu cũ, có ngăn tủ thậm chí lúc kéo phát ra tiếng cọt két, nhưng lại mang đến cảm giác hoài cổ, tách trà cũng không phải nguyên bộ, tách trà sứ trắng bởi vì đựng nước trà trong thời gian dài, bên trong cái tách có vết ố trà màu nâu nhạt, nhưng thoạt nhìn lại vô cùng thân thiết, cô nhanh chóng làm quen với căn nhà này, cũng thích sống ở đây.

Cô chú ý đến trên ban công có đặt một chậu cây, bên trong trồng bụi cây không biết tên, ngọn cây dùng một sợi dây nhỏ buộc lại, bên trong ban công dựng một cái giá, kết quả cây nhỏ này liền bò lung tung, bò đầy bên trong ban công, trên nhánh cây mọc đầy bông hoa nhỏ hình ngôi sao năm cánh, cô cảm thấy tò mò, hỏi Sở Du: “Đây là hoa gì vậy?”

Sở Du với với cô: “Đó là bảo môn trúc*, loài hoa này tràn trề sức sống, chiết một nhánh trồng trong đất là có thể sống. Rất nhiều hàng xóm đều chiết ở chỗ chúng ta về nhà trồng.”

Anh đang thay đồ, cởi áo sơ mi ra, sau đó tìm đồ ở nhà trong ngăn tủ để mặc, Tô Mân vừa quay đầu lại, nhìn thấy cơ bụng bằng phẳng, cơ ngực rắn chắc của anh, mặt cô ửng đỏ, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác.

Sở Du đi đến bên cạnh cô, anh khẽ nói: “Loài hoa này vốn do em tiện đường hái về, lúc ấy chỉ to bằng bàn tay, trồng trong chậu liền sống, sau đó lúc anh phơi quần áo không cẩn thận làm gãy, em còn đau lòng cãi nhau với anh một trận.”

Tô Mân nghe xong cảm thấy trong lòng rất ấm áp, loài hoa đáng yêu biết bao, sinh sống ngoan cường biết bao.

Cô lại thấp giọng hỏi: “Hiện giờ em không có sở trường gì, hành sự bừa bãi, đầu óc mơ hồ, hoàn toàn là gánh nặng của người khác.”

Sở Du cười, “Đồ ngọc, nếu em thật sự hành sự bừa bãi hết như đồ ngọc, trái lại anh còn yên tâm hơn, bởi vì kẻ ngọc hoàn toàn không có phiền não.”

Anh đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú, Tô Mân cũng ngẩng đầu nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12: Tình Thâm Quyến Luyện

Bây giờ không phải ở bệnh viện, về nhà rồi, đóng cửa, ở trong phòng ngủ lúc trước, trong lòng anh bỗng nhiên nảy sinh xúc động, rất muốn ôm cô vào lòng, hôn lên môi cô, môi Tô Mân không quá dày, có hơi mỏng, hơi chu ra giống mấy bé gái hát nhạc quảng cáo, cho dù không tô son cũng vô cùng mê người. Anh có một loại xúc cảm mãnh liệt, rất muốn ôm cô vào lòng, hôn rồi lại hôn. Thật ra lúc ở bệnh viện anh đã muốn hôn cô, chẳng qua bây giờ về nhà rồi, cảm giác này hoàn toàn không giống với lúc trong bệnh viện.

Anh đang do dự xem có nên làm vậy hay không, bỗng nhiên Tần Phong ở bên ngoài gọi lớn: “Sở Du, Tiểu Mân, ra ăn cơm nào.”

Suy nghĩ lung tung của Sở Du thoáng bị cắt ngang, anh nhanh chóng đứng thẳng người, gãi đầu nói: “Ra ngoài ăn cơm thôi!”

Tần Phong nấu bữa tối vô cùng phong phú, một nhà bốn người ngồi quây quần bên nhau.

Sở Khải Anh rót ly rượu, ông hỏi con trai: “Có dám sát phạt với ba không?”

Sở Du cười, “Từ trước đến giờ con đều là bại tướng dưới tay ba, nào dám ở trước mặt ba làm bộ làm tịch chứ.”

Sở Khải Anh cười ha ha: “Không uống cũng được, lát nữa còn phải lái xe.”

Tô Mân cúi đầu, cô biết buổi tối Sở Du không ở đây, lát nữa anh phải về nhà, nhưng căn nhà đó, chính là căn nhà lúc trước của họ.

Một nhà bốn người cười ha ha ăn cơm, dường như hoàn toàn chưa từng xảy ra chuyện gì, vì để cho ba tận hưởng, Sở Du cũng uống một ly, anh chỉ nhấp môi rồi dừng, cười nói với ba. Tô Mân thì cúi đầu ăn thức ăn trước mặt, Tần Phong chú ý đến, bà sợ Tô Mân mất tự nhiên, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho cô, các món bà nấu có món cá chiên, Tần Phong còn kiên nhẫn lựa xương ra, bỏ thịt cá vào trong chén cô.

Ăn cơm xong, Sở Du phải về nhà.

Anh cũng không tiện ở lại, thứ nhất là nhà ba mẹ chật chội, nếu anh ở lại thì phải ngủ ở phòng Tô Mân hoặc ngủ trên sofa, ngủ chung một phòng mà hai người bây giờ còn hoàn toàn chưa quen, nhanh như vậy đã ngủ chung thì có chút ngại ngùng, cả hai đều cần thời gian.

Tô Mân cũng hiểu, cô cũng không giữ anh lại.

Tần Phong dặn dò anh: “Đọc đường nhớ lái xe cẩn thận.”

Sở Du vắng dạ.

Tô Mân muốn tiễn anh xuống lầu, Sở Du lấy đèn pin từ trong ngăn tủ bên cạnh cùng cô đi xuống lầu, khi xuống lầu, anh bật đèn pin rồi nói với cô: “Nhà cũ rồi, đèn cảm ứng hoàn toàn không dùng được, cho nên khi xuống lầu phải cầm theo đèn pin.”

Đèn pin phát ra thứ ánh sáng màu vàng, tuy rằng khoảng cách chiếu sáng khá ngắn, nhưng có một vòng sáng như vậy, cả cầu thang không quá tối tăm.

Anh lên xe, bảo Tô Mân, “Lên nhà đi em, trời hơi lạnh.” Tô Mân cũng dặn dò anh: “Đọc đường... lái xe cẩn thận nha.”

Mưa vừa tạnh, trong không khí thoang thoảng mùi bùn đất tươi mát, pha lẫn chút mùi chổi măng mới mọc. Trong bồn hoa, giữa đám cỏ um tùm, có tiếng dế gáy râm ran.

Sở Du khởi động xe chạy đi, ngay chỗ rẽ, anh bỗng nhiên dừng lại, nhìn vào kính chiếu hậu.

Tô Mân vẫn chưa đi, cô đứng trước cửa hàng lang, lưu luyến nhìn theo hướng xe anh chạy đi, hết như đứa trẻ bị đưa vào ký túc xá, ánh mắt quyến luyến cha mẹ không rời.

Sở Du nhìn cô, trên người cô đang mặc áo khoát của anh, trong chiếc áo rộng thùng thình đó, cô như nhỏ bé hơn, lại còn kéo khóa, nhìn hết như đứa trẻ mặc áo của người lớn, khiến người khác không khỏi yêu thương.

Anh nhìn không được khẽ nói: “Đồ ngốc, mau lên nhà đi!”

Tô Mân đứng chỗ kia cũng nói: “Anh đi trước đi, anh đi rồi em sẽ lên.”

Hai người giống như trong lòng ăn ý, lần nữa không chịu bước thêm một bước.

Sau cơn mưa, mùi cây cối được gội rửa, đặc biệt tươi mát.

Rất cuộc, Sở Du cũng giẫm chân ga, khởi động xe, anh đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Lời Mời Của Triệu Huyền

Sở Du đang dựa vào tường trong phòng nghỉ, cầm ly trà vừa pha xong, trong đầu vẫn đang suy nghĩ vụ kiện mấy ngày nay.

Thượng Cần đi vào rót nước, sau khi rót đầy, cô cũng cầm một ly, dựa vào vách tường bên kia, nói vài ba câu với anh.

“Đang nghĩ gì vậy?” Cô tò mò hỏi anh.

Sở Du nghĩ xong rồi nói, “Đang suy nghĩ vấn đề của xã hội, cô xem xem phụ nữ có trình độ học vấn tốt, lại đẹp nét, thường không thể đấu lại mấy cái miệng này, là cô gái đáng đẹp. Ngoài miệng ai cũng nói thích mấy cô gái giản dị có nội hàm như thế nhưng khi giới thiệu bạn gái, lúc nào cũng là về mặt xinh xắn đặc biệt chiếm ưu thế, có phải rất không công bằng hay không?”

Thượng Cần cười hi hi, cô uống miếng nước sau đó trả lời anh: “Anh có ý gì chứ? Có phải đang ám chỉ tôi không biết cách ăn mặc, ngày nào cũng mặc mấy màu cổ lỗ sĩ, con người thì quê mùa, tóm lại một câu, tôi không phải là đoá hoa, đúng không?”

Sở Du đứng thẳng người kêu oan: “Thật oan uổng quá, sự ty nhạy cảm quá đi, cách ngôn núi mà cô cũng bắt được trâu.”

“Ồ, hóa ra anh thừa nhận mình là trâu à.”

Sở Du lắc đầu, “Quên đi quên đi, ở trước mặt cô, tôi cũng không để ý mình bị xem thành con trâu.”

Thượng Cần lại không ngừng cù cưa hỏi anh: “Được lắm, vậy anh nói cho tôi biết, ở trong lòng anh, tôi có ấn tượng thế nào?”

Sở Du nghĩ nghĩ, “Cô à? Tôi phải suy nghĩ cho tốt mới được, nếu kêu tôi miêu tả, sự ty là người vô cùng tự tin, da trắng, mắt sáng có thần, là một cô gái thời đại mới có cá tính có phong cách, độc lập tự chủ.”

Thượng Cần lắc đầu ra vẻ xem thường, “Cho nên nói đàn ông các anh đó, phụ nữ rất muốn tìm người chồng thật thà phúc hậu, lòng dạ khoan dung,

nhưng chỉ toàn gặp người mồm mép, phụ nữ cũng không có cách nào, người như anh đây, chính là dạng đàn ông nói mấy lời khiến người khác mở cò trong bụng, lại không giống như đang tăng bốc, là nguy hiểm nhất.”

Sở Du không ngừng kêu oan: “Thật oan muốn chết, sư tỷ à, sao cô lại đánh giá tôi như vậy chứ!”

Hai người đều cười, dù sao cũng làm đồng nghiệp nhiều năm, hay trêu chọc nhau cũng không cho là thật.

Trò chuyện trong chốc lát, Thượng Cần lại thở dài, “Tôi không giống anh, con người anh điềm đậm lại nhạy bén, tiếp nhận mấy vụ kiện kinh tế cũng vô cùng đẹp mắt, từ lúc tôi tốt nghiệp đến nay, vẫn còn nhận mấy vụ kiện dân sự nhỏ như quan hệ hôn nhân, tranh chấp tài sản, ngày nào cũng bị mấy vụ như vậy quẩn lầy.”

Sở Du cười: “Cô đó, gì mà án lớn án nhỏ chứ, thật sự không thoát ra ngoài mấy loại án này mà, tranh chấp tài sản không phải án kinh tế sao? Án dân sự không phải án lớn của xã hội sao? Còn quan hệ hôn nhân, cái đó là vấn đề khó khăn từ xưa đến nay, người ngoài thấy nhà nào cũng hạnh phúc, đóng cửa lại thì ai biết mâu thuẫn của người khác chứ? Thật sự là không ở trong chăn sao biết chăn có rắn.”

Thượng Cần nhớ tới chuyện gì, cô hỏi: “Còn anh? Có ly hôn với vợ không?”

Sở Du im lặng một lát, trên mặt lại không chút nào che giấu biểu hiện không muốn nói thật.

“Không ly hôn nữa.” Anh khẽ nói: “Cô ấy đã trải qua tai nạn lớn như vậy, làm cho ký ức lung tung cả lên, đã vậy rồi còn ly hôn gì nữa chứ?”

Hướng hồ, anh vẫn còn tình cảm với Tô Mân, có lẽ ông trời đang thử thách họ, cho nên mới khiến Tô Mân mất trí nhớ rồi trở về bên anh, cho họ cơ hội bắt đầu lại lần nữa. Cô nhớ lại được cái mạng đã là may mắn lớn trong bất hạnh rồi, ngoại trừ vui về anh thật sự không dám hy vọng gì quá xa xôi.

Thượng Cần thở dài: “Anh thật sự là người đàn ông tốt, đổi lại là tôi, thật sự sẽ không tiết chế được như anh đâu. Trước kia tôi có người bạn trai, sau khi chia tay được hai tuần lập tức dẫn bạn gái mới đi khoe khoang khắp nơi, kết quả quen không được mấy tháng thì phát hiện bạn gái mới không hợp, mới quay lại tìm tôi, nói muốn tái hợp với tôi. Anh nói xem tôi trả lời thế nào?”

Sở Du cười: “Tình tình sư tỷ như vậy, nhất định sẽ xuất câu đầu đao chém tên đó chảy máu!”

Thượng Cần hậm hực nói: “Không cắt phăng của quý của hắn coi như là nể mặt hắn lắm rồi, muốn đá thì đá, muốn về thì về à, vậy không phải quá hời cho loại đàn ông như thế sao.”

Hai người phì cười. Khi ra khỏi phòng nghỉ, Thượng Cần lại hỏi anh: “Tôi nay đi ăn cơm chung không? Hôm nay sinh nhật Tiểu Quách, nói sẽ mời khách kìa.”

Hôm nay đúng là sinh nhật của Tiểu Quách, hẹn mọi người cùng nhau đi ăn lẩu Hàn Quốc. Hơn nữa còn có thể dẫn theo người nhà, anh đang do dự xem có nên dẫn Tô Mân đi không.

Điện thoại reo vang.

Là điện thoại của Triệu Huyền.

Trong điện thoại, Triệu Huyền rất khách sáo, “Luật sư Sở, tôi đã xem qua báo cáo phân tích vụ kiện của anh, bây giờ xem hết thấy mọi thứ rất thuận lợi, tòa án thẩm tra ngay, chúng ta nắm chắc phần thắng. Tôi nay mời anh cùng chị nhà đi dùng cơm, không biết tôi có vinh dự đó hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Gặp Lại

Tô Mân đang ngồi trên sofa xem album trước đây của Sở Du với Tần Phong. Tần Phong lật ảnh, đeo kính viễn thị nói cho Tô Mân nghe. Từ tiểu học đến trung học, không tấm nào quên giới thiệu.

“Người ta nói *tam tuế khán lão* [1], lời này quả không sai. Khi Sở Su mới sáu bảy tuổi, ba nó đã kết luận rằng sau này nó sẽ kiếm cơm trên bàn giấy (*tức là thành phần trí thức, làm việc văn phòng*). Thời đó nhà còn nghèo lắm, thịt cũng chỉ lâu lâu mới mua được vài lần. Có một lần, mẹ để một cây xúc xích trong bếp, kết quả bị chuột ăn mất, lúc đầu ba Sở Du còn tưởng nó ăn vụng, sau khi Sở Du giải thích ba mẹ cũng không tin, con đoán xem sau đó thế nào?”

Tần Phong cười, “Nó hã, chuẩn bị một cái bẫy chuột, lập một cái bẫy khi con chuột lại đến ăn vụng thì bắt nó. Sau đó, nó buộc con chuột lên thân cây, ngồi xuống trước mặt con chuột, viết lên giấy tất cả các tội mà con chuột đã phạm, mở một cuộc họp phê bình con chuột, phê bình khoảng nửa tiếng. Lúc đó ba nó đã nói, từng chiêu từng thức của nó đều rất rạch ròi, nói không chừng tương lai nó có khiêu làm luật sư, không ngờ đúng thật.”

Tô Mân lại lật sang một tờ, nhìn thấy tấm ảnh của một cô bé trắng trẻo, vô cùng tò mò: “Cô bé này là ai vậy?”

Tần Phong nhìn thoáng qua rồi cười: “Là con đó.”

Tô Mân vô cùng bất ngờ, “Con à?”

Tần Phong mỉm cười, bà cầm tấm ảnh kia lên, cẩn thận đối chiếu Tô Mân với tấm ảnh: “Giống thật, đúng là rất giống, con nhìn xem, lúc nhỏ và bây giờ không khác bao nhiêu, khuôn mặt, lông mày, ánh mắt thật sự rất giống. Tấm ảnh này là Sở Du lấy phim chụp của con, rồi về rửa ra. Nó còn nói.” Tần Phong dừng lại.

“Nói gì ạ?”

“Nó nói, sau này sinh con, cũng muốn sinh một đứa bé giống thế này.”

Tô Mân nhất thời đỏ mặt.

Tần Phong gấp album lại, bà thờ dãi nói: “Mỗi gia đình có thể đến với nhau thật không dễ dàng, hôn nhân chính là quá trình ẩn nhẫn, xem mình xử lý ra sao, cư xử thế nào.”

Tô Mân cúi đầu, người mẹ chồng này hoàn toàn không phải người xấu, vừa thấu tình đạt lý, lại cực kỳ quan tâm cô, trước kia tại sao cô lại vứt bỏ một người chồng tốt như vậy, một mẹ chồng tốt như vậy, khăng khăng cố chấp đòi ly hôn?

Điện thoại reo lên, Tô Mân nhanh chóng bắt máy. Là Sở Du gọi đến, trong điện thoại anh nói: “Tiểu Mân, tối nay có một người khách mời chúng ta ăn cơm, em chuẩn bị một chút, lát nữa anh đón em ra ngoài mua quần áo trước.”

Tô Mân vâng một tiếng.

Cúp máy, cô nói với Tần Phong: “Mẹ, Sở Du nói tối nay đưa con ra ngoài dùng cơm.”

Tần Phong rộng rãi phát tay, “Đi đi, đi đi!”

***

Sở Du đưa Tô Mân đến một cửa hàng chuyên bán đồ nữ, đang phân vân trước mấy bộ váy chưa quyết định được.

Cô nhân viên ân cần ra sức chào hàng với anh, “Chào anh, mấy bộ này đều là kiểu mới nhập, bạn gái anh có làn da trắng, dáng người cũng đẹp, mặc cái nào cũng hợp cả.”

Cô nhân viên đúng là rất nhiệt tình, cầm vài bộ đồ trong tay,ướm thử từng bộ lên người Tô Mân.

Sở Du tỉ mỉ nhìn mấy bộ đồ này, anh cũng khá hài lòng, “Được rồi, tôi lấy cả hai.”

Tô Mân vừa nhìn giá cả đã hết hồn, chất liệu mỏng như vậy, hình như không có gì mới lạ, đã vậy còn mắc nữa chứ?

Cô liên tục ra hiệu với Sở Du, đừng mua đừng mua, cô mặc bộ lần trước Sở Du mua là được rồi.

Sở Du đã đến trước quầy thu ngân tính tiền. Anh quay đầu lại nói với Tô Mân: “Em mặc thử đi, xem mặc lên người có mỏng hay không.”

Tô Mân đành phải đến phòng thử đồ.

Hiện giờ trời mới chớm thu, buổi tối hơi lạnh, nhưng bộ này có lót bên trong nên mặc vào không thấy lạnh lắm.

Cô ở bên trong thử đồ, vừa mới chùng thử vào liền phát sinh vấn đề, Bên trong có lớp lót, nhưng lớp lót này lại dính vào móc áo ngực của cô, cô với tay ra sau lưng muốn tháo ra, nhưng lại không nhìn thấy tình hình sau lưng, kết quả càng mở càng loạn.

Không còn cách nào, cô đành phải mở hé cửa, định gọi nhân viên vào giúp cô, nhưng bên ngoài có vài người khách, cô gọi nhân viên, nhưng cả ba đều đang rất bận.

Sở Du đang ngồi trên sofa bỗng đứng lên, vừa nhìn thấy vẻ xấu hổ của cô liền hiểu ra, anh lập tức chạy đến lách người bước vào phòng thử đồ. Khi Tô Mân còn chưa có phản ứng, anh xoay người cô lại, nhanh nhẹn giúp cô tháo móc áo ngực ra.

Đồ mặc không? Không mặc, nếu mặc trên người thấy hợp thì sẽ không mặc.

Đến khách sạn, Sở Du cầm tay cô bước vào, tâm trạng của Tô Mân trước sau luôn căng thẳng, nắm chặt tay anh, dán sát vào người anh.

Anh xoa dịu cô: “Không cần căng thẳng, là tổng giám đốc Triệu lần trước mời, hiện giờ anh đang đại diện vụ kiện cho công ty anh ta, giữa bọn anh là quan hệ thương mại, nếu lúc dùng cơm bọn anh có nói những chuyện em không hứng thú, em cứ tự mình dùng cơm là được.”

Bước vào đại sảnh, Sở Du cao giọng gọi: “Tổng giám đốc Triệu, xin chào.”

Tô Mân ngẩng đầu, vừa nhìn thấy, lòng cô sáng ngời.

Triệu Huyền đang đứng ngay lối vào ở đại sảnh thông đến phòng ăn, trên mặt là vẻ tươi cười, đứng đợi họ. Dưới ánh đèn vàng rực rỡ, vóng dáng tuấn tú của Triệu Huyền đặc biệt hơn người.

Tô Mân thấy anh, anh cũng thấy Tô Mân.

Giống như tâm linh tương thông, anh mỉm cười với Tô Mân.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, cà vạt màu ngọc trai, không cài hết cúc áo, chiếc cúc ở cổ để mở, vì vậy cà vạt được thắt tùy ý cách cổ áo một khoảng, hơi hơi thõng xuống.

Anh đứng ở nơi đó, điển trai sang trọng, ân cần mỉm cười.

Hệt như một học trưởng lịch sự trong trường đại học.

Anh ra đón Sở Du và Tô Mân, mỉm cười đi tới.

“Luật sư Sở, chị Sở?”

Giọng nói của anh cũng rất ôn hoà, tuy rằng nói tiếng phổ thông không chuẩn lắm, nhưng trong giọng nam êm nhẹ mang theo chút phát âm kiểu Đài Loan, không chút giả tạo, nhưng cũng vô cùng dễ nghe.

Anh nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên, để lộ nụ cười thoải mái thân thiết.

“Chị khỏe chứ? Chị Sở?”

[1] Tam tuế khán lão: Có nghĩa là thông qua hành vi của một đứa bé ba tuổi có thể nhìn thấy tương lai đứa bé ấy là người như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15: Tâm Tình Như Tiệc

Tô Mân hơi tò mò, từ sau lưng của Sở Du nhìn Triệu Huyền. Sau khi nằm viện, cô ít tiếp xúc với người lạ, đặc biệt là người khác phái không quen, bây giờ vừa nhìn thấy anh chàng cao to tuấn tú này, cô liền đỏ mặt, giống đứa trẻ hướng nội không dám gặp người lạ, chỉ thấp giọng chào anh, “Chào tổng giám đốc Triệu.” Lập tức lại nép sau lưng Sở Du.

Triệu Huyền chỉ cười nhạt, anh nhìn về phía Sở Du, tiếp đón: “Luật sư Sở, nào, chúng ta lên trên thôi. Hôm nay do tôi đặt chỗ, không biết có hợp ý của anh chị không, nghe nói nhà hàng này có nhiều món Hoài Dương nấu rất ngon, đặc biệt là món cá trắm cỏ chưng, hương vị chính tông, vị mềm, chỉ bằng hôm nay chúng ta nếm thử món ăn của họ thế nào?”

Bữa ăn hôm nay, ngoại trừ Triệu Huyền, còn có Lý Minh Viễn, trợ lý của Triệu Huyền. Lý Minh Viễn đang nghiên cứu với phục vụ xem nên uống rượu gì, lên thức uống gì, đặt món gì. Vừa nhìn thấy Sở Du và Tô Mân, Lý Minh Viễn liền ân cần chào đón, đưa họ vào chỗ ngồi, luôn miệng nói: “Luật sư Sở làm việc cho Hiệp Thành chúng tôi, lại đi ra tỉnh ngoài thu thập bằng chứng, tổng giám Triệu của chúng tôi luôn miệng nhắc đến, khó gặp một luật sư vừa nghiêm túc vừa có trách nhiệm như anh, cho nên luôn muốn mời anh ăn cơm, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội. Nào, luật sư Sở, anh uống rượu gì?”

Sở Du từ chối: “Tôi không thể uống rượu, lát nữa còn phải lái xe mà.”

Lý Minh Viễn khuyên anh không sao cả: “Không có vấn đề gì, chúng tôi có tài xế, để xe lại bãi đỗ xe của nhà hàng, cam đoan không sao đâu, tài xế của chúng tôi sẽ đưa anh về nhà an toàn. Nếu anh lo ngại mai đi làm muộn, tài xế của chúng tôi cũng sẽ đến đón anh sớm.”

Sở Du vẫn kiên quyết, “Không được, tôi thật sự không thể uống rượu.”

Triệu Huyền ngồi bên kia, ly rượu đặt trước mặt anh, trên mặt anh mang theo nụ cười yếu ớt, tay trái chống nhẹ cằm, tay phải còn lại đang nghịch ly rượu trước mặt, làm như có chút đắm chiêu, trong lúc vô tình, anh hơi nghiêng đầu, mang theo ánh mắt thâm sâu khó dò nhìn Tô Mân.

Tô Mân ngồi bên cạnh Sở Du, tay chân cô hơi luống cuống, từ lúc bệnh đến khi xuất viện, cô chỉ ra ngoài ăn cơm cùng với Sở Du có một lần, nhà hàng xa hoa giống thế này cô chưa đến bao giờ, cho nên lúc ngồi xuống ghế, cô hơi mất tự nhiên, thấp thòm. Mà cách phục vụ của nhà hàng này gần như là “phục vụ tận răng”, cô phục vụ giúp cô mở khăn ăn, lại cung kính ngồi xổm xuống trải lên đầu gối cho cô, cô rụt lại, mặt đỏ bừng, không biết làm sao đành phải cúi đầu lí nhí nói: “Cám ơn.”

Triệu Huyền cup mắt, dùng ngón tay miết nhẹ mép ly.

Phục vụ lại khom người hỏi Tô Mân: “Xin hỏi quý khách uống gì?”

Sở Du hỏi Tô Mân: “Em muốn uống gì?”

Tô Mân không biết uống gì, cô đành phải mỉm cười với Sở Du.

Sở Du vừa định mở miệng, Triệu Huyền lại cướp lời nói với phục vụ: “Lấy nước ép đu đủ và thơm cho chị ấy, ép hai thứ chung với nhau nhé.”

Anh nhìn Tô Mân, thân thiết hỏi: “Có được không?”

Tô Mân mù mờ gật đầu, lại cúi đầu.

Dưới khăn trải bàn, Sở Du nắm lấy tay cô.

Tay Tô Mân được Sở Du nắm lấy, cả bàn tay như được bao bọc trong tay anh, cô nhất thời cảm thấy từng đợt ấm áp, đầu ngón tay cũng không còn lạnh nữa, yên lòng.

Bữa cơm này, tuy rằng nhân vật chính là Sở Du và Triệu Huyền, nhưng hầu như biểu diễn trên sân khấu đều là Lý Minh Viễn, cho nên Lý Minh Viễn ở giữa chu toàn hai bên như nhà ngoại giao, mỗi lần tẻ nhạt, anh liền lập tức dùng mấy lời xã giao thao thao bất tuyệt tung hứng qua lại.

Sở Du chỉ lịch sự trả lời Triệu Huyền và Lý Minh Viễn, về chuyện kiện tụng, anh nói theo cách nhìn nhận và phương pháp ứng đối của riêng anh. Lại ở chỗ, Triệu Huyền vô cùng ít nói, anh chỉ nghe, suốt bữa ăn, hình như anh chỉ nói mấy câu đại loại như: Được lắm, không tệ, anh ném thử đi, à, món này ngon lắm chị Sở, rất thích hợp cho phái nữ.

Anh uống rượu, nhìn nhãn rượu là rượu vang, Sở Du lại không uống, anh ấy có nguyên tắc của chính mình, không uống thì quyết không uống, bất luận Lý Minh Viễn dùng cách gì thì anh vẫn không uống, vì thế Triệu Huyền mỉm cười, “Đại Lục có câu, ăn tiệc ăn tiệc, xin mời vào bàn, rượu phẩm nhân phẩm, không uống thử phẩm. Nhưng luật sư Sở thật sự rất kiên định, nói không uống liền không uống, quên đi, chúng ta hãy tôn trọng luật sư Sở.”

Sở Du mỉm cười, khó có được một người như anh Triệu đây khác với những người khác, không tục tằng ép anh uống rượu.

Tô Mân chỉ im lặng lắng nghe Sở Du nói chuyện, cô hơi cúi đầu, không nói nhiều lời, cô chăm chú lắng nghe mỗi một câu nói của Sở Du, cô thích nghe anh nói, giọng anh ôn hòa điềm đạm, nói về vụ kiện lại rành mạch, tuy rằng cô nghe không hiểu, nhưng cô vẫn thích nghe.

Nhân viên phục vụ tươi cười bung vào một món ăn, là rau trộn (salad), kết quả vừa dọn ra, mọi người cười ồ lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Công Tử Mắt Phượng

Tuy đó chỉ là một đĩa salad, nhưng để làm được nó thì cực kỳ buồn cười, một cái đĩa bằng sứ trắng, bên trong đĩa để các loại hoa quả, nhưng hoa quả chỉ để trang trí xung quanh đĩa, ở chính giữa đĩa là một nửa trái dưa gang được bổ ngay ngắn, phần thịt dưa đặt úp ở dưới đĩa, bên trên lại trang trí thêm vài miếng dâu tây để làm mắt mũi, nhìn giống con heo đáng yêu được làm từ một đĩa salad trái cây.

Lý Minh Viễn cười: “Đĩa salad trái cây này làm theo sáng kiến của ai thế này? Đây là để dễ dàng mấy bạn nhỏ đứng không! Nhưng bàn của chúng ta đâu có con nít chứ?”

Nhân viên phục vụ nhìn Triệu Huyền, cười: “Là tổng giám đốc Triệu căn dặn nhà bếp làm.”

Tay phải Triệu Huyền cầm ly rượu, cổ tay hơi buông thõng xuống, cánh tay lại tì lên mặt bàn, chỉ cười đến đầu vai có hơi run.

Lý Minh Viễn cười ha ha, anh dùng muỗng múc một ít cho Tô Mân trước, “Bàn chúng ta không có con nít, chỉ có chị Sở là phụ nữ, tuổi tác lại trẻ hơn mấy người chúng tôi, vậy để chị Sở ném thử trước nhé.” Anh kéo đĩa salad đến giữa bàn Tô Mân: “Nào, chị Sở, ném thử chút đi, mọi người chúng ta

cùng nhau ăn... đầu... heo.”

Mọi người lại phì cười, bầu không khí tốt vô cùng.

Nhân viên phục vụ lại bung một cái lồng hấp lên, mở ra xem thì thấy chính là sủi cảo. Không hổ là nhà hàng cao cấp, sủi cảo mà cũng làm rất khéo léo. Tô Mân nhìn xem, khi nắp lồng hấp được mở ra thì thấy có tám cái sủi cảo trong suốt, bóng bẩy nằm ngay ngắn trên tấm vải lót trắng tinh. Sủi cảo này khác với những sủi cảo bình thường khác, không phải hình tròn hay hình dẹt mà là hình tứ giác. Sủi cảo được nặn thành hình tứ giác, mỗi góc tứ giác được nhét một chút nhân bí đỏ, còn ở chính giữa thì nhân thịt và tôm. Sau khi hấp chín, màu vàng cam của bí đỏ nhuộm đầy bốn góc của tứ giác, giống như là bốn viên ngọc nhỏ nhỏ xinh xinh.

Triệu Huyền vốn không nói chuyện, lúc này bỗng lên tiếng: “Chị Sở, người ta nói tám món điểm tâm của Hoài Dương, thiên hạ đều nghĩ thấy mùi thơm. Chị nếm thử xem, có thích món sủi cảo này hay không.”

Sở Du lập tức gấp một cái cho cô, anh ôn hòa nói: “Nào, em nếm thử đi.”

Tô Mân nếm thử một miếng, lớp áo sủi cảo mỏng, pha trộn với thịt và tôm tươi, còn có vị ngọt của nhân bí đỏ, cô không khỏi mỉm cười, gật đầu với Triệu Huyền: “Thật sự rất ngon.”

Triệu Huyền nhìn cô, chợt run lên một chút, tiếp đó lại nhìn xung quanh, để người khác không thấy vẻ mặt của anh. Dừng một chút, anh lại ra hiệu với Lý Minh Viễn: “Rượu.”

Lý Minh Viễn lập tức rót rượu.

Rượu rót đầy ly, tay Triệu Huyền có hơi run, anh đã ngấm chút men say, hiện giờ đang cố gắng chống đỡ, nhưng anh vẫn không do dự cầm lấy ly rượu, sau khi dùng động tác tay ý bảo Sở Du và Lý Minh Viễn tùy ý, tự anh bung ly, uống cạn hết ly rượu đầy.

Sở Du có hơi bất ngờ, hành vi của anh Triệu này hôm nay có chút khác thường. Anh mới gặp Triệu Huyền, chỉ cảm thấy truy rằng anh ta trẻ tuổi, nhưng có phong độ lại có nét đẹp nội tâm, hôm nay nhìn anh ta, cũng không mất đi vẻ chừng mực, nhưng thật sự rất không tưởng tượng nổi.

Cũng may Lý Minh Viễn khéo đưa đẩy, nói đủ mọi lời xã giao, điều tiết bầu không khí nơi đây thật nhẹ nhàng.

Tô Mân ăn xong, sự quan tâm của cô lại tập trung đến tivi LCD ở phòng bên, trên tivi đang chiếu phim hoạt hình, chính là Tom&Jerry, con mèo vĩnh viễn không đấu lại con chuột, vĩnh viễn bị con chuột chòng ghẹo, nhưng hiện giờ mèo và chuột đang có chung kẻ địch, vì thế mèo và chuột cùng chung mối thù, hợp tác chống địch. Tô Mân xem say sưa.

Trong lúc vô tình, cô vừa quay đầu lại, trùng hợp chạm mắt với Triệu Huyền.

Cô nhất thời giật mình. Tối nay, dường như anh có ý lại ra về vô tình, tầm mắt dừng trên người cô, đã không dưới một lần.

Tầm mắt hai người giao nhau, cô hoảng hốt, nhanh chóng cúi đầu.

Suy nghĩ một lát, cô ngẩng đầu, tò mò nhìn anh, muốn nhìn thấy bộ dạng chân thật của anh.

Anh mỉm cười với cô.

Lúc này đây, thậm hạ quyết tâm, cô phải nhìn rõ anh.

Về ngoài của anh thật đẹp, nếu đường cong của Sở Du thuộc dạng cứng rắn, thì anh lại là nhu hòa. Anh có đôi mắt phượng, chính là mắt phượng để hình dung phụ nữ đẹp, làn mi tinh tế, hai mí rõ ràng, lông mày cũng không thô, môi không dày lắm, ngũ quan thật sự rất giống công tử nho nhã trong tiểu thuyết võ hiệp, bởi vì uống chút rượu, càng nhìn về mặt anh càng thấy lộ ra vẻ ngà ngà say, trong vẻ xuất sắc rạng ngời còn mang theo chút men say.

Sau khi nhìn cô, anh nháy mắt một cái với cô, khoe môi khẽ nhếch lên, nở nụ cười.

Tìm Tô Mân đập loạn, cô nhanh chóng cúi đầu.

Khi ngẩng đầu lần nữa, cô phát hiện anh nhìn cô một cách trắng trợn. Tuy rằng ánh mắt anh là nhìn về phía cô, dường như đang nhìn cô, nhưng ánh mắt lại lạc trên đồ vật nhỏ nhỏ gì đó bên cạnh cô, ví dụ như, một bức tranh ở trên tường sau lưng cô, hoặc một món ăn ở trước mặt cô. Tóm lại, khi anh lại nhìn cô, tầm mắt chính là thoải mái đảo quanh trên mặt cô, dường như không thật sự chú ý đến, lại giống như tùy ý, chỉ hơi mỉm cười với cô. (nhoclubu: nắc nết bà tác giả quá, nói đại là liếc mắt đưa... ghen mà ko muốn ai biết đi > < tả chi lắm thế)

Cuối cùng, bữa cơm cũng xong.

Tô Mân đứng ở hành lang xem tranh treo trên tường, trên bức tranh kia là cô gái khom người ôm một bó hoa, đặc điểm trên mặt thật trừu tượng, cái mũi hình như dải tằm đến cằm, nhưng đôi mắt lại rất hẹp dài, đôi môi đỏ mọng như cường điệu, giống trang điểm môi anh đào thời Ngũ Đại Thập Quốc (năm 907~960) của Trung Quốc.

Không biết Sở Du và Lý Minh Viễn nói gì đó ở trong phòng, lâu như vậy còn chưa ra ngoài.

Triệu Huyền chấp tay đi đến sau lưng cô, “Chị Sở.” Anh gọi cô.

Tô Mân quay đầu lại, “Tổng giám đốc Triệu.”

“Đang xem gì vậy?”

Tô Mân nói: “Xem tùy tiện thôi.”

“Thích hội họa phương Tây à?”

“Xem không hiểu.”

Triệu Huyền cười ha ha, thấy xung quanh vắng lặng, anh bỗng lấy bã kẹo cao su trong miệng ra, nhân lúc bên cạnh không có ai đi ngang, anh vo tròn bã kẹo lại, tay nhấn một cái, đặt lên vành tai của cô gái trong tranh kia, rồi lại hơi kéo xuống, liền biến thành khuyên tai hình giọt nước như trò ảo thuật.

Anh xảo quyệt nháy mắt với Tô Mân.

Tô Mân nhìn chiếc “khuyên tai” không ăn nhập gì với cô gái, lại nhìn mặt anh, lập tức buồn cười.

“Tạm biệt.” Anh cúi người chào cô.

Rốt cuộc khách sáo cáo biệt, Sở Du cùng cô trở lại bên cạnh xe, anh hỏi cô: “Dùng cơm có vui không?”

Cô gật đầu.

“Mấy ngày nay chắc em buồn chán lắm, sau này có thời gian anh sẽ dẫn em ra ngoài, em không thể bị nhốt trong nhà mãi được.”

Tô Mân rất cảm động, một vụ tai nạn ập xuống, tuy rằng tạo thành thương tổn trên cơ thể, nhưng thu hoạch lớn nhất là lấy lại được một phần tình cảm chân thành.

Cô không phải người có tiền, cũng không có của cải tiềm tàng để cô kế thừa, nhưng càng là như vậy, càng có thể hoạn nạn thấy chân tình.

Hai người vừa mới đi đến bên cạnh xe, Sở Du đang định mở cửa, bỗng nhiên sau lưng có người gọi anh: “Sở Du!”

Một bàn tay đặt lên vai anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Nụ Hôn Bất Chợt

Sở Du quay đầu lại, vừa quay qua, anh có hơi bất ngờ, người gọi anh lại có thể là anh trai của Từ Mỹ Quân, Từ Hồng Quân.

Anh rất bất ngờ, sao lại gặp phải hắn? Anh liền chau mày, tên khốn Từ Hồng Quân này cư nhiên dùng sơn đỏ viết chữ lớn ở hành lang nhà ba mẹ anh, mắng thẳng anh là loại mặt người dạ thú, bội tình bạc nghĩa. Anh nề mặt Từ Mỹ Quân nên không muốn tính toán với hắn, hiện giờ nhìn thấy Từ Hồng Quân, anh lại từ từ phát hỏa.

Mặt Từ Hồng Quân đỏ au, trong mắt tràn đầy tơ máu, chắc đã uống không ít rượu. Bước chân hắn loạng choạng, còn đi nhanh đến chỗ Sở Du, đặt tay lên vai anh.

Sở Du khó chịu nhưng nhẫn nhịn, hỏi hắn: “Chuyện gì đây?”

Từ Hồng Quân mụ mị, mắng chửi Sở Du: “Thằng họ Sở kia, trước nhìn con người mày cũng đứng đắn, không thể tưởng tượng lại là hạng mặt người dạ thú, em gái tao theo mày chưa từng làm lỗi gì, mày lại xem nó như giẻ rách, lau xong rồi ném. Mày là... thằng súc sinh!”

Khi hắn nói xong mấy chữ cuối, bỗng nhiên vùng tay lên, đánh tới.

Sở Du bất ngờ chưa kịp phòng bị, cú đấm này mạnh mẽ đánh trúng mặt anh, vào ngay khoe miệng anh, anh lui lại mấy bước, đưa tay sờ miệng, có máu.

Tô Mân hoảng hốt, mắt thấy Sở Du bị đánh, cô lập tức nhào vào bên cạnh Sở Du theo bản năng, muốn đẩy tên đàn ông đang đánh Sở Du.

Từ Hồng Quân lại thấy Tô Mân, bỗng càng giận dữ hơn, hấn lại giờ tay, bấu vào đầu vai Tô Mân, giật mạnh cô về phía sau. Tô Mân dù sao cũng là phụ nữ, bị hấn tóm lấy liền như khối bột mì bị tóm ra ngoài, té xuống đất.

Từ Hồng Quân lại chỉ vào Tô Mân mà mắng: “Đồ dê tiện!”

Sở Du nhanh chóng chạy đến đỡ cô dậy, hiện tại anh thật sự nổi giận, đàn ông có thể thô bạo, có thể không nói lý lẽ, có thể say lên rồi chơi xấu, cái gì cũng có thể bỏ qua nhưng động tay động chân với phụ nữ thì không thể dễ dàng tha thứ.

Anh bình tĩnh đẩy Tô Mân vào trong xe, muốn cô tránh khỏi tên khốn kiếp này, nhưng anh vừa mới mở cửa xe, còn chưa kịp đẩy Tô Mân vào trong, Từ Hồng Quân lại xông đến, từ phía sau giật lấy tóc của Tô Mân, thoáng chốc đã túm rút bộ tóc giả của cô xuống.

Tô Mân chỉ cảm thấy da đầu chột lạnh, cô theo bản năng sờ lên đỉnh đầu, mấy ngày nay tóc cô lốm chôm, móng tóc ngắn vừa mới nhú lên miễn cưỡng che được đỉnh đầu, giống đầu đinh của đàn ông, cô rất không thích kiểu tóc như vậy, cho nên chỉ có thể dựa vào bộ tóc giả để duy trì một chút tự tin, hiện giờ Từ Hồng Quân lại nắm một cách thô bạo như vậy, tóc giả rút xuống đất, cô nhất thời sợ hãi.

Lần này, Sở Du thật sự không nhịn được nữa, anh lạnh lùng nghiêm mặt hét lên với Từ Hồng Quân: “Anh điên thật hay điên giả vậy?”

Anh bình tĩnh kéo cửa xe, nhét Tô Mân vào trong xe trước, sau khi đóng cửa, anh cởi áo khoác ném vào trong xe, sau đó bắt đầu cởi nút áo sơ mi.

Hiện giờ, mặc kệ Từ Hồng Quân có phải mượn rượu giả điên hay không, vì chút tôn nghiêm của cánh đàn ông, anh nhất định phải trừng trị tên Từ Hồng Quân này, cho dù hiện giờ anh và Tô Mân không còn là vợ chồng, chỉ là người đang đã ly hôn, nhưng là một người đàn ông, anh không thể trơ mắt nhìn thằng đàn ông khác bắt nạt vợ trước của mình ở trước mặt mình được.

Anh lạnh lùng nói với Từ Hồng Quân: “Từ Hồng Quân, rõ ràng là tôi đã nói một lần với anh rồi, Mỹ Quân không có thai, chúng tôi đã chia tay êm thấm. Nếu anh còn muốn dây dưa, còn muốn đánh nhau, được, tôi hầu!”

Từ Hồng Quân mắng: “Được, đại luật sư Sở nổi tiếng cũng dám đánh người? Nào đến đây!” Còn chưa dứt lời, hấn lại nhân lúc Sở Du chưa chuẩn bị, đâm vào bụng của Sở Du, sau đó hai tay ôm lấy eo Sở Du, bản thân thì đè chặt lên cửa xe, miệng vẫn mắng chửi: “Mày đánh đi, đánh đi, để tao cho tất cả mọi người nhìn thấy, đường đường một đại luật sư như mày cũng dám đánh người ở ngoài đường.”

Hai người đàn ông nhất thời dây dưa thành một đồng, lại đúng lúc dính chặt trên cửa xe, Tô Mân gấp đến nỗi ở trong xe cứ liều mạng đẩy cửa, nhưng đẩy thế nào cũng không ra. Mắt thấy Sở Du bị Từ Hồng Quân ôm đến không thể nhúc nhích, dưới tình thế cấp bách, cô lập tức quay kính xe xuống, thò đầu ra ngoài xem xét, Từ Hồng Quân đang huých vào bụng Sở Du khiến anh không thể động dậy, Tô Mân nhô hẳn đầu ra, không thèm nghĩ ngợi, hai tay dùng sức nhéo lỗ tai của Từ Hồng Quân, nhéo không chịu buông, ước gì có thể nhéo rút luôn hai lỗ tai của hắn.

Từ Hồng Quân đau đến la lên, hấn ngẩng đầu, đưa tay lên trên bóp cổ Tô Mân, vừa buông lỏng chút, Sở Du được dịp, anh xoay người nắm vai của Từ Hồng Quân, dùng sức kéo hắn ra sau.

Hai người đàn ông đánh nhau ở bên cạnh xe, Tô Mân rút cuộc cũng đẩy được cửa xe bước xuống, trong tay không có thứ gì, không thể giúp Sở Du, cô chỉ có thể dùng hai tay không, liều mạng đâm túi bụi vào người Từ Hồng Quân.

Bên kia có đám người nhao nhao từ trong nhà hàng đi ra, là bạn của Từ Hồng Quân, họ vừa nghe thấy tiếng động bên này liền hết hồn, có phải do uống nhiều quá hay không, họ lập tức chạy đến kéo Từ Hồng Quân ra. Hắn vẫn còn giương nanh múa vuốt hết như con cua, kêu gào muốn đánh tiếp với Sở Du, cuối cùng chống không lại đám bạn vừa túm vừa lôi, bị kéo đi mất.

Sở Du đứng một bên thở dốc, anh sờ khoe miệng, cú đâm vừa rồi của Từ Hồng Quân không nhẹ, nửa bên mặt của anh đều bị tên khốn đó đánh đến tê rần.

Tô Mân gấp gấp hỏi anh: “Anh có sao không?”

Anh an ủi cô: “Không sao đâu em.”

Sau khi lên xe, anh cảm thấy trên chỗ ngồi có thứ gì đó cân cán, lấy lên mới thấy là bộ tóc giả, anh đưa nó cho Tô Mân, cô cầm lấy, không nói gì, chỉ nắm bộ tóc ở trong tay, nắm thật chặt.

Cô thấp giọng hỏi anh: “Người đó là anh trai của bạn gái anh à?”

Sở Du không đáp, tay anh đặt trên vô lăng, chỉ nghiêm mặt lái xe, xe cứ chạy, bỗng nhiên anh đánh thật mạnh vào vô lăng.

Tô Mân không dám nhiều lời, bầu không khí trong xe khá nặng nề, im lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của nhau, đèn đường bên ngoài dần lui về phía sau, ánh đèn chiếu vào, ánh lên người hai người.

Sở Du cau mày, suy nghĩ gì đó, nhấn CD, muốn bật chút nhạc để điều tiết bầu không khí.

Bài thứ nhất, *Nước vong tình*, anh cảm thấy quá đau thương, vì thế lại nhấn bài tiếp theo, ứng với lần nhấn này, lại vang lên một bài tình ca bi lụy.

Sở Du dờ khóc dờ cười, anh cắn môi, nhịn không cười bỗng cười khổ, rồi bật cười.

Tô Mân đưa tay nhấn CD lần nữa, lúc này có hơi khéo, bài hát vang lên là *Trung Hoa Thoại* của SHE, ca từ nhẹ nhàng, “Cái ghế đầu rộng lớn, cái ghế dài thật là dài; cái ghế đầu muốn ràng buộc cái ghế dài...”

Giọng nữ nhẹ nhàng sôi nổi trong xe, Sở Du mở kính xe, gió đêm trong lành nhưng hơi lạnh thổi vào, trong xe có mùi nước hoa nhàn nhạt, hơi thở đàn ông trên người anh đều bị gió thổi đến có chút nhạt đi.

Hai người cũng không nói gì, mặc cho giọng hát sôi nổi của SHE vang lên trong xe.

Họ chạy xe trên đường cạnh biển, Tô Mân cảm thấy lạ sao anh lại chọn con đường này, bởi vì đi như vậy là đang đi đường vòng, cô cẩn thận nghiêng mắt nhìn Sở Du, Sở Du quay kính xe bên anh xuống, tay trái gác lên cửa xe, tay phải vững vàng nắm vô lăng, biểu hiện trên mặt cũng bình tĩnh lại, làm như vô cùng hường thụ. Đột nhiên, anh quay vô lăng, xe liền vọt đến hướng bờ biển trắng xóa.

Tô Mân kinh hãi, không đợi cô kịp phản ứng, bỗng nhiên Sở Du đạp phanh thật mạnh, sau đó quay sang, xoay đầu cô qua, nhắm thẳng môi cô mà hôn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thêm Lần Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.